

**A 2021. évben jubileumi diplomában részesült
bányageológus-, bányagépész-, bánya-,
bányaművelő-, földmérő-, geofizikus- és
olajmérnökök
rövid szakmai életrajza**

MISKOLC – SOPRON

2021.

Felelős szerkesztő:

HUDÁK ÉVA
hivatalvezető

**Műszaki Földtudományi Kar
Dékáni Hivatal**

Lektorálás:

DR. BENKE LÁSZLÓ
ny. tudományos munkatárs

Műszaki szerkesztés:

KOLESZÁR ANDREA
igazgatási ügyintéző

KÖSZÖNTŐ

A Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar (2000. január 1. előtt Bányamérnöki Kar) Tanácsa, professzorai, oktatói és hallgatói nevében nagy tisztelettel és őszinte barátsággal köszöntöm az ötven, hatvan, hatvanöt és hetven éve oklevelet szerzett mérnököket.

Az Alma Mater a jubileumi oklevél átadásával tiszteletét és elismerését kívánja kifejezni Önöknek azért a munkáért, amellyel hozzájárultak a műszaki haladáshoz, gazdagították az országot. Sokuknak munkája közben szembe kellett nézni azzal a helyzettel, hogy a munkavégzés feltételei sok esetben az átlagosnál veszélyesebbek és kockázatosabbak voltak. Többen politikai okok miatt is hátrányos helyzetbe kerültek. Büszkék vagyunk arra, hogy a nehéz feltételek ellenére sok kiemelkedő eredmény fűződik az évfolyamon végzett mérnökök nevéhez, és nem veszítették el az emberekbe és a szakmába vetett hitüket. Az életrajzokat olvasva azt láttuk, hogy volt lelkierejük a vesztes helyzetekben is talpon maradni és továbblépni azon az életúton, amelyen a mai napig járnak.

A kar Sopronból Miskolcra költözésének fél évszázados történetében megállapítható, hogy a bányászati, földtudományi és kohászati oktatás és kutatás Miskolcra kerülve új lendületet kapott.

Új, jól felszerelt laboratóriumok, oktatási és kutatási helyiségek, továbbá a térségben korábban meglévő nehézipari háttér a kar részére a művelt tudományterületek kiemelkedő fejlődési lehetőségét teremtette meg. A Miskolci Egyetemen megvalósult fejlődés nagyban segítette a történelmi karok működését és további fejlődését a háttériparágak gazdasági nehézségeinek időszakában is.

Az egykori Nehézipari Műszaki Egyetem, ma Miskolci Egyetem, történelmi karainak hallgatói, oktatói, a karokon végzett mérnökök, az első évtized tiltását követően továbbvitték, és ma is töretlenül ápolják és őrzik a Selmecen, Sopronban kialakult és elfogadott diák hagyományokat, amelyeket a Miskolci Egyetem újonnan alapított karainak hallgatói is büszkén vallanak

magukénak és ápolják azokat. Az egykor Sopronban működő szakok és tudományterületek között a szakmai együttműködés mellett ma is megvan a barátság, a kapcsolattartás, a közös hagyománytisztelet, amelyet a tanárok és diákok rendszeres találkozási fémjeleznek.

Önök, tanulmányaik időszakában és a szakmájuk gyakorlásának évtizedei alatt is nagyon nehéz történelmi és gazdasági helyzetben álltak helyt. Részesei voltak a hazai bányászat virágzásának, de látták a hanyatlását és leépítését is. A Karon végzettek közül többen a bizonytalan társadalmi, gazdasági és politikai helyzet hatására fiatalon nekivágtak a nagyvilágnak, idegen körülmények között kezdték és teljesítették szakmai pályafutásukat. Meggyőződésünk, hogy az ősi Alma Mater szakmai és erkölcsi értékrendje is fontos szerepet játszott abban, hogy bárhová kerültek is a világban, helyt tudtak állni és sikeres, megbecsült mérnökökké váltak. Tudásukkal és szakmaszeretetükkel, minden helyzetben és minden körülmények között vállalták hivatásukat, szolgálták szakterületüket, megőrizték hazaszeretetüket, dicsőséget szereztek az Alma Maternek és önmaguknak egyaránt.

Tisztelt jubiláló mérnökök! Elkötelezett és sikeres munkájuk, életpályájuk példaként szolgál az intézmény mai és jövőbeni hallgatóinak egyaránt. Ezzel a kiadvánnyal a Műszaki Földtudományi Kar professzorai és tanárai tiszteletüket szeretnék kifejezni Önök iránt.

A Miskolci Egyetem Szenátusa, a Műszaki Földtudományi Kar Tanácsának előterjesztésére 2021-ben 4 fő részére rubin-, 21 fő részére vas-, 16 fő részére gyémánt- és 52 fő részére aranyoklevelet ad ki.

A díszoklevelet átvevőknek gratulálok, további életükhöz jó erőt, egészséget, nyugodt, békés, hosszú életet kívánok!

Jó szerencsét!

Miskolc, 2021. augusztus 27.

Prof. Dr. Mucsi Gábor
a Műszaki Földtudományi Kar
dékánja

RUBINOKLEVÉLRE JOGOSULT

2021.

(1951-ben szerzett oklevelet)

1. Bakos Péter vasokleveles bányamérnök
2. Csath Béla vasokleveles bányamérnök
3. Sült Tibor Jenő vasokleveles bányamérnök
4. Szabados György vasokleveles bányamérnök

VASOKLEVÉLRE JOGOSULTAK

2021.

(1956-ban szereztek oklevelet)

1. Ádám Tibor gyémántokleveles geofizikusmérnök
2. Aleva János gyémántokleveles bányaművelőmérnök
3. Bacsa Gyula gyémántokleveles bányaművelőmérnök
4. Bende Imre gyémántokleveles bányaművelőmérnök
5. Fellegi László gyémántokleveles olajmérnök
6. Hencz László gyémántokleveles olajmérnök
7. Jagodits Ferenc gyémántokleveles geofizikusmérnök
8. Jobb József gyémántokleveles földmérőmérnök
9. Karabélyos Kálmánné (szül. Gesztelyi Éva)
gyémántokleveles bányaművelőmérnök
10. Kovács József gyémántokleveles bányaművelőmérnök
11. Kristóf László gyémántokleveles geofizikusmérnök
12. Dr. Lik László gyémántokleveles bányaművelőmérnök

13. Salamon Alfréd gyémántokleveles geofizikusmérnök
14. Sallay Árpád gyémántokleveles bányaművelőmérnök
15. Simon Sándor gyémántokleveles bányaművelőmérnök
16. Szűcs Imre gyémántokleveles bányaművelőmérnök
17. Ulrich Elemér (Elmar Ulrich)
gyémántokleveles bányaművelőmérnök
18. Uram János gyémántokleveles bányaművelőmérnök
19. Vados István gyémántokleveles geofizikusmérnök
20. Verő József gyémántokleveles geofizikusmérnök
21. Záhorszky László gyémántokleveles bányaművelőmérnök

GYÉMÁNTOKLEVÉLRE JOGOSULTAK 2021.

(1961-ban szereztek oklevelet)

1. Aszódy Tamás aranyokleveles bányagépészmérnök
2. Balás László † aranyokleveles bányaművelőmérnök
3. Dr. Deres János aranyokleveles bányageológusmérnök
4. Gombos Zoltán aranyokleveles olajmérnök
5. Iváncsics Sándor aranyokleveles olajmérnök
6. Kelemen József aranyokleveles olajmérnök
7. Kiss Tamás aranyokleveles bányaművelőmérnök
8. Dr. Molnár Pál aranyokleveles bányageológusmérnök
9. Nagy Zoltán aranyokleveles bányagépészmérnök
10. Novák Sándor aranyokleveles bányaművelőmérnök

11. Pruzsina János aranyokleveles bányaművelőmérnök
12. Pruzsina Jánosné (szül. Hoffmann Irén)
aranyokleveles olajmérnök
13. Szalay István aranyokleveles bányageológusmérnök
14. Tóka István aranyokleveles bányaművelőmérnök
15. Tóth Lajos aranyokleveles bányageológusmérnök
16. Vicze János aranyokleveles bányaművelőmérnök

ARANYOKLEVÉLRE JOGOSULTAK 2021.

(1971-ban szereztek oklevelet)

1. Bács Péter okleveles bányamérnök
2. Balázs Sándor okleveles bányamérnök
3. Beke Balázs okleveles bányamérnök
4. Dr. Benke László okleveles bányamérnök
5. Bicsár György okleveles bányamérnök
6. Bognár István okleveles bányamérnök
7. Borbély Attila okleveles bányamérnök
8. Dr. Böhm József okleveles bányamérnök
9. Bukovics Gyula okleveles bányamérnök
10. Dr. Buócz Zoltán okleveles bányamérnök
11. Csaszlava Jenő okleveles bányamérnök
12. Dér Dániel okleveles bányamérnök
13. Domonyik Ferenc † okleveles bányamérnök

14. Dr. Farkas Géza okleveles bányamérnök
15. Farmasi József okleveles bányamérnök
16. Fekete Erzsébet okleveles bányamérnök
17. Gál Domonkos okleveles bányamérnök
18. Garami József okleveles bányamérnök
19. Glevitzky István okleveles bányamérnök
20. Dr. Hajósy Adrienne okleveles bányamérnök
21. Hegedűsné Dr. Koncz Margit (szül. Koncz Margit)
okleveles bányamérnök
22. Horányi István okleveles bányamérnök
23. Horváth Imre okleveles bányamérnök
24. Kammel Péter okleveles bányamérnök
25. Kiss Csaba András okleveles bányamérnök
26. Dr. Klenk Gusztávné okleveles bányamérnök
27. Koczor László okleveles bányamérnök
28. Králik Iván Kálmánné (szül. Garamvári Katalin)
okleveles bányamérnök
29. Lakatos János okleveles bányamérnök
30. Lánghy László okleveles bányamérnök
31. Máté Gábor okleveles bányamérnök
32. Mohos Zsolt okleveles bányamérnök
33. Molnár Dezső okleveles bányamérnök
34. Nyirő Tamás okleveles bányamérnök
35. Orosi Antal okleveles bányamérnök
36. Pazgyera Pál okleveles bányamérnök

37. Pénzes Béla okleveles bányamérnök
38. Pölczmann István okleveles bányamérnök
39. Prakashné Szép Ilona (szül. Szép Ilona)
okleveles bányamérnök
40. Praveczi Vidor okleveles bányamérnök
41. Rácz Gyula okleveles bányamérnök
42. Sáfár Iván okleveles bányamérnök
43. Scherber Hartwigné (szül. Garamvári Mária)
okleveles bányamérnök
44. Dr. Sümegi István László okleveles bányamérnök
45. Szerdahelyi Gábor okleveles bányamérnök
46. Szikszai István okleveles bányamérnök
47. Tóth Tibor okleveles bányamérnök
48. Tresztián Lajos Sándor okleveles bányamérnök
49. Túri Gyula okleveles bányamérnök
50. Vass László okleveles bányamérnök
51. Dr. Vincze Tamás József okleveles bányamérnök

JUBILEUMI DIPLOMÁBAN RÉSZESÜL

**RUBINOKLEVÉL JUBILEUMI DIPLOMÁBAN
RÉSZESÜL**

Bakos Péter

vasokleveles bányamérnök

(1929.08.21. Dióskál)

oklevél száma: 8/1951.

kelte: 1951.10.01.

1929. augusztus 21-én egy Zala megyei faluban, Dióskálon született. Az elemi iskola négy osztályát a Nagykanizsához közeli Újudvar községben – ahol apja néptanító volt – végezte el. A középiskolai tanulmányait a nagykanizsai piarista gimnáziumban folytatta és 1947-ben érettségizett. Még ugyanebben az évben felvették és beiratkozott az akkori József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1951-ben jeles eredménnyel bányamérnöki oklevelet szerzett.

Az akkori gyakorlatnak megfelelően a központi „elosztás” alapján a Zagyvai Szénbányákhoz került (Nógrádi medence). Szűk egy év elteltével már felelős műszaki vezetői megbízást kapott, amelyet két üzemben töltött be 1956 végéig, amikor átszervezésre hivatkozva elbocsátották. Az itteni munkája során felkutatta a medencében fellelhető – még a háború előtről maradt, régi típusú acéltámokat (Schwarz gyártmány) és sikerrel kísérleteztek a frontfejtéseknél elsősorban a „törőél” kialakításával.

1957 februárjától az akkoriban alakult Oroszlányi Szénbányákhoz vették fel a XVIII-as aknára üzemmérnöki, majd röviddel később felelős műszaki vezetői beosztásba. 1959 augusztusában az ún. feddhetetlenségi rendeletre hivatkozva felmentették és a XIX-es aknára helyezték, üzemmérnöki majd főmérnökhelyettesi munkakörbe.

A XVIII-as aknánál a régebben bevezetett – a munkahelyi koncentrációt növelő – frontfejtési technológia tovább fejlesztésével sikerült a teljesítmények jelentős növekedését elérni.

A XIX-es aknán az acéltámas frontfejtés bevezetésében, majd a gépi jövesztés kísérleteiben fejtett ki sikeres tevékenységet.

1963. július 1-től a Nógrádi Szénbányák kezdeményezésére a több aknaüzemből és a kiszolgáló létesítményekből (központi műhely, osztályozó stb.) szervezett Nagybatonyi Bányáüzemben főmérnökhelyettesi beosztásba került. Itt elsősorban műszaki fejlesztési munkákkal foglalkozott. Az acéltámas biztosítással sikeresen megoldották a „merev” fedőjű telepben a frontfejtések üzemeltetését. Ennek elsősorban a halálos balesetek radikális csökkentésében volt jelentősége, de a munkahelyi koncentrációval a teljesítmények is jelentősen emelkedtek. A technológia bevezetése érdekében — átmenetileg — két évre a ménkesi aknaüzemben felelős műszaki vezetőként dolgozott. Az elért eredmények a továbbiakban lehetővé tették a gépi jövesztés alkalmazását.

A szénmedence visszafejlesztése, valamint személyi és családi okok miatt elfogadta az Országos Érc- és Ásványbányák megkeresését. Így az egri székhelyű Kutató és Termelő Műveknél területi főmérnökként a beruházási és kutatási munkákat irányította, illetve ellenőrizte 1970. július 1-től 1976. január 31-ig.

1976. február 1-től a Tatabányai Szénbányákhoz kérte áthelyezését, ahol a nemrég alakult Távlati Fejlesztési Főosztályon az eocén-program előkészítési és indítási munkáiban vett részt a Bányászati Osztály vezetőjeként. 1977 végén megbízást kapott a Tervező Iroda főmérnöki (felelős műszaki vezetői) munkakör betöltésére. Az irodavezetővel megosztott munkavégzés alapján elsősorban a régi medence rekonstrukciós, illetve az új bányák és létesítmények tervezési munkáinak irányítását végezte. Legnagyobb feladata a szénmosó terveinek elkészítése volt, melyet a kitűnő gárdának köszönhetően sikeresen megoldottak.

Az 1983-as átszervezések után, az 1988. február 1-jei nyugdíjba vonulásáig a Beruházási Osztály munkáját irányította, ahol egyik kiemelkedő feladata volt a „kis” mányi bánya kiviteli terveinek gyors és szakszerű elkészítése.

A vázolt szakmai életút során többször kapott miniszteri dicséretet, kiváló dolgozói okleveleket. Megkapta a Bányászati Szolgálati Érdemérem valamennyi fokozatát.

Csath Béla

vasokleveles bányamérnök

(1927.03.03. Székesfehérvár)

oklevél száma: 67/1951.

kelte: 1951.09.14.

1927. március 3-án született Székesfehérváron.

Az elemi iskolát Zalaegerszegen végezte, majd ugyanitt érettségizett a Magyar Királyi Deák Ferenc Gimnáziumban. Bányamérnöki oklevelét 1951-ben kapta kézhez a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen. Szakmai munkásságát a Dunántúlon, Bázakerettyén, Obornakon, Nagylengyelben, az olajiparban kezdte, majd Komlón dolgozott. 1950-1959 között a fűrészi szakterületen beosztott mérnök, majd üzemvezető volt. Ezt követően a kövágószőlősi uránérc kutatásokat irányította, majd a Tokodi Mélyfűrés Vállalat Tokodi Üzemének üzemvezetője volt. 1958-tól részese volt a Vízkutató és Kút-fűrés Vállalat kialakításának, ahol vízbányászattal, később a nagymélységű hévízkutatással foglalkozott. A szakmában eltöltött 32 év alatt a hároméves mongóliai vízkutató expedíció munkáját műszaki és expedíciós vezetőként irányította, és közreműködött a vállalat jugoszláviai és csehszlovákiai hévízkutatási munkálataiban. Az általa írt jegyzetekkel és könyvekkel segítette a vállalat által szervezett vízbányászati alap- és középfokú fűrés mesteri, technikus, valamint az iraki továbbképző szakmai oktatásokat. Meghatározó szerepe volt a „Zsigmondy Vilmos Gyűjtemény” továbbfejlesztésben, melynek 1975-2009 között vezetője volt. Ő szorgalmazta a gyűjtemény átadását 1992-ben a Magyar Olajipari Múzeum részére. 1993-tól 2009 nyaráig nyugdíjasként a MOIM szaktanácsadójaként tevékenykedett, és a gyűjteményi munkát irányította.

Az OMBKE Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztályának 1955-től tagja, a szakosztály Vízfűrés Helyi Szervezetének 1972 óta – 37 éven át – titkára, majd elnöke volt, közben 1981-1996

között az OMBKE Történeti Bizottságának vezetői teendőit is ellátta. 1962 óta tagja a Magyarhoni Hidrológiai Társaságnak, valamint 1991-től a Magyarhoni Földtani Társulatnak, ahol a szakosztályi történeti bizottságokban tevékenykedett. A szakmai és a tudományos egyesületekben végzett munkájáért számos elismerést kapott: Szentkirályi Zsigmond-, Zsigmondy Vilmos, Sóltz Vilmos-emlékérmekek (OMBKE), Szent Borbála érem, 1992-től tiszteleti tagság, Bogdánfy Ödön-emlékérem (MFT), Pro Aqua érem (MHT), valamint az ezüst fokozatú Magyar Olajiparért (MOL) kitüntetés.

Jubileumi bányamérnöki okleveleit 2001-ben (aranydiploma), 2011-ben (gyémántdiploma), 2016-ban (vasoklevél) vette át Miskolcon.

Az OMBKE Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztálya, a MOL Nyrt. és a Magyar Olajipari Múzeum Alapítvány által kétévenként meghirdetett történeti pályázaton négy alkalommal nyerte el a legmagasabb értékű Papp Simon-emlékdíjat. Szakirodalmi munkásságát 700 db publikáció (könyv, könyvrészlet, szakmai és ipartörténeti (személyi és eseményi témájú) tanulmányok, dolgozatok, szacikkek stb.), valamint 357 alkalommal (elsősorban víz- és olajbányászati témákban) tartott előadás jelzi.

Sült Tibor Jenő

vasokleveles bányamérnök

(1925.03.08. Komárom)

Oklevél száma: 57/1951.

Kelte: 1951.04.13.

1925. március 8-án Komáromban született. Gimnáziumi tanulmányait a révkomáromi Bencés Gimnáziumban végezte, itt érettségizett 1943-ban.

A szakmával 1944-ben ismerkedett meg közelebbről, amikor a magyar-olasz ásványipari vállalatnál, a geodéziai csoportnál nyári gyakorlaton volt. 1951-ben Sopronban bányamérnöki diplomát szerzett. Tanulmányai alatt 1949-50-ben a Mátraaljai Szénbányák mérnökségén dolgozott, majd a Nógrádi Szénbányák Salgói bányaüzemében beosztott mérnök volt 1950-51 között. 1964-ben Miskolcon bányaiipari gazdasági oklevelet szerzett.

Az első diplomájának megszerzése utáni 3. naptól nyugdíjazásáig vezető beosztásban dolgozott. A Bánya- és Energiaügyi Minisztérium Szénbányászati Főosztályán területi főmérnök volt, 9 hónapot kivéve, amikor Rudabányán beruházási előadóként alkalmazták. Ezt a 9 hónapot azért kellett Rudabányán töltenie, mert fegyelmi úton állásából és az iparágból fellebbezhetetlen fegyelmi határozattal kizárták azzal az indoklással, hogy a tervosztállyal közölt kijelentése ellenséges propaganda. Miután a vasárnapi termelés ellenére a szénbányászat nem teljesítette tervét, az ellenőrző hatóság vezető beosztásban – korábbi kiemelt fizetésével – újra alkalmazta a Salgótarjáni Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség főmérnökeként, illetve hivatalvezető-helyettesként. 6 év után felajánlották a Nógrádi Szénbányák trösztfőmérnöki, illetve műszaki igazgatói beosztását, amelyet 16 évig töltött be. Balesetmentesen sikerült a tiribesi szén-dioxid gázkitörést és a kányási vízbetörést elhárítani. Ez alatt az idő alatt érte el a 3,5 millió tonnát meghaladó legnagyobb termelését a bányavállalat,

majd a visszafejlesztéssel párhuzamosan a kiegészítő termelés árbevétele megközelítette az alaptevékenység árbevételét. A mátraaljai lignit külfejtés mielőbbi termelésbe állításáért a korábbi fegyelmi eljárást aláíró miniszter magas pénzjutalomban részesítette. 1978-tól az utolsó 10 évben ismét az ellenőrző hatóságnál hivatalvezetőként Salgótarjánban dolgozott.

A hosszú évek során többek között a kiépülő országos gázhálózat geodéziai munkálatainak, a fényeslitkei fogadóállomás tervének, az első magyar nukleáris hulladék temetőjének megtervezése és kivitelezése, valamint a mongóliai molibdén és volfrám kutatóaknájának létesítése, a budapesti közlekedési vállalat villanymotorjainak javítása és a keletnémet ELMO vállalattal a villamosmotorgyártás exportjának megszervezése is a munkájának része volt.

A Bányászati és Kohászati Lapokban több publikációja is megjelent. A nyugdíjazásakor 45 évet meghaladó munkaviszonyt ismertek el, amely alatt számtalanszor kitüntették (köztük Népköztársasági Érdemérem aranyfokozatával, a Bányászati Szolgálati Érdemérem aranyfokozatával), pénzjutalomban részesítették és kiemelt alapfizetést állapítottak meg a minisztériumban, a bányahatóságnál és a trösztfőmérnöki beosztásában.

Szabados György

vasokleveles bányamérnök

(1928.02.09. Pécs)

Oklevél száma: 1/1951.

Kelte: 1951.09.14.

Az elemi iskola, majd a gimnáziumi érettségi után Sopronban, a bányamérnöki karon 1951-ben szerezte meg a bányamérnöki oklevelét.

1951-53-ban az Érc- és Szénelőkészítéstani Tanszéken volt tanársegéd. Innen áthelyezéssel került a Pécsi (később Mecseki) Szénbányákhoz, majd itt töltötte le a teljes szolgálati idejét.

1954-63 között a Szénelőkészítő Üzem technológusa volt. Fő feladata az 1914-ben épült üzem teljes rekonstrukciójának, új technológiájának – előtervi szinten való – megtervezése, majd az átépítés során a folyamatos üzemvitel biztosítása volt.

A Dunai Vasmű létesítésekor az ottani kokszmű számára kokszszenet kellett előállítani. Ehhez újabb technológia-váltásra volt szükség. Nehézsuszpenziós szénmosásra készített tervjavaslatot, majd ugyanazon épületen belül kellett az építkezést a napi üzemvitellel összehangolni.

1963-74 között a vállalat igazgatóságára helyezték át területi főmérnöknek, majd osztályvezető helyettesnek. Itt a pécsi és a komlói szénelőkészítőmű felügyeletét látta el. Erre az időre esett a komlói üzem korszerű technológiájának tervezése: a légszéres üzem helyett nehézsuszpenziós mosásra való áttérés a vele járó víz- és széniszapkezelés problémájának megoldásával.

1974-88 között visszakerült a Szénelőkészítő Üzembe főmérnöki beosztásban. Akkor kezdődött a „Liasz program” beindítása, valamint a Dunai Vasműben a III-IV kokszolóblokk tervezése. A Mecseki Szénbányák feladata volt az addigi 480 kt/év kokszszen koncentrátum termelést 920 kt/év, majd 1200 kt/év-re megemelni.

Javaslatukra ezt nem a nyersszén-termelés megduplázásával, hanem a szénelőkészítés újabb korszerűsítésével – a korábbi 12-14%-os kokszzszen kihozatal 25% körültre emelésével – tudták elérni. A nehézsuszpenziós mosóművet kiegészítették a 120 t/óra teljesítményű flotálóművel. Ehhez meg kellett oldaniuk az 500-700 m³/óra 120-150 g/liter zagysűrűségű, óriási iszaptömeg víztelenítését.

Nagyüzemi szinten az országban elsőnek valósították meg a széniszap derítőszeres üleptetését, majd a flokkulált iszap centrifugálással – szállítható állapotig – való víztelenítését. A derített vizet visszakeringették a rendszerbe. Ezzel a mosóvíz fogyasztás az 1950-60-as évek 400 liter/t-járól kb. 100 l/t-ra csökkent, az üzemből az elfolyó víz szilárdanyag tartalma az 50 g/l-ről 1 g/l alá csökkent.

Az üzem – folyamatosan mérő szalagmérlegekkel, izotópos hamu-, zagysűrűség- és áramlásmérőkkel felszerelve, velük folyamatokat vezérelve – automatikusan tartotta a végtermékek előírt minőségét.

Leghasznosabb tevékenységének az iszapok derítése és a mosóvíz tisztítása terén elért eredményeket tartja.

Az összesen 38 éves szolgálati ideje alatt öt „Kiváló Dolgozó”, két „Kiváló Munkáért”, a „Bányászat Kiváló Dolgozója”, és a „Bányász Szolgálati Érdemérem” fokozatait, valamint Kiváló Újító” és a „Honvédelmi Érdemérem” arany fokozatát kapta meg. Mivel a teljes munkaviszonya a rendszerváltás előtti időben volt, az elismerések is csak abból a korból származhattak.

1988-ban nyugdíjba ment. Hamarosan a szénelőkészítés is, a bányászat is megszűnt a Mecsekben. A majdnem vadonatúj mosóművet lerombolták, felrobbantották, a földdel tették egyenlővé.

A háromszori teljes technológiaváltásnak, egy az európai szintet is felülmúló üzemnek, vele együtt egész élete munkájának, mára már szinte az emlékezetekben sincs nyoma.

**VASOKLEVÉL JUBILEUMI DIPLOMÁBAN
RÉSZESÜL**

Ádám Tibor

gyémántokleveles geofizikusmérnök

(1932.05.25. Miskolc)

oklevél száma: 32/1956.

kelte: 1956.04.24.

Elemi iskola:

Palóczy Utcai Általános Iskola (Miskolc)

Középfokú iskola:

Lévay József Református Gimnázium
(Miskolc, érettségi:1950.)

Felsőfokú képzés:

Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar
(Miskolc, 1951-1953)

Műszaki Egyetem Földmérőmérnöki Kar
okleveles geofizikusmérnök
(Sopron, 1954-1956)

Egyszerű, kispolgári családból származik. Apja városi tisztviselő volt a második világháborúig, amikor is behívták katonának. A háborúban megsebesült és orosz fogságba került. Három évi fogság után visszatért Magyarországra, a háborúban kapott sebe azonban soha nem gyógyult be. Az egészségi állapota leromlott és rövidesen meghalt. Édesanyjának természetesen dolgoznia kellett, hogy megéljenek és taníttathassák. Különféle munkákat végzett. Végezetül az Egyetemi Könyvtárban kapott állást. Itt ismerkedett meg későbbi mostoha apjával, aki szintén az egyetemen dolgozott, mint elektromos szakember. Rövidesen összeházasodtak és mindketten a nyugdíjazásig az egyetemen dolgoztak.

Mostoha apja 15 éve, édesanyja 9 éve halt meg.

A rajzkészsége már a középiskolában kitűnt és ez időben a technikai munkák ígérték a legjobb jövőt, ezért úgy határozott, hogy jelentkezik a Budapesti Építész Egyetemre. Sajnos ekkor igen sokan jelentkeztek erre a karra és csak kis százalékát vették fel a jelentkezőknek. A felvétel nem sikerült. Ez után egy évet dolgozott egy élelmezési vállalatnál mint ellenőr. A következő évben, 1951-ben, a sok jelentkező ellenére felvették a Bányamérnöki Karra.

A második évben már különféle földtani szakmák között lehetett választani, melyek közül a geofizikus szakot választotta. Ekkor még nem nagyon tudták felmérni a szakmai választás jelentőségét, csak később bizonyosodott be, hogy nagyon jó szakmát választott. A harmadik évfolyamra ezután Sopronba helyezték át, ahol 1956-ban megkapta a geofizikus mérnöki diplomát. A tanulása ezzel tulajdonképpen nem ért véget. Az élete folyamán igen sok szakmai tárgyú tanfolyamot, kurzust végzett el, hiszen ebben az időszakban a geofizikai technológia rohamosan fejlődött és mindenkor lépést kellett vele tartani.

Később néhány éves kanadai szakmai gyakorlat után tagja lett az Albertai Geológusok, Geofizikusok és Mérnökök Egyesületének. Az egyesület gyűléseire és szakelőadásaira is rendszeresen eljárt.

Friss diplomásként két hétig a Kőolajkutató és Feltáró Vállalat központjában dolgozott, utána pedig Dunántúlra küldték szeizmikus mérésekhez. Sárváron – a csoport központjában – érte a forradalom, és miután novemberben elbukott, elhatározta, hogy valamelyik nyugati államba kivándorol. A sikeres határátlépés után az osztrák gyűjtőtáborban csak egy napot volt, utána két hetet Grazban és egy hetet Bécsben töltött. Közben Kanada menekültként befogadta. Rövidesen vonatra ültették és Franciaországba Le Havre kikötőjébe vitték, ahonnan egy bérelt hajón Kanadába hajóztak. St. John-ba csak néhány napot töltött, utána ismét vonatra ültek és 1957. január elején Kanada olajközpontjába, Calgaryba érkezett. Itt többek között bemutatták egy magyar geológusnak, aki elmondta, hogy ismeri egy kis szeizmikus vállalatnak a tulajdonosát és megpróbálja nála elhelyezni. Másnap beszélt is vele és a tulajdonos meghívta egy személyes találkozóra. A beszélgetésnek az lett az eredménye, hogy azonnal felvette munkára. Igen megörült az első kanadai állásának és a kezdő fizetés is nagyon jó volt. Azonban az öröme egy kis ürem is vegyült. Nem tudott angolul. Utána jött 3-4

keserves hónap. Nappal teljes munkában dolgozott, este pedig angol nyelviskolába járt. Így kezdődött el a kanadai élete.

Másfél évet dolgozott az előbb említett vállalatnál, amikor az olaj üzlet visszaesett. A kis vállalat nem kapott több munkát és ezzel ő is elveszítette állását. Calgaryban megnőtt a munkanélküliség az olajiparban. Egy ötlete támadt. Felutazott a tartomány fővárosába, Edmontonba és felkereste az egyetem geofizikus professzorát. Megkérte, hogy tudna-e neki valamilyen geofizikai munkát szerezni. A professzor megígérte, hogy telefonon felhívja az ismerős vállalatokat és, ha lesz valamilyen eredmény, azonnal értesíti. Szerencsére volt, mert néhány nap múlva telefonált, hogy szerzett egy állást egy nagy szeizmikus vállalatnál Edmontonban. Gyorsan átköltözött Edmontonba és 3 évet dolgozott ennél a vállalatnál. Érdekességgéppen megemlíti, hogy itt az utolsó munkája egy nagy szeizmikus mérés volt, amit a North-West territories-en végeztek Norman Wells közelében.

Közel hat hónapon keresztül dolgozott itt 40 °C és 53 °C hidegben. Szerencsére ő az irodában dolgozott egyedül. Feladata a mérés minőségi ellenőrzése volt, és egyúttal előzetes számításokat is végzett. Hetente egy kis repülőgép látogatta meg a táborukat: friss élelmiszert, alkatrészeket, postát hozott és elvitte az addigi mérési eredményeket. Miután a mérés befejeződött, Edmontonban közölték vele, hogy nem kaptak több munkát és az egész vállalatot felszámolják. Ezután újból visszament Calgaryba, ahol az olajipar ismét kezdett javulni és nyomban kapott munkát egy szeizmikus vállalatnál.

Néhány évig szeizmikus vállalatoknál dolgozott, hol Calgaryban, hol pedig terepen.

1965-ben ismerkedett meg Anikóval, Nagy Balázs Dezső Calgary-i református lelkész leányával, akit a következő évben elvett feleségül. Az elkövetkező években két gyermekük született, egy fiú és egy kisleány. Ebben az időben már állandó jelleggel Calgaryban dolgozott, főleg szeizmikus anyagfeldolgozó központokban. Néha kapott kiértékelési munkát is, de teljes mértékben csak az 1975-ös években tért át rá az olajvállalatoknál.

1980-ban kapott egy állásajánlatot a Saskatchewan tartomány olajvállalatától, a Saskoil-tól egy szenior geofizikusi pozícióra. Az ajánlatot elfogadta, és 1981-ben a családja is átköltözött Regina-

ba, Saskatchewan tartomány fővárosába. Felvétele után egy évre kinevezték geofizikai szakértőnek és egy újabb év elmúltával District Geophysicist-nek.

Ebben az időben a Saskoil egy közép nagyságú olajvállalat volt, de Saskatchewanban a legnagyobb. Érdekeltségei voltak Saskatchewan-on kívül Albertában, British Columbiában, sőt még az Egyesült Államokban is. Kis csoportjának – akik geofizikusokból és technikusokból álltak – mindig volt kb. 45-50 területük, amik kiértékelésre vártak. Ezekből a legfontosabbakat ők végezték el, más részt pedig kiadták konzultálóknak, vagy éppen a területükön lévő társvállalatok dolgozták fel. E mellett teljes felelősséggel tartoztak a terepi mérések és az anyag feldolgozás minőségéért is. A munkájuk végpontja természetesen a jelentések megírása volt és ezen keresztül a fúrások helyeinek javaslata a magasabb vezetőség számára.

A temérdek munka mellett kellemesebb oldala is volt az állásuknak. Minden évben egyszer vagy kétszer elküldték nemzetközi geofizikai konferenciákra, amelyek főleg Kanadában és az Egyesült Államokban voltak. Ezek a konferenciák az újabb technológiai eredmények megismerése szempontjából voltak fontosak, amelyeket ezután a vállalaton belül előadásokon keresztül átadtak a társaiknak.

1986-ban komolyabb válságba került az olajipar. Minden vállalat egymás után bocsátotta el az embereit – főleg az idősebbeket – Calgary-ban és Regina-ban is. A Saskoil is elbocsátotta kb. 25 %-át az embereinek. Mivel ő is közel volt az 55 évhez, így beleesett a szórásba. Egy kis anyagi támogatással útnak bocsátották őket. Ez igen kellemetlenül érintette, hiszen még fiatal családja volt. A vállalat mindent megtett, hogy munkához segítse, de ez sajnos nem sikerült. Még az volt a szerencséje, hogy a felesége dolgozott. Amikor látta, hogy egy új munkahely szerzése szinte lehetetlen, egy kis geofizikai konzultációs vállalatot alapított. Két éven keresztül próbált így munkát keresni, de ez sem sikerült.

Sokat gondolkodott azon, hogy mihez kezdjen. Azt mindig tudta, hogy a festéshez van kedve. Az egyik karácsonyra – nagy meglepetésére – a feleségétől kapott egy vízfesték készletet. Nyomban leült és festett egy képet. A felesége megnézte és azt mondta: *”Neked művészi tehetséged van! Miért nem kezdesz hozzá komolyan festeni!”*

Neki sem kellett több, nyomban el is kezdte a festést! Évekig sikeresen kiállította és adta el a festményeit. 2009-ben azonban már érezte, hogy a szemei kezdtek kifáradni. Eljött az idő, hogy a festést is abba hagyja. Ugyanakkor feleségével át is költözött British Columbia tartományba, Vancouver-szigeten lévő kis városba, Campbell River-re, így közelebb kerültek gyerekeik lakóhelyéhez is. Azóta itt élnek feleségével csendesen nyugdíjas éveiket.

Aleva János

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1931.03.24. Szuhakálló)

oklevél száma: 64/1956.

kelte: 1956.04.23.

A bányamérnöki oklevelének megszerzése után a Tapolcai mészkőbányában kezdett el dolgozni. 1957. április 1-én áthelyezték a Borsodi Szénbányászati Tröszt (BSzT) Szuhavölgyi Bányaüzem külfejtésére. Ezt követően 1958. január 1-től július 31-ig Sajószentpéter II. aknán a vékonytelepi jövesztés gépesítési kísérletében vett részt, amelyet Gornyák kombájnnal végeztek. A kísérleti időben három műszakban dolgoztak.

1958. augusztus 1-én a Barcikai Bányaüzem Herbolyai külfejtésére nevezték ki főmérnöknek. 1959. november 1-én a BSzT tervezési csoportjába helyezték, ahol bányászati létesítmények tervezése volt a feladata (Rudolf akna Keleti fővágat, Perces Új akna, Edelény IV. akna légakna, robbanó raktárak, szállítógépek tervezésében fejtett ki tevékenységet).

1962. január 1-től a BSzT Ormosi bányaüzem II. aknán munkájában havi jelentések, műszaki üzemi tervek készítése volt a feladata. Ekkor kezdett el foglalkozni az üzemi balesetek megelőzésével, az emberi munka határaival.

1964. május 1-től az Edelényi Bányaüzem III. aknára helyezték aknavezető főmérnöki beosztásba. Itt feladata volt az akna műszaki, gazdasági irányítása, az aknán a II. vékonytelepet művelték (1,2 m) hagyományos kamrafejtésekkel. Előkészítési munkát végeztek a III. telepben (feltárás, fejtés előkészítés és közben haladó frontfejtés) kísérleti jelleggel.

1969-ben a MÁFI megbízásából grafitkutató függőleges aknát mélyítettek a Bódva völgyében, ahol 25 méteres mélységben 1,8 m-es grafitos réteget találtak. A III-as és IV-es széntelep között 30 méter vastag vízdús homok réteg volt. Ezen a vízdús homok rétegen át hajtottak egy ereszkét a IV-es telepre, amely sok nehézséggel járt.

1977. szeptember 4. és 1978. augusztus között Csehszlovákiában a BAV ottani üzemének vezetésével bízták meg, a Magnezit Művek (Jolsva, Lubenyik, Kassa, Podrecsány) fejtés-előkészítési munkáit végezték.

1978. augusztus 1-én helyezték át a Miskolci Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre, ahol bányászati külfejtések, érc-ásvány, kőbányászat, külfejtések általános kérdéseivel (porveszély, robbantás) foglalkozott kerületi bányaműszaki főmérnöki beosztásban.

1982. áprilistól 1984. májusig Kubában dolgozott bányászati szakértőként. Több tanulmányt készített az emberi tényezők szerepéről, a biztonságos munkavégzésről, a munkaszervezés és létszámgazdálkodásról.

Bacsa Gyula

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1931.03.30. Újdiósgyőr)

oklevél száma: 88/1956.

kelte: 1956.04.24.

Oklevelének megszerzése után a Borsodi Szénbányászati Tröszt legkorszerűbben gépesített bányájaként üzemelő Felsőnyárádi Bányauzemben beosztott mérnökként helyezkedett el. Egy szövődményes mellhártyagyulladás következményeként orvosi javaslatra felszíni munkakörbe osztották be.

Először a Kurityáni Bányauzem akkor beinduló külfejtésének, majd a Bükkaljai Bányauzem sajólászlófalvai külfejtésének üzemvezetőjévé nevezték ki.

1959-ben a tröszt központjába, a Bányaművelési Osztályra helyezték, ahol a tröszt területén sorra beinduló, a széntermelést jelentősen megnövelő külfejtések központi, műszaki irányításában vett részt. Ezt a beosztását a külfejtések bezárásáig megtartotta.

1981-ben a vállalat biztonságtechnikai osztályára helyezték, ahol szellőztetési főelőadóként, osztályvezető helyettesként, majd osztályvezetőként, egyben a vállalat biztonságtechnikai főmérnökeként dolgozott nyugdíjba vonulásáig, 1989 novemberéig.

Éveken keresztül oktatott a vállalati vajúrképzésben és a technikusok továbbképzésében.

Rendszeres előadója volt a Bányász Munkás Akadémia előadássorozatának.

Pályája során számos elismeréssel, kitüntetéssel ismerték el munkáját. Megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozatát, valamint a Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozatát.

Több mint harminc éves munkájára visszagondolva, mindig örömmel emlékszik a vállalatnál dolgozó évfolyamtársaira, a velük kialakított szakmai, baráti kapcsolatokra.

Bende Imre

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1933.03.21. Balassagyarmat)

oklevél száma: 114/1956.

kelte: 1956.04.23.

Oklevelének megszerzése után a Bányászati Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol 1972. január 1-ig tudományos munkatársként, majd tudományos főmunkatársként dolgozott. Kutatási területe a bányaszellőztetés és bányaklíma volt. Az Intézetben ezzel a témával ő kezdett foglalkozni, és megbízták e terület kutatásának irányításával. A munka során az ország mintegy 50 bányájában végeztek vizsgálatokat, különböző méréseket. Munkájáról számos kutatási jelentésben, szakcikkben számolt be. Cifka István társszerzővel jelentette meg a „*Bányaszellőztetés, mérési és ellenőrzési módszerek*” című könyvét 1974-ben a Műszaki Könyvkiadó gondozásában. 1976-ban a NIM Műszaki Dokumentációs és Fordító Iroda adta ki a KGST együttműködés keretében írt „*Nagymélységű bányák szellőztetése és klimatizálása*” című könyvét magyar és orosz nyelven.

1974 júliusától a Magyar Szénbányászati Trösztnél, illetve 1981. január 1-től annak jogutódjánál, a Szénbányászati Koordinációs Központban dolgozott, műszaki-gazdasági tanácsadó beosztásban. Tevékenységi köre a nemzetközi műszaki-tudományos együttműködés volt. 1981 májusától 1993 októberéig, nyugdíjba vonulásáig a Központi Bányászati Fejlesztési Intézetben osztályvezetőként dolgozott a nemzetközi műszaki-tudományos együttműködés területén. Az Intézet visszafejlesztése során az általa vezetett osztály tevékenységi köre kibővült az

iparjogvédelem, a műszaki dokumentáció, valamint a humánpolitika és végül az igazgatás területével is.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1956-tól tagja. 1970 és 1974 között, valamint 1981 és 1997 között a Bányászati Szakosztály vezetőségi tagja volt. Az utóbbi időszakban a Bányászati Szakosztály nemzetközi felelőseként tevékenykedett. Ennek keretében hasonló munkát folytatott az MSZT-ben és a KBFI-ben is. Egyesületi munkájáért kétszer, 1990-ben és 1996-ban kapott Sóltz Vilmos-émlékérmét. 1990-ben a SITG-től, a lengyel társegyesülettől kapott elismerő oklevelet.

Fellegi László

gyémántokleveles olajmérnök

(1933.05.10. Sásd)

oklevél száma: 28/1956.

kelte: 1956.04.26.

A 28-as számú olajmérnöki oklevelet 1956. április 26-án vette át.

1956. május 1.: Első munkáját a siófoki Kőolaj Vezeték Vállalatnál kezdte, mérnöki beosztásban.

1957. március: Kanadában kezdett dolgozni különböző beosztásokban.

1965. október: Petrokémiai üzemek tervezése lett a fő vonala. Itt később az olajfinomítók tervezésére tért át, főként az olaj krakkoló reaktor tervezésére specializálódott.

1994 októberében vonult nyugdíjba, onnan már önálló munkákat vállalt.

1999: Egészsége meggyengülése után nem vállalt újabb munkákat.

Hencz László

gyémántokleveles olajmérnök

(1932.10.09. Győr)

oklevél száma: 30/1956.

kelte: 1956.04.28.

Szakmai munkája alapvetően a kőolaj és földgáz gyűjtésére, előkészítésére és szállítására terjedt ki. Ennek során, beosztásától függően részese volt ismert mezők termelésirányításának, új területek termelésbe kapcsolásának, valamint a földalatti gáztárolás, és a másodlagos művelési program végrehajtásának.

Nagylengyeltől Kiskunhalasig, Zsanától Óriszentpéterig, Tázlártól Pusztaedericsig kisebb és nagyobb szénhidrogén telepek adtak újabb és újabb munkát. Tevékenysége rövid megfogalmazása mögött, kezdve a nagy viszkozitású és dermedő kőolajok kitermelési, gyűjtési, kezelési és szállítási problémáitól a magas CO₂ tartalmú földgázok másodlagos művelésben történő hasznosításáig számos műszaki feladat összehangolt megoldása húzódik.

Jagodits Ferenc

gyémántokleveles geofizikusmérnök

(1932.12.30. Szombathely)

oklevél száma: 40/1956.

kelte: 1956.04.24.

Szombathelyen született, a Premontrei Rendi Szent Norbert – a későbbi Nagy Lajos – Gimnáziumban érettségizett, 1956-ban geofizikusmérnöki diplomát szerzett a soproni egyetemen. Rövid ideig a Magyar Uránium Bányáknál dolgozott, terepmunkát végzett Balatonfüred környékén. Október végén elhagyta Magyarországot, és elég gyorsan eljutott a Soproni Egyetemi hallgatók csoportjához, St. Wolfgangba, Ausztriában, ahol végre megtalálta Juliannát, az erdőmérnök hallgató jövője feleségét. Az esküvő elintézése több problémával járt az okmányok hiánya miatt, de végül is az esküvő megtörtént, még két másik fiatal egyetemi hallgató párral együtt. A Soproni Egyetem műszaki csoportja – geológus, geofizikus, olajos és geodézia mérnök hallgatók, tanárok, végzett mérnökök és a hozzátartozóik – Torontóba érkeztek 1957. január közepén.

A Torontói Egyetem által rendezett, négy hónapos angol nyelvű tanfolyam után a hallgatók munkát kaptak a nyári hónapokra és ősszel visszatérhettek a Torontói Egyetemre, hogy befejezzék tanulmányaikat.

1957 tavaszán, az angol nyelvtanfolyam után Dr. Tuzo Wilson, a Torontói Egyetem geofizikus profeszora ajánlatára a Hunting Survey Corporation felvette mint kezdő geofizikust. 1959-ben megszerezte az „Association of Professional Engineers of the Province of Ontario” tagságát.

Amíg a Hunting cégnél dolgozott, alkalma volt megismerni, olaj és érc kutatási programok és mérnöki geofizikai mérések révén,

minden kanadai tartományt, a Yukon Territoryt, Northwest Territoryt és az északi sarki szigeteket.

Név változások következtek: Hunting - Huntec Limited - Kenting Limited. Ez idő alatt részt vett az "MD-1", egy csatornás "kalapácsos szeizmikus" (hammer seismic), hordozatú, sekély mérnöki geofizikai munkákra alkalmas műszer kifejlesztésében. The Huntec tervezett, "Hydrosonde", vizen használandó reflexios (water-bornbe continuous seismic profiler) műszert alkalmazták a Bay of Fundy felmérésére (a világ legmagasabb ár-apály helye, 22 láb, kb. 6,7 m), mérnöki célok érdekében. Ugyanakkor, a kanadai programok mellett, érc-kutatási programokban vett részt az ENSZ számára, nagy kiterjedésű légi mágneses mérések kiértékelésében, Panamában, Costa Ricán, Nicaraguában, Hondurasban és Guatemalában.

Új, helikopterekkel támogatott mérési rendszert terveztek a sarki jégen végzett gravitációs mérések végrehajtására. Mivel napfény van majdnem 24 órán keresztül, napi három, nyolc órás műszakban dolgoztak, hogy kihasználják a rövid, mérésekre alkalmas időszakot.

A Barringer Research Limited volt a munkahelye az elkövetkező kilenc év során. Mint főgeofizikus, részt vett az új légi geofizikai (E-PHASE, légi ellenállásmérés, RADIOPHASE, VLF-EM) műszerek fejlesztésében, a mérések szervezésével és a mérések kiértékelésével. Később, a légi geokémiai (AIRTRACE és SURTRACE) módszerek próbaméréseinek szervezésével és lebonyolításával bízták meg.

Berringer ugyanakkor nagyszabású, integrált, érckutató programokkal is foglalkozott Kanadában és külföldön. A geofizikai programok szervezése, kivitelezése és kiértékelése volt a feladatainak egyike. Ezeknek a programoknak keretében, a Fidzsi-szigeteken (Vanua Levu, Viti Levu) több éves érckutató programban volt része. Szerencséje volt többször meglátogatni a méréseket és kiértékelni az adatokat. Egy porfiros réz telepet fedeztek fel, melynek megnyitása sajnos nem lett volna gazdaságos.

1978-ban csatlakozott az Excalibur International Consultanthoz mint tanácsadó geofizikus. 1990-ben megindította saját geofizikai mérnöki irodáját, a Savaria Geophysics Inc.-et.

Amellett, hogy tanácsadó geofikusként dolgozott kanadai és nemzetközi bányá cégekkel érc, uránium és gyémánt kutatással kapcsolatban, tanácsadó geofizikusként részt vett az Egyesült Nemzetek Minerals Branch kutatásaiban is Mauritániában, Yemenben, Angliában, Burkina Fasóban és Sarawakban (Borneo, Malaysia), többször meglátogatván az országokat a mérések felülvizsgálatára és a kiértékelési specifikációk elkészítésére. Ez idő alatt, félévenként geofizikát adott elő a Ryerson Egyetem (Torontó) földmérő mérnök hallgatóinak, szemináriumokat tartott geológusoknak, kultúr mérnököknek és volt alkalma előadásokat tartani kanadai és nemzetközi konferenciánkon.

Rokonait csak a rendszerváltozás után tudta meglátogatni, mivel mint persona non grata nem kapott vízumot. Később kiderült, hogy a balatonfüredi műszerek elrablásával vádolták meg.

Az éveken keresztül magyar ügyek érdekében végzett társadalmi munkájáért, mint a Kanadai Magyar Mérnök Egyesület elnöke és az Egyesült Magyar Alap elnöke, 2019 februárjában a köztársasági elnöktől a Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesült.

Felesége 1989 decemberében meghalt, gyermekei, Attila, Andrea és a nyolc unokája (köztük négy leány és két fiú ma már felnőttek, egyik fiú pedig már megházasodott) hozzá közel élnek Torontóban és egy közeli kisvárosban.

2019 óta félig-meddig nyugalomban van, egy aranyat kereső céggel konzultál, a sok zene hallgatás és az Egyesült Magyar Alap munkája mellett.

Jobb József

gyémántokleveles földmérőmérnök

(1932.08.07., Alsóság)

oklevél száma: 62/1956.

kelte: 1956. 04. 27.

A gimnáziumot Pápán a Bencés, Celldömölkön a Gábor Áron Gimnáziumban végezte, kitűnően. Egyetemi tanulmányait Sopronban a Műszaki Egyetem Földmérőmérnöki Karán kezdte 1951 őszén és 1956. április 27-én diplomavédéssel fejezte be. Harmadéves korától demonstrátor volt dr. Tárczy-Hornoch Antal akadémikus Felsőgeodéziai és Bányaméréstani Tanszékén. 1956. április 28-án „népgazdasági érdekből” helyezték a Mecseki Ércbányászati Vállalathoz (MÉV), ahol az EXPEDÍCIÓ geodéziai csoportjához került.

1957 februárjától körletes bányamérőnek kérték ki a II-es számú bányaüzemhez.

1958-ban megbízták az üzemi bányamérési csoport vezetésével.

1961-ben elvégezte az optimális szintosztás számításait a MÉV ércesedési viszonyaira (30-35 m; a MÉV 30 m mellett döntött).

1962-ben kinevezték a MÉV Bányamérési Osztály vezetőjének. Ekkor indultak a MÉV nagyberuházásai, új, mély bányaüzemek, az Ércdúsító Üzem (ÉDÜ) és a kiszolgáló üzemek. Fontos szempontnak tartotta a hibás kivitelezés megelőzését, javaslatokat tett – folyamatosan – ennek érdekében, amelyeket el is fogadtak. Ezeknek a néha szigorú pontossági előírásoknak biztonsági, komoly idő- és költségcsökkentő hatásai voltak. Az új feladatokhoz új eszközöket is alkalmaztak. A tonnás súlyú géptengelyek beállításához Wild N2-es szintező műszert, 1964-től MOM giroteodolitokat (1000 mérés) Érsek-Debreczeni-féle aknavezetékek dinamikus terheléseit regisztráló készüléket (500 mérés), gyorsvágatok kihajtásához MOM He-Ne iránykitűző lézereket (csak egy be-ki kapcsolás; a készülékeket a bányamérési

osztály, telepítette, nem kellett – huzatban – a függélyezőkkel foglalkozni...) is használták. Sok ötlet született a bányamérési osztályon, a MOM laborjaiban és a KFKI – Központi Fizikai Kutató Intézet – szakembereitől.

1976: 30 programot írt geodéziai- és bányamérési számításokra, ebből 10 programot írt geodéziai kutatásokra és a Kutató Mélyfúró Üzem mélyfúrési térbeli (x, y, z) számítási feladataira, HP-65 típusú számítógépre (a gép tud dönteni az azimut, vagy a girós adatok függvényében). Országos Kutatási területek bekapcsolása az EOVR-be, gíroteodolit segítségével, helyben 2 óra alatt, fakivágások nélkül (Egységes Országos Vetület Rendszerbe).

Munkáikról, tapasztalataikról hazai egyetemeink mérnök továbbképzésein – Miskolc, BME, Pécsi Pollack és az Erdészeti és Faipari Egyetem emlékfüzetében számolt be. Külföldön a FIG (Nemzetközi Geodéziai Szövetség) GE munkabizottság „Giro Tagozat Gíroteodolitok és alkalmazásuk” c. füzetében (Aachen), AFIG Freibergi Konferenciáján tartott előadásban számolt be áttörési méréseikről. A GE munkabizottság (3 fő) egyik tagja volt. Fontosabb szakmai megbízatásai voltak még a GKE (Geodéziai és Kartográfiai Egyesület) Választmányi tagsága, AGKE, Pécsi Csoport vezetőség tagja, Miskolci Egyetem diplomamunkák adása, bírálata, BME: diplomamunkák adása, bírálata, BME: TDK dolgozat bírálata.

Kétszer szervezte meg a Pécsi Mélybányászati Napokat és tartott a MÉV bányamérési munkáiról előadásokat.

Munkáját számos kitüntetéssel (17) – többek között Miniszteri, Vezérigazgatói Dicséret, nyolcszoros Kiváló Dolgozó, Ifjú Mérnök – ismerték el. Örült ezeknek, azonban a legnagyobb örömét dr. Tárczy-Hornoch Antal akadémikus sorai okozták: *„Kedves Barátom! Hálásan köszönöm, hogy 75. születésnapom alkalmával kiadott emlékfüzetbe voltál olyan kedves egy tanulmányt írni. Büszke vagyok arra, hogy munkatársam voltál. Sok szívélyes üdvözléssel és barátsággal: dr. Tárczy-Hornoch Antal akadémikus”*

Találmányok: 1970-ben a MOM találmányként jelentette be az iránykitűzést lézersugárral, kiegészítésekkel, nem sújtóléges bányákra. Feltalálók: Tisza Sándor fizikus, MOM; Jobb József földmérőmérnök, MÉV; Kövi Emilné technikus, MOM; Kántor Károly gépészmérnök; Farmady Pál villamosmérnök; Teller László

technikus és Hegyesi Géza fizikus, valamint minden, a KFKI (Központi Fizikai Kutató Intézet) szakemberei, kutatói. 1972-ben a Szabadalmi Közlönyben szabadalomként való elfogadását közzétették. A szabadalmi találmány a MOM tulajdona.

1992. augusztus 7-én vonult nyugállományba.

2015 novemberében, az Ércbányászati Múzeum számára adta oda egy olyan kedves emlékét, porcelán korsóját, melyen ez áll: Selmec-Sopron-Miskolc. E három szó ma is üzenetértékű számára.

2006 nyarán pedig adakozott a Pécsi Bányásztörténeti Alapítvány javára, hogy 2006. szeptember 1-én fel tudják avatni a közel 5 m magas, 20 m² alapterületű, a Mecseki Szén- és Uránbányászati Emlékművet, a pécsi Ágoston téren. Az emlékmű a város és a régió tulajdonába került.

„Selmec-Sopron-Miskolc szellemisége tovább él, a három szó ma is üzenet értékű számomra.”

Karabélyos Kálmánné
(szül. Gesztelyi Éva)
gyémántokleveles bányamérnök

(1932.10.20. Tokaj)

oklevél száma: 127/1956.

kelte: 1956. 04. 23.

1932. október 20-án született Tokajban.

Középiskoláit Debrecenben végezte, ahol 1951. június 25-én tanítónői érettségi bizonyítványt szerzett. Egyetemi tanulmányait 1951 szeptemberében kezdte meg a miskolci Rákosi Mátyás Nehézipari Műszaki Egyetemen, mint bányamérnök hallgató. Az egyetem elvégzése után 1956. április 23-án diplomázott.

Első munkahelye – 1956. május 1-től – az ÉM 1-es számú Kőbánya Vállalat Tervezési Osztálya volt. Feladata szállítószalagok

tervezése, utak kitűzése, területek felmérése, rétegvonalas térképek készítése volt.

1963. augusztus 1-től az Építésügyi Minisztérium Általános Szervezési Osztályán tevékenykedett főelőadói beosztásban. Feladata a Műszaki Mentőszolgálat szervezése és működtetése volt.

1968-tól a Szilikátipari Központi Kutató- és Tervező Intézet tervezési részlegénél dolgozott. Az Intézetben került sor a cement-, üveg-, porcelángyárak, valamint kő-, és kavicsbányák technológiai tervezésére, két esetben beruházására is. Munkaköre a szerződések megkötése, alvállalkozókkal és beruházókkal történő koordinálás volt, feladatok, határidők és szervezési díjak vonatkozásában.

Kb. 10 év után, amikor az ún. nagy-beruházások (a Beremendi és a Váci Cementgyár) elkészültek, az Intézet kutatási részlegéhez igazolt át, és átvette a nyugdíjba vonuló csoportvezető munkáját. Feladatai hasonlóak volt, mint a korábbi teendői. Néhány év múlva osztályvezető-helyettesnek nevezték ki, és ebben a beosztásban dolgozott nyugdíjazásáig.

1988. december 28-án ment nyugdíjba – egy évvel meghosszabbítva az akkori kötelező szolgálati időt – majd nyugdíjasként még alkalmazta az Intézet egy ideig, de mivel az akkori adózási viszonyok kedvezőtlenek voltak számára, 1989 végén végleg elbúcsúzott a Szilikátipari Központi Kutató- és Tervező Intézettől.

Kovács József

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1932.08.04. Tokod)

oklevél száma: 101/1956.

kelte: 1956.04.23.

1932. augusztus 4-én született Tokodon.

Az egyetem elvégzése után Komlóra került. 1956. május 1-től a Komlói 7. sz. Kőbánya Vállalatnál kezdett el dolgozni, mint beruházási ügyintéző. A munkával, beosztással nem volt megelégedve. Áthelyezését kérte a Komlói Szénbányászati Tröszthez. Áthelyezése után 1956. augusztus 16-tól Komló III-as Bányaüzemben, az üzemek összevonása után 1964-től 1986. október 10-ig, nyugdíjazásáig Komló Kossuth Bányaüzemben dolgozott. I. aknász, körletvezető, bányamester, főmérnök helyettes, nagyüzemi robbantásvezető beosztásokat töltött be.

Nyugdíjba vonulása után mérnöki munkát nem végzett.

A társadalmi és gazdasági munkája elismeréséül, több alkalommal oklevelet és kitüntetést kapott (Kiváló munkáért miniszteri kitüntetés, Kiváló újító, Kiváló dolgozó, Bányászati Szolgálati érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozatait).

Kristóf László

gyémántokleveles geofizikusmérnök

(1933.01.02. Gyöngyösoroszi)

oklevél száma: 43/1956.

kelte: 1956.04.24.

Gyöngyösorosziban született 1933. január 2-án. Elemi és középiskolai tanulmányait Egerben végezte. Érettségi után a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán két évet (1951-1953), ezt követően a soproni Műszaki Egyetem Földmérőmérnöki Karának Geofizikusmérnöki szakán három évet hallgatott. 1956 áprilisában geofizikusmérnöki diplomát szerzett. Termelési gyakorlaton első alkalommal az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet Geomágneses Osztályán volt Gerzson Pista barátjával, ahol terepi méréseket végeztek és értékelték. Másodszor a Geofizikai Mérőműszerek Gyárában a termikus mérőszonda tervezésével, gyártásával, hitelesítésével ismerkedett meg.

Diplomatervét Kovács Feri barátjával közösen kapták: „Sopron környéki felszínközeli geológiai törésvonalak meghatározása geotermikus módszerrel”. A feladat két részből állt: egy műszer megtervezése és elkészítése, majd a terepi mérések elvégzése és kiértékelése. Feladatukhoz a balfi hőforrások területét választották.

Friss diplomával a Pécsi Bauxitbánya Vállalathoz irányították. Ez egy kicsit félrevezető elnevezés volt, ez a későbbi uránbánya. A vállalat tulajdonképpen szovjet vállalat volt, főnökeik jórészt a Szovjetunióból jöttek.

Balatonfüredre került terepmunkára, később Sopron környéki területen dolgozott. Itt érték az 1956-os események. A soproni egyetemről sokan külföldre távoztak, az Elektrotechnikai Tanszéken is lett egy üres hely. Vörös Imre tanszékvezető befogadta tanársegédként, a Bauxitbánya Vállalatot elhagyta. 1957-ben megnősült, Verő barátjával sógorok lettek. A tanszéken

Karlovits kollégájától sokat tanult, elektronikában igen jártas volt. Itt ismerte meg Boleman Géza selmeci professzor urat, aki gyakran látogatott volt tanszékére.

1959 nyarán a Miniszter Tanács határozata értelmében a Bányamérnöki Kar soproni részlege Miskolcra költözött. Lakást kaptak, ő is feleségével Miskolcon telepedett le.

A soproni és a miskolci Elektrotechnikai Tanszék összeolvadt, a beilleszkedés nagyon gyorsan megtörtént. Ők is részt vettek, nem csak a bányász, hanem a gépész és kohász hallgatók oktatásában is. Fő kutatási területük a nagyteljesítményű félvezető diódák, tirisztorok alkalmazása a bányászatban és a kohászatban.

Tanulmányúton a freibergi és drezdai egyetemeken volt, csereúton. Az oktatáson kívül ipari kutatásban is részt vett, kohászati területen hengersorok vizsgálatában, korszerűsítésében. Szakmai vonalon több éven keresztül tellurikus méréseket végzett a Nyírségben és Eger környékén. 1972-ben a Geofizikai Tanszékre került, majd a Műszaki Osztályra, függetlenített energetikusként.

Sopron mindig is szívügyük volt, úgy határoztak, hogy Sopronba költöznek. Állást nehezen lehetett Sopronban kapni, végül is az Autófelszerelési Vállalatnál kapott megfelelőt: számítástechnikai folyamattervező munkakörben dolgozott. A Tervosztály és Árosztály voltak a munkahelyei. Innen ment, 1990-ben, nyugdíjba.

Dr. Lik László

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1932.11.24. Pilismarót)

oklevél száma: 142/1956.

kelte: 1956.04.26.

Felsőfokú képzés:

Nehézipari Műszaki Egyetem (Miskolc, 1951-1953)

Bányamérnöki Kar

Műszaki Egyetem (Sopron, 1954-1956)

Bányamérnöki Kar

Budapesti Közgazdasági Egyetem

okleveles mérnök-közgazdász

Doktori értekezés tárgya: Önszervező vállalatirányítási rendszerek kialakítása.

Szakmai munkásság:

Az egyetem elvégzése után a Dunai Vasműnél dolgozott, a széndúsító üzemben. Ezt követően a gépiparban, ipari kutatóintézeteknél, a nehéziparban és a műszeriparban dolgozott: technológus, üzemvezető, főkönyvelő, közgazdasági főosztályvezető és nyomdavezető munkakörökben. Az 1956-os eseményekben való részvétel miatt a rendszerváltásig bizonyos beosztások fölé nem tudott emelkedni.

Tagja volt az Eurocontact angol-magyar menedzserképző tanári karának, ahol elsősorban a számviteli, közgazdasági és számítógép kezelői kurzusokat vezette. Tanfolyamokat tartott főkönyvelők, számvitelvezetők, Kft. ügyvezetők részére, valamint mérlegképes könyvelői tanfolyamok hallgatóinak.

Az Állami Vagyonkezelő Rt. Befektetési Igazgatóságára egy országos pályázat nyerteseként került, és itt dolgozott nyolc éven keresztül, 1993 májusától 2001. április 1-ig.

Az ÁPV Rt.-nél a nyolc év alatti tevékenysége az Rt.-hez tartozó cégek befektetéseinek, likviditásának, reorganizációjának, privatizációjának, hozam alapján számított üzleti értékének, hitelfelvételének, fejlesztéseinek elemzésére, megtérülési számításaira és üzleti terveinek vizsgálatára terjedt ki (27 mezőgazdasági, 19 erdészeti társaság).

Irodalmi munkásság:

A Vezetéstudomány című szakfolyóiratban az alábbi tanulmányai jelentek meg:

- Önszervező vállalat irányítási rendszer kialakítása (1980. 2. sz.)
- A szervezettségi színvonal méréséről (1980. 9. sz.)
- Mérhető-e a vezetés színvonala? (1981. 4. sz.)
- A vezetők érdekeltségi rendszere. (1982.7. sz.)

A rendszerváltáskor elkészítette egy politikai módszertan részletes vázlatát, hogy a pártok legalább az alapvető módszereket megismerhessék. Sem az MDF, sem az MSZP, sem a Fidesz kormány nem tartott rá igényt, így az anyag kéziratban maradt.

Nyolcvanhárom év tapasztalatai alapján kialakult benne egy meggyőződés arról, hogy mi okozza az emberi közösségek problémáit, sokszor katasztrófáit. Alapvetően három dolog: tudatlanság, hitetlenség, valamint az idősek és a történelmi tapasztalatok figyelmen kívül hagyása.

Salamon Alfréd

gyémántokleveles geofizikusmérnök

(1933.01.20. Sopron)

oklevél száma: 46/1956.

kelte: 1956.04.24.

1933. január 20-án született Sopronban. Ott végezte tanulmányait és 1956 tavaszán megkapta a geofizikusmérnöki oklevelet.

Néhány hónap munka után a Budapesti Mélyépítő Vállalatnál, 1956 novemberében elhagyta az országot.

Először Svájcba, majd 1958-ban Franciaországba került. 1968 óta francia állampolgár és 1985 óta Brüsszelben lakik – ahol az utolsó munkahelye volt –, 1993 óta nyugdíjas.

Főleg két vállalatnál dolgozott hosszabb ideig. 1961 és 1970 között a francia-amerikai Geografrance geofizikus vállalatnál, amely fiókvállalata volt a francia CGG (Compagnie Général de Géophysique) és az amerikai Robert H. Ray Geophysical-nak. Főleg Észak-Afrikában – Algéria, Marokkó, Tunézia – végezték a szeizmikus méréseket a Szaharában. Ennél a vállalatnál csoportvezető, superviseur, majd az algériai iroda igazgatója volt.

1970 és 1993 között – a nyugdíjba vonulásig – a belga PETROFIA olajvállalatnál dolgozott, először Angolában (1970-1982) mint főgeofizikus és később, mint kutatási igazgató (exploratie manager). A kutatás és az olajtermelés két tengerparti sótektonikától komplikált medencében történt: a Cuanga és Congo medencékben.

1983 és 1985 között Norvégiában ugyancsak kutatási igazgató volt. Itt a cél volt az Északi- és Barents-tengerekben a kutatási blokk-engedélyek megszerzése.

1985-ben a PETROFINA brüsszeli központjába került, ahol először afrikai területekkel, majd később az új lehetséges kutatási területek

vizsgálatával (new ventures) foglalkozott. Ez gyakori utazásokkal járt Vietnamba, Dél-Koreába, Szingapúrba, Ausztráliába és újra Afrikába (Líbia, Tanzánia stb.).

Sallay Árpád

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1932.01.19. Pécs)

oklevél száma: 133/1956.

kelte: 1956.04.26.

1932. január 19-én született Pécsen, ahol elemi és középiskoláit végezte. 1956-ban bányaművelő diplomát szerzett Sopronban. Már az abszolvációt követően az uránbányászatot jelölték ki munkahelyéül. 1956. május 2-án az I. számú bányüzemben kezdte gyakorlati munkáját, ahol egyedüli magyar bányamérnök volt, így csak tudására és rátermettségére támaszkodhatott.

1959-ben a vállalat központjába helyezték a termelési osztályra. 1962-ben a II. számú bányüzem főmérnöke, majd a II. és III. számú összevont üzem üzemvezetője lett. Ő alkalmazta a közethorgonyozást először a vállalatnál. 1965-ben területi főmérnök, majd 1969-től 1990-ig, nyugdíjazásáig a beruházási és tervezési főosztály vezetője. 1981 és 1983 között a Nehézipari Műszaki Egyetemen a mérnöktovábbképzés egyik előadója. 1985 és 1988 között műszaki ellenőrzést végzett a Mongóliában épülő Wolframbánya és Dúsítóműnél. 1984-ben „*Ipari öltözőben épített öltözőszekrények*” című szabadalmi bejegyzést kapott Zámbo Józseffel közösen.

Mint nyugdíjas 1991-től a MÉV műszaki-gazdasági tanácsadója, majd 1993-tól ugyanezen megbízással dolgozott a felszámolás alatt álló szénbányáknál. Még ugyanebben az évben megalakította Szirtes Béla kollégájával a Kútforrás Kft.-t melynek egyik ügyvezetője volt.

Az OMBKE Mecsekaljai csoportjának 1965 és 1985 között titkára volt. A 2001-ben létrehozott Pécsi Bányáztörténeti Alapítvány kurátora, majd 2010-től elnöke. Szakirodalmi tevékenységét részben a Bányászati lapokban, de főként a Pécsi Szemlében fejtette ki. A megjelentetett ismeretterjesztő szakirodalmi írásainak száma 114.

Az általa vezetett alapítvány 2019-ben történt megszüntetéséig 85 emlékkövet, emléktáblát helyezett el a Mecsekben. Felállította a központi mecseki köszén és uránérc bányászati emlékművet, Pécsen az Ágoston-téren.

A Mecsekben 15 bányász településen (legyen az kolónia, falu vagy város), valamint a Soproni Egyetemen, Tatabányán, Bükkábrányban, Ormosbányán és Egercsehiben szólal meg a tiszteletadó bányász torony zene (bővebben a Bányászati és Kohászati Lapokban).

Munkájáért számos miniszteri kitüntetést kapott. METESZ díjas, OMBKE munkájáért háromszor kapott Zorkóczy Samu emlékérmét, 2009-ben Pécs Pro Communitate kitüntetést kapott, 2010-ben Mikoviny Sámuel emlékérmét vehetett át Selmecebányán. 2012-től Tüke-díjas.

2017-ben Szt. Borbála-érmét kapott, 2018-ban pedig a szakmai tevékenysége, valamint a bányászati kultúra baranyai emlékjeleinek megőrzését szolgáló munkája elismeréséért a Magyar Érdemrend Arany Érdemkereszt kitüntetést vette át.

Simon Sándor

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1933.03.07. Nagykáta)

Oklevél száma: 128/1956.

Kelte: 1956.04.24.

Pályaválasztását a hegyek és erdők szeretete vezette, a mélyműveléses bányászat viszont a hivatásává vált. Egyetemi tanulmányait Miskolcon kezdte és Sopronban fejezte be. Oklevelét bányaművelőmérnöki szakon szerezte.

Első munkahelye az Ózdi Szénbányászati Tröszt Egercsehi Bányaüzeme volt. Beosztott mérnöki feladatait követően öt éven át vezette az újranyitott szarvaskői szénbányát. Munkáját nehezítette vízbetörés, kőzetomlás és bányatűz, de nagy figyelmet kívánt a bányához került új dolgozók betanítása is.

Jelentős változás volt életében, hogy 1963. november 1-től a Tröszt igazgatóságán, Putnokon egy évig a munka- és bérügyi osztály vezetőjét helyettesítette, majd a számára létrehozott üzemgazdasági és üzemszervezési osztályt vezethette 8 évig. Magasabb szinten szerzett vezetési gyakorlatot és képzettségét is növelte az 1965-ben szerzett bányaiipari gazdasági mérnök oklevéllel.

1972. december 1-től öt évig Egercsehiben főmérnökként irányította a bányaüzemet. Egercsehiben a termelés koncentrációja, Borsodnádason pedig a bánya visszafejlesztése és bezárása volt a feladat. A bányaüzem 1977-ben egyaknássá vált és a Farkaslyuki bányaüzemhez csatolták. Munkaköre megszűnt, 21 és fél év után hagyta el a szénbányászatot.

A Bányászati Aknamélyítő Vállalat Recski Körzetének vezetőjeként 1977. október 15-től három évig irányította, az állami nagyberuházásnak minősített, mélyszinti ércbánya kivitelezési munkáit. Legjelentősebb esemény a -700-as szinti gerincvágat és a

II. függőleges akna összelyukasztása volt. Ezzel a bánya második kijáratát és a közel 4 km-es bányatértség áthúzó szellőztetését biztosították.

1980. október 1-től az Országos Érc- és Ásványbányák Kutató és Termelő Művénél dolgozott Egerben, a rudabányai és az úrkúti fűrőüzem munkáját irányította. Majd 1984. április 1-től Recskén a Rézérc Mű főmérnökeként a gyöngyösoroszi bánya bezárását és a recski mélyszinti ércbánya tartós szüneteltetését készítette elő.

A körülményekhez igazodva és betegségének is engedve került nyugdíjba 1988 végén.

Nyugdíjasként 1995 és 1999 között kavics és homokbánya felelős műszaki vezetőjeként dolgozott. 2001 és 2003 között egy Kft. keretében „tájsebek” rekultivációjával foglalkozott.

A Bányaiipari Dolgozók szakszervezetének 70 éve, az OMBKE-nek 68, a Magyar Autóklubnak 58 éve tagja. Feleségével haláláig, 58 évig voltak házasok. Leánya 30 éve az USA-ban él két gyermekével, kettős állampolgár.

Tagja volt – 17 évig – a Miskolci Egyetem Bányamérnökképzésért Alapítvány kuratóriumának. Alapító tagja volt a Magyar Mérnöki Kamara Heves megyei szervezetének.

Szervezője és részese volt egyetemi találkozóioknak és az évfolyamuk története szerkesztésének. Lektora és felelős kiadója az Egercsehi bányászkönyv c. kiadványnak.

Alapító tagja /2006/, elnöke majd tiszteletbeli elnöke az Egercsehi Bányász Baráti Kör Egyesületnek, amely Egercsehiben 2021-ben alakítja ki a bányászati és helytörténeti emlékházat.

Munkájának elismeréseként, számos kitüntetést kapott, aktív és nyugdíjas éve során.

Szűcs Imre

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1931.07.07. Tolcsva)

oklevél száma: 131/1956.

kelte: 1956.04.24.

1931. július 7-én született Tolcsván. Elemi iskoláit Tolcsván, a gimnáziumot a Sátoraljaújhelyi Piarista Gimnáziumban végezte. A bányamérnöki oklevelet 1956-ban a Soproni Egyetemen szerezte meg.

Szakmai pályafutását Révfülöpön a Balatonvidéki Ásványbánya Vállalatnál kezdte. Először főtechnológus és biztonsági mérnök, majd 1961 és 1963 között a kisörsi bánya és előkészítő üzem vezetője volt.

Közgazdasági ismeretei bővítése végett 1961 és 1963 között elvégezte az egyetem gazdasági mérnöki szakát, bányaiipari gazdasági mérnöki képesítést szerzett.

Az Országos Érc- és Ásványbányászati Vállalat (OÉÁV) 1964. évi megalakulásával a vállalat budapesti központjába helyezték. A vállalat Műszaki és Üzemszervezési Osztályán műszaki szervezési és fejlesztési feladatokkal foglalkozott. 1972. évben áthelyezték a Termelési és Értékesítési Osztályra, ahol a Vasérc, a Hegyaljai és a Mátrai Művek területi főmérnöki feladataival bízták meg. E feladatok mellett, mint a vállalat biztonsági főmérnöke ellátta a vállalat biztonsági feladatait is. 1982-től a vállalat Termelési és Értékesítési Osztályának vezetője, majd 1988-tól nyugdíjazásáig a vállalat termelési főmérnöke volt.

Szakmai tevékenységét számos Kiváló Dolgozó, három alkalommal miniszteri – a Bányászat Kiváló Dolgozója – kitüntetéssel és a Munkaérdemrend bronz fokozatával ismerték el.

1953 óta tagja az OMBKE-nek. 1958-ban részt vett az ásványbányászat első helyi csoportjának megszervezésében és 1958-tól 1964-ig a csoport titkára volt. 1981-től a Bányászati

Szakosztály titkáráként, majd 1997-től 2000-ig a Szakosztály alelnökeként tevékenykedett. 1972 és 1976 között az OMBKE Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának vezetőjeként kiemelkedő érdemeket szerzett a lengyel, a cseh, a szlovák, a bolgár és a német bányászati egyesületekkel történő közvetlen kapcsolatok kialakításában. A lengyel Bányászati Egyesület (SITG) 1990-ben tiszteleti tagsággal és Erdemes Bányász címmel tüntette ki.

Önzetlen szakmai közéleti tevékenységét az OMBKE Péch Antal-, Centenáriumi, Szent Borbála- és Sóltz Vilmos-émlékermekkel ismerte el.

Az OMBKE közgyűlése 1997-ben az egyesület tiszteleti tagjává választotta.

Ulrich Elemér (Elmar Ulrich)

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1931.07.20. Máriakéménd)

oklevél száma: 155/1956.

kelte: 1956.04.24.

1941 őszén a szülei a Pécsi Jézustársasági Pius-Gimnáziumba írtatták be. 1944 és 1945 között a háború következményei miatt két iskolaévet veszített. A Pius-Gimnázium bezárása után 1948-tól az Állami Janus Pannónius Gimnáziumba járt, ahol 1951-ben leérettségizett.

1951-ben beiratkozott a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, majd 1956 áprilisában a soproni Műszaki Egyetemen kapta meg bányaművelőmérnöki diplomáját.

1956 májusától tanársegéd volt Boldizsár professzor gépészeti tanszékén.

1957 januárjában feleségével elhagyta Magyarországot.

1957 novemberében állást kapott egy nagy német bányászati cég – Bergbau AG – Neue Hoffnung – Zeche Oberhausen/Osterfeld nevű üzemében. 1957-től 1961-ig, mint aknász, körletaknász és főaknászként dolgozott földalatti beosztásban.

1962-ben került mérnöki beosztásba. A törzskaron belül a munkafolyamatok elemzésével és szervezésével foglalkozott, 1967-től műszaki osztályvezető volt. A hosszú frontfejtések műszaki és jövesztési problémái, a maróhengeres jövesztés, a gyalulási és láncosvonszolók sebességének optimalizálása volt a munkája egyik súlypontja.

1969-ben a RAG létrejötte után a törzskar helyettes vezetője és a bányászati és a műszaki tervezési osztálynak a főnöke lett. Ebben a beosztásban az egész bányauzem rövid és hosszú távú bányászati és műszaki tervezése volt a feladata.

1979-ben a földalatti üzem felelős vezetőjének nevezték ki. Felelős volt többek között a termelésért, a biztonságért, a teljesítményért, valamint a termelékenységért.

1986-ban egészségi okokból feladta a földalatti beosztást és a törzskar vezetője lett. 1988-ban az üzem igazgatójának nevezték ki. 1993-ban, 62 éves korában ment nyugdíjba.

További cselekmények: Lehetősége volt a francia és az angol szénbányászatot, valamint a svéd ércbányászatot megismerni és tanulmányozni. Bányászati továbbképző tanfolyamokon mint előadó működött. Közzétett néhány bányászati és műszaki közleményt. 25 éves önkéntes bányamentői munkájáért a német államelnök 1981. május 22-én a bányamentők aranyérmével tüntette ki.

Uram János

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1932.11.04. Mohora)

oklevél száma: 109/1956.

kelte: 1956.04.25.

Sikeres egyetemi évei után pályafutását 1956. május 2-től a Komlói Szénbányászati Tröszt Kossuth Bányaüzemében kezdte. A forradalom leverése után aknási munkakörbe helyezték. Később hamis vádak alapján fegyelmi eljárást indítottak ellene, fegyveres csoport szervezésének vádjával.

1957 augusztusától 1958 áprilisáig képtelen volt elhelyezkedni. Többszöri próbálkozás után fizikai állományba került az ormosi bányaüzemnél. Itt a III. aknára helyezték, dolgozott fejtésen, elővájáson, lejtősakna átfalazáson és vájárképesítést szerzett.

1959. január 1-től műszaki állományba került a II. aknán, aknási beosztásban. 1960-ban főteomlásos balesetet szenvedett.

1962-ben a VI. aknára helyezték beosztott mérnökként. 1963-ban robbantásvezetői képesítést szerzett. 1964-től 1974-ig a Műszaki Csoportnál dolgozott. Először szellőztetési felelősként, majd technológusként, ezek mellett beruházási és egyéb ügyeket is intézett.

Szellőztetéssel kapcsolatos dolgozata jelent meg 1976-ban a Bányászati Lapok 5. számában. Részt vett a II. és VI. akna összevonásában.

1974-ben a Szuhavölgyi Bányaüzemhez került munka- és üzemszervezői munkakörbe, majd 1978-tól a Műszaki Csoport

vezetője volt. 1981-ben munkaelemző képesítést, 1982-ben munkaszervező képesítést szerzett.

1984-től a Szervezési és Bányagazdasági Osztályon dolgozott, ahol többek között az üzemek anyagellátásának korszerűsítésével, kapacitásbővítéssel, üzemi szervezetek fejlesztésével foglalkozott.

1990-ben két év karkedvezménnyel ment nyugdíjba.

Vados István

gyémántokleveles geofizikusmérnök

(1931.03.04. Farád)

oklevél száma: 54/1956.

kelte: 1956.04.23.

1931. március 4-én született Farádon egy földműves család harmadik gyermekeként.

Az elemi iskolát szülőfalujában végezte el, majd a kőszegi bencés gimnáziumba került, ahova az államosításig, 5 évig járt. Ezután tanulmányait Csornán folytatta és ott is érettségizett 1951-ben.

A soproni Műszaki Egyetem Földmérőmérnöki Kar Geofizikus Szakán végzett és szerzett kitüntetéses geofizikusmérnöki diplomát 1956 áprilisában.

Ugyanezen év május 1-én került a magyar urániparba (Bauxitbánya Vállalat). Az általános ismeretek megszerzése után a földtani kutatáshoz osztották be. 1956 júniusától a Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt ajkai szénmedencéjében radiológiai vizsgálatokat végezett 1957 végéig. 1958 januárjában a Radiometrikus Laboratóriumba irányították, ahol a radioaktív ércutatás és uránbányászat szempontjából fontos elemzési (mérési) módszerek kidolgozásával foglalkozott. 1959 őszén az ismét megalakult Ajkai Kutató Csoporthoz helyezték át és 1961 végéig a geológiai-geofizikai bányabeli és terepi kutatások

képezték munkáját az ország különböző részein. 1962 januárjától a Geofizikai Laboratórium vezetőjének nevezték ki, amely beosztását 1993 évi nyugdíjba menetele után, az uránbányászat megszűntéig, 1997. december 31-ig megtartotta. Feladatai elsősorban az uránipar számára nélkülözhetetlen különböző mérési és elemzési eljárások kifejlesztésére, illetve az ezekkel kapcsolatos kutatási feladatok irányítására terjedt ki. Ezen kívül a radiometria, nukleáris technika egyéb területeken való alkalmazhatóságával is foglalkozott. Ezeket a módszereket külföldön is – például Csehszlovákia, Kuba, Ukrajna – felhasználták. A munkák során elért eredmények egy részéről a különböző szakmai fórumokon előadást tartott, illetve cikkekben számolt be. A vállalati műszaki fejlesztési terv szakmai területébe eső feladatai (például szilárdtest nyomdetektorok bányabeli dozimetriai alkalmazhatósága, apró szemcse méretű uránérc osztályozhatóságának vizsgálata, újabban feltárt ércetek radiológiai paramétereinek meghatározása, valamint a rekultivációval összefüggő környezet- és sugárvédelem) képezték az utolsó években a legfontosabb munkáját.

Szakértői tevékenysége keretében önállóan, illetve közreműködőként számos tanulmány, vizsgálat, hatástanulmány készült. Több éven keresztül a Nemzeti Akkreditáló Testület (NAT) is megbízta feladatokkal.

Aktív időszakát 2006-ban fejezte be. Nyelvismerete orosz, angol, francia és német területre terjedt ki. 1970-ben a „Nukleáris technika a bányáiparban” c. IAEA által szervezett tanfolyamon vett részt Krakkóban. 1980-ban az „Urán termelése és felhasználása” c. ACTIM, CEA (CIPRA) kurzust végezte el Franciaországban.

Alapító tagja a Magyar Geofizikusok Egyesületének. Egyes időszakokban közreműködött a MTA Geofizikai Mélyfúrási és Radiológiai, továbbá Radiokémiai, valamint Izotópalkalmazási Munkabizottságában.

Verő József

gyémántokleveles geofizikusmérnök

(1933.07.23. Sopron)

oklevél száma: 55/1956.

kelte: 1956.04.23.

1936: Első emléke, Anna néni, nagyanyja barátnője figyelmeztette: "Józsika állj vigyázzba, ez a magyar Himnusz" – Csík Ferencnek szólt a Berlińi Olimpián.

1939: Elkezdte az elemi iskolát Sopronban. 12 év alatt tíz különböző helyen, és időpontban járta végig, részben a háború, részben az államosítás miatt.

Elmesélte ruszti nagyanyjának, hogy Szarka Gyula tanító bácsi megtanította, hogy ty betűvel csak a tyúk szó kezdődik, ő azt válaszolta: "Te tyerek, mennyi más van: tyufa, tyertya, tyümölcs ...".

1944. december 6.: Sopron bombázásakor sötét pincéjükben kuporgtak anyjával és két öccsével. Tőlük a harmadik ház kapott találatot. Apja tankcsapdát ásott ez alatt a Bécsi dombon.

1948: Tüntettek a Bencés Gimnázium államosítása ellen. A tűzoltók régi, lyukas csövekkel próbálták szétfecskenézni.

1951: Apjától hallott a soproni Egyetemen induló geofizikus képzésről, oda jelentkezett.

1956: Eseménydús év. Gravitációs témából készült diplomamunkájával geofizikusmérnöki oklevelet kapott, és a Pécsi Uránbányához rendelték ki dolgozni Kristóf Lacival, későbbi sógorával és Gerzson Pista barátjával együtt.

Egy két évvel alatta járó geodéta lánnyal eldöntötték a soproni „Citadellánál”, hogy együtt élík le életüket.

A pécsi uránbányánál megtanulta, mi a létező legrosszabb módja a terepi kutatás megszervezésének.

A Pesten átélt forradalom viaszodorta Sopronba.

1957: A többször nevet változtató Geodéziai és Geofizikai Akadémiai Intézetben segéd munkatárs volt, és itt is maradt 2003-as nyugdíjazásáig, akkor igazgatóhelyettesként dolgozott.

Részt vett a Nagycenki Széchenyi István Geofizikai Observatórium létesítésében, működtetésében. Az ottani geomágneses, elsősorban pulzációs adatokon alapul tanulmányai zöme.

1958: Házasságot kötött.

1960: Megszületett Mária lányuk.

1961: A majdnem teljes napfogyatkozás idején, Battonyán egy szerb gazda tanyáján végeztek tellurikus mérést. Nemcsak az állatok, hanem enyhén fogyatékos béresük is rendkívül zaklatottan viselkedett.

1966: Bár politikailag nem találták megfelelőnek, mégis sikerült a kandidátusi fokozatot elnyerni.

Szerepet kapott az angol nyelvű, későbbi nevén Acta Geodaetica et Geophysica szerkesztésében. Ezt nyugdíjazása után főszerkesztőként fejezte be.

1960-80-as évek: Fél száz magnetotellurikus (MT) pont többnapos mérésében vett részt, kezdetben sátorban és akkumulátorral, később lakókocsiban és aggregátorral, vagy hálózatról. A legkalandosabb pont Galvács, ahol a műszereknek bérelt szobából két asszony hiába próbálta az avas juh faggyú maradvány szagát eltüntetni. A bolond juhász fejszével öncsonkította kezét. Alig bírta visszatuszkolni a hatalmas hízott disznót a ház alatti óljába, majd özlábgomba zsákmányukat sütögetve majdnem felgyújtották az erdőt.

1973: A finn Lappföldön a sodankylei mágneses observatóriumból elsétált az éjféle nap világánál a közeli befagyott tóhoz, és felejthetetlen kép tárult elé, rénszarvas csorda vonult a jégen.

1976: Megvédte Tudományok Doktora dolgozatát. Marx György, a bizottság elnöke leintette a vetítő által összekevert és elforgatott diák helyrerakását, mondván: egy fizikusnak minden koordináta rendszerben fel kell ismernie az összefüggéseket.

1979: Japánban, a kakiokai obszervatóriumban a szeizmográf mellett ülve élte át a legnagyobb általa tapasztalt földrengést.

1979-83: Háromszor négy MT pontot mértek az Osztrák Alpokban, a benyomuló adriai túske földtani határán.

Zell Pfarre-ban, ahol a grafit a felszínen is megjelenik, a gulya Almra való felhajtása előtti napon egy izgatott tehén berohan utána hegyi-paraszt gazdájuk frissen mosott ruhái közé, majd szétdőlt a kábeleiket.

1984: A Móri Árokban fekvő Héregen hatalmas szélvihar dúlta szét MT pontjukat, majd a zivatar víztömege rázúdult a műszersátorra. A műszerek ládái arasznyi vízben úszkáltak.

Lánya művészettörténészként végzett, férjhez ment, utána kétévenként megszületett három unokája.

1985: Meghívott áttekintő előadást tartott a Nemzetközi Aeronómia és Geomágneses Asszociáció Prágai Kongresszusán. Ebből írt cikkére kapta a legtöbb hivatkozást.

1980-as évek második fele: A Magyar Geofizikusok Egyesülete és a Magyar Asztronautikai Társaság legmagasabb kitüntetéseit kapta meg.

1991: Egyetemi tanárnak nevezték ki a soproni egyetem Fizikai Intézetébe (2004-ig). Első odavezető útján baleset érte. Kezdődtek szembajjai. 12 műtét után 2006-ra elvesztette látását.

1995: Megválasztották a Tudományos Akadémia levelező, majd 2001-ben rendes tagjának.

1999: Teljes napfogyatkozás. Japán, német, cseh együttműködésben sok állomás adataival készült utolsó közös munkája. Ez leghosszabb érthetetlen és értelmetlen vita után 2007-ben jelent csak meg.

2003-2004: A Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztjét, majd Széchenyi Díjat kapott, Sopron város Önkormányzata Díszpolgárnak választotta.

2015: Megszületett első dédunokája.

Záhorszky László

gyémántokleveles bányaművelőmérnök

(1931.11.17. Edelény)

oklevél száma: 110/1956.

kelte: 1956.04.25.

Borsod községben született 1931. november 17-én. Az elemi iskolákat Edelény községben végezte el.

Az edelényi bányánál volt villanyszerelő tanuló, majd 1949-ben segédvizsgát szerzett. A bányüzem vezetői javaslatára Győrött szakérettségi tanfolyamon vett részt és 1951-ben sikeres vizsgát tett, majd ezen évben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre vették fel. A Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán 1956-ban mint bányaművelőmérnök oklevelet szerzett. A bányaiipari gazdasági mérnök oklevelet 1965-ben sikerült megszereznie.

Édesapja bányánál dolgozott mint fizikai, majd raktáros és végül személyzeti vezető és 1954-ben halt meg. Édesanyja több évig háztartásban, majd mint özvegy az edelényi Tsz-ben dolgozott haláláig. Két testvére van, az öccse is bányánál dolgozott mint lakatos, majd mint nyugdíjas 2008-ban elhunyt. A fia is a szénbányánál dolgozott, mint bányatechnikus és betegsége miatt korán nyugdíjba ment. A „kislánya” földtudományi mérnök oklevelet szerzett geográfus szakirányon és az Aggteleki Nemzeti Park Jósvafői részlegénél dolgozik. A felesége 1994-ben az edelényi bányüzemtől ment nyugdíjba mint statisztikus.

Mint bányamérnök – 1956-ban kezdte el a pályafutását. 1 év után aknavezető lett Kondón, a Sajószentpéteri III. aknán és végül Berentén. Mint aknavezető 15 évet dolgozott. A vállalati szervezetnél – Borsodi Szénbányák – 12 évet dolgozott osztályvezető-helyettesi és osztályvezetői beosztásban, majd az utolsó 6 évben, mint bányüzemi igazgató dolgozott 1990-ig, azaz a nyugdíjig. A bányamérnöki munkája során sok kitüntetést kapott a felsőbb vezetőitől. 10 esetben Kiváló dolgozó címet, a Szolgálati

érdemérem mind három fokozatát. Szakcikkéért pedig pénzjutalmat és külföldi jutalomüdüléseket.

*„Aki akar, azt segíti a sors,
Aki nem akar, azt vonzolja.”*
Seneca

**GYÉMÁNTOKLEVÉL JUBILEUMI
DIPLOMÁBAN RÉSZESÜL**

Aszódy Tamás

aranyokleveles bányagépészmérnök

(1938.09.20. Budapest)

Oklevél száma: 34/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1938. szeptember 20-án született Budapesten. 1956 évben a budapesti Piarista Gimnáziumban érettségizett. Egyetemi tanulmányait Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán kezdte, ahol 1961-ben bányagépészmérnöki diplomát szerzett. A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, levelező tagozaton, 1967-ben kapott erősáramú villamosmérnöki diplomát.

1961-től a Komlói Szénbányászati Tröszt Béta Bányaüzemében kezdett dolgozni.

1968-tól a Mecseki Szénbányák Kossuth-bányaüzemének gépészeti vezetője. 1973-tól vállalati területi főmérnök, üzemviteli osztályvezető, majd a Gépészeti és Energetikai Önálló Osztály vezetője.

1986-ban kapott kinevezést Tatabányára, a Bányászati Technológiai Társulás Gépészeti és Villamos Főosztály vezetésére. A sorozatos átalakítások után a Szénkereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója volt.

Üzemi, vállalati feladatai mellett, oktatói tevékenységet is folytatott (alapszint, technikus képzés, továbbképzés, egyetemi konzulens, vizsgabizottságok társelnöke).

Az 1968-tól évenként megrendezésre kerülő Országos Bányagépészeti Konferenciák társszervezője, a „Bányagépészet a Műszaki Fejlődéséért Alapítvány” alapító tagja.

Balás László †

aranyokleveles bányaművelőmérnök

(1937.10.17. Balassagyarmat)

Oklevél száma: 178/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1961-ben a diploma megszerzés után a Komlói Szénbánya Vállalatnál jelentkezett munkára. Felvételt nyert Kossuth Bányüzembe, gyakornok munkakörbe. Még ebben az évben október 1-től bejáró aknászként alkalmazták, elsősorban tömegtermelő munkahelyek, fejtések felügyeletére. 1962. év elején eredményesen vizsgázott a bányamentő tanfolyamon.

1963-ban főaknászi és termelő körletvezetői beosztást kapott. Az üzemben jelentős tapasztalatokat szerzett a fémelemekkel biztosított, szénnyalús jövesztésű, és a vedőhálós-szénomlasztásos fejtések technológiájában. 1964. március 1-től az induló Zobák Bányüzembe helyezték át bányamesteri minősítéssel, ahol a bányamentő csapat parancsnoka is lett.

Zobákon széntermelő körleteket irányított, majd 1965-ben műszaki főcsoportvezetővé nevezték ki. Feladatköre a bányatervezés volt, a geológiai és bányamérő szolgálat irányításával együtt. 1969-től főmérnök helyettes lett.

1976-ban Zobák Bányüzemben főmérnök és felelős műszaki vezetővé lépett elő.

A „gázkitörés veszélyes” minősítésű bányában eredményesen küzdöttek a kitörés-veszély megelőzésén, elhárításán. További nehéz feladatokat jelentett a nagy mélységben működő üzemben a klimatikus viszonyok javítása, az intenzív szellőztetés problémái, a bányatüzek, a sujtólég- és szénporrobbanás veszély leküzdése.

1979-ben az egyesített pécsi-komlói bányák, azaz a Mecseki Szénbányák központjába helyezték, előbb osztályvezető helyettes, majd főmérnök helyettes munkakörbe.

1983-ban a Mecseki Szénbányák műszaki vezérigazgató-helyettese lett, mely munkakörben 1992. év végéig dolgozott, amikor is megromlott egészségi állapota következtében nyugállományba került.

2018-ban a Magyar Bányász Szövetség szakmai munkája alapján részére „Életmű” kitüntetést adományozott.

Dr. Deres János

aranyokleveles bányageológusmérnök

(1938.06.08. Jassy, Románia)

Oklevél száma: 92/1961.

Kelte: 1961.06.24.

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar bányageológusmérnöki szakán 1961-ben szerzett kitüntetéses oklevelet.

1961-től a magyar olajiparban dolgozott mint geofizikus. 1964-ig terepi mérőcsoport vezetőként, majd az Országos Kőolaj- és Gázipari Trösztben előadóként, osztályvezetőként, ill. 1983-tól tudományos tanácsadóként. Munkaköre a mélyfúrású geofizikai fejlesztések irányítása volt, de önálló kutatásokat is végzett rétegmegnyitási (perforálási) témákban.

Új eljárásokat dolgozott ki perforáló anyagok (üreges töltetek) hő- és nyomásállóságának vizsgálatára, részt vett több hőálló robbanóanyag és ezek alkalmazásához szükséges töltetkonstrukció kidolgozásában.

Kutatási eredményeit publikálta. Munkáiról monográfiát adott ki, középiskolai tankönyvet, továbbképzési jegyzeteket írt. Új eredményeire több szabadalmat is szerzett. 1982-ben a műszaki

tudományok kandidátusa, 1983-ban műszaki egyetemi doktori címet kapott.

1984-1992 között a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben dolgozott.

1992-2015 között önálló marketing tevékenységet fejtett ki, mint német és holland vállalatok magyarországi képviselője.

1958 óta tagja a Magyar Geofizikusok Egyesületének (MGE), melynek 1971-74 között titkára, 1974-90 között főtitkára volt. 1965 óta 25 éven át tagja, vagy vezetője a geofizikai vándorgyűlések, nemzetközi szimpóziumok, valamint 1985-ben az európai geofizikai társaság (EAEG) budapesti konferenciája szervező bizottságának. Az MGE tiszteleti tagja (1986), METESZ-díjas (1983).

Gombos Zoltán

aranyokleveles olajmérnök

(1938.03.08. Szalafő)

oklevél száma: 84/1961.

kelte: 1961. 06. 20.

Az őrségi Szalafőn 1938. március 8-án született. 1956-ban Kőrmenden érettségizett, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára.

1961-ben olajmérnöki szakon diplomatervét jeles minősítéssel védte meg.

Első munkahelye Lovászi majd Bázakerettye volt, ahol a sok éves gáz- és vízbesajtolásos művelési múltat elemezte.

1963 májusától Szolnokon a Nagyalföldi Kőolaj és Földgáztermelő Vállalatnál a gáztelepek művelésének irányítását, ellenőrzését végezte.

1968 végétől az OGIL-ban dolgozott Budapesten, ahol a műveléselemzési, később tervezési osztályt vezette.

A 70-es évek közepétől részt vett a déli határ menti szénhidrogén telepeknek a művelés tervezésére és elemzésére létesült bizottságok munkájában.

1980-ban az OGIL-t az SZKFI váltotta, munkaköre, beosztása nem változott, majd 1988-ban műszaki főtanácsosi kinevezést kapott.

Feladatai közé tartozott a hatékony művelési eljárások hazai alkalmazhatósági vizsgálata, tervezése.

A 90-es években a MOL Rt.-hez tartozó KUMMI-nál munkaköre föld alatti gáztárolás tervezésével és elemzésével egészült ki.

2000. január 1-vel, a MOL Rt. osztályvezetőjeként ment nyugdíjba.

Publikációs tevékenységét saját és társszerzőként 30 szakcikk és számos előadás jellemzi.

Munkája elismeréseként több vállalati és miniszteri, valamint a MOL Rt. a Magyar Olajiparért arany fokozatú kitüntetését kapta meg.

Ivánics Sándor

aranyokleveles olajmérnök

(1938.06.20. Petőháza)

Oklevél száma: 86/1961.

Kelte: 1961.06.24.

Iskolai végzettsége:

Az általános iskola alsó tagozatát Petőházán, felső tagozatát Fertőszentmiklóson fejezte be.

A Soproni Berzsenyi Dániel Gimnáziumban érettségizett 1956-ban.

A 1956-tól 1961-ig a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem, Bányamérnöki Kar olajmérnöki szakán tanult és 1961-ben okleveles olajmérnök diplomát szerzett.

Szakmai tevékenysége:

1961-ben a Dunántúli Kutató és Feltáró Üzemhez (DKFÜ) nyert felvételt.

Féléves gyakorlati idő után a Babócsai Üzemegységhez került, fűtómérnök beosztásba.

Közvetlenül irányította a Tarany, Senta, Buzsák kutatási területeken dolgozó fűró és lyukbefejező berendezéseket.

1964-ben a Dunántúlról Kiskunmajsára helyezték. Az eredményes kutatási tevékenység miatt megalakult a DKFÜ Kiskunmajsai Üzemegysége 1965. május 1-én, amelynek üzemegység vezetőjévé nevezték ki. Ebben a beosztásban dolgozott 1978-ig.

Az irányítása alatt dolgozó üzemegység berendezései (négy fűró, és öt lyukbefejező berendezés) feltárták a Tázlár, Kiskunhalas, Bugac, Kiskunmajsa-D, Zsana-É, Harka, Eresztő, gáz- és olajmezőket.

1973-74-ben Észak-Irakban, 1983-ban Dél-Irakban dolgozott, fúróberendezés igazgató (Rig Manager) beosztásban.

1978-tól – a DKFÜ és (DKFV) összevonása után – a vállalat Szanki Üzemének üzemvezető műszaki helyettese volt 1984-is.

1979-ben fél évig az USA-ban volt tanulmányúton.

1984-től 1985-ig a Világbanki hitelből a DKFV mélyfúrásainak pénzügyi felügyeletét látta el, majd 1986-ban Kiskunmajsárról Szegedre költözött, és az NKFV Szegedi Üzemében dolgozott 1986-tól 2002-ig, gazdaságossági elemző, majd technológus beosztásban.

1991-ben az F-400-as fúróberendezéssel Ausztriába ment ki, berendezés igazgató beosztásba.

1992-től Szíriában műszaki igazgatóként, majd biztonságtechnikai vezetőként, 2002-től 2003-ig az amerikai H and P vállalatnál műszaki tolmácsként, 2003-tól 2005-ig az Explant Kft.-nél (MOL leányvállalat) biztonságtechnikai tanácsadóként dolgozott.

2005-től 2010-ig a makói földtani árok mélyfúrásait végző (Falcon) TXM Oil and Gas Exploration Ltd.-nél volt a szegedi operatív részleg logisztikai igazgatója.

Kelemen József

aranyokleveles olajmérnök

(1938.03.02. Gutorföldre)

Oklevél száma: 87/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1938. március 2-án született a Zala megyei Gutorföldén. Olajmérnöki oklevelét 1961-ben szerezte meg, nappali tagozaton. Munkáját az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt (OKGT, a MOL elődje) felügyelete alá tartozó Budafai Kőolaj és Földgáztermelő Vállalatnál kezdte.

A gyakorló évének letöltése előtt, 1962-ben az OKGT központ Tudományos Kutató és Fejlesztési Főosztályára helyezték egy másik évfolyamtársával együtt, az akkor ismert legnagyobb magyar földgázmező művelési terve elkészítésének céljából. A gáztelepek korszerű művelési tervének alapjait ebben a munkában rakták le. Ebben a tervben a termelési paramétereket a kútfejre adták meg, amit a számítástechnikai eszközök fejlődésével és fejlesztésével párhuzamosan korszerűsítettek.

Ebben a munkában már nem vett részt, mivel 1963-ban áthelyezték az OKGT Termelési Főosztályára, tárolómérnöki feladatok ellátására. Ez a főosztály felügyelte az akkori olaj- és gáztermelő vállalatok termelési tevékenységét. Ezen a főosztályon a művelési tervek zsűrizésében vett részt, a felsőbb szervek által megkívánt szakmai jelentéseket is készítette.

1982-ben, a saját kérésére, ismét visszatért a művelési tervek készítéséhez. Az OKGT-hez tartozó OGIL-nál (Olaj- és Gázipari Laboratórium) kezdett dolgozni, aminek a neve később SzKFI-re (Szénhidrogénipari Kutató és Fejlesztő Intézet) változott.

2000-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig itt dolgozott tervezőmérnökként, osztályvezetőként, vezető tervezőként.

Tervezési tevékenysége kiterjedt a fluidumokat tekintve kőolaj, földgáz, kőolaj és földgáz, szén-dioxid, telepekre, a kőzetanyagukat tekintve homokkő, mészkő, dolomit tárolókra, kőzetanyag szerkezete tekintetében pedig porózus, kavernás és repedezett tárolókra.

Kiss Tamás

aranyokleveles bányaművelőmérnök

(1936.03.23. Tapolcafő)

Oklevél száma: 111/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1936. március 23-án született Tapolcafőn.

Középiskolai tanulmányait a tatabányai Péch Antal Bányaiipari Technikumban végezte az 1952-56. tanévekben. 1956-ban felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1961-ben bányaművelőmérnöki, 1967-ben bányaiipari-gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

A bányászattal – azon belül is elsősorban a szénbányászattal – 1952 óta került közvetlen kapcsolatba, mint technikumi tanuló. Egyrészt az intézmény székhelyén lévő bányaüzemekben, másrészt a nyári szünet ideje alatti kötelező 4-7 hetes földalatti fizikai munkavégzések során. A technikum befejezése után, egy hónapig a gyöngyösi XII. aknán dolgozott, mint fronti robbantómester.

1961-ben a Várpalotai Szénbányászati Trösztnél kezdte mérnöki pályafutását a Ferenc Bányaüzemben, majd a tröszt központjába helyezték át a biztonságtechnikai ügyek intézőjének, ahol hozzá tartozott a Központi Mentőállomás gyakorlati irányítása és ellenőrzése is.

Az 1960-as évek közepére, a szén iránti igények növekedése szükségessé tette a munkahelyek gépesítésének kiemelt fejlesztését

és a kapcsolódó munkafolyamatok korszerűsítését (jövesztés, biztosítás, szállítás, hírközlés stb. területén.) Őt is áthelyezték a Műszaki Fejlesztési Osztályra, majd 1964. évben kinevezték Bánta Bányüzem gépesítési főmérnökének.

1967 októberétől 10 éven keresztül a vállalati központ Üzemgazdasági Osztályát, majd közel 4 évig a Bér-, Munkaügyi- és Munkaszervezési Osztályát vezette.

A Várpalotai- és a Középdunántúli Szénbányák egyesítésével 1981. január 1-jén létrejött Veszprémi Szénbányák Vállalat veszprémi központjában 13 éven át különböző osztályok irányítására kapott megbízást (szervezési, igazgatási, humánpolitikai stb.).

1993. évben nyugállományba helyezése után a felszámoló bizottság még több éven keresztül megbízta a vállalat felszámolásával kapcsolatos különböző feladatok elvégzésével.

A mindenkori munkaköri leírásában foglaltakon túlmenően kapott fontosabb feladatai:

- 1976-ban megbízták a Várpalotai Thuri Várban egy bányászattörténeti gyűjtemény létrehozásával a várpalotai szénbányászat 100 éves évfordulója alkalmából.
- 8 (elsősorban bányászattörténettel foglalkozó) könyvnek szerzője, társszerzője ill. szerkesztője, több műszaki-gazdasági cikke jelent meg különböző hazai folyóiratokban.
- Az OMBKE-nek 1959 óta tagja. 3 helyi szervezetében volt vezetőségi tag. Több alkalommal tartott szakmai előadást (hazai ill. külföldi szakmai hallgatóság előtt).
- Tagja volt a VEAB egyik munkabizottságának (1983-87) és az MTA OTB két albizottságának (rehabilitációs, majd később az informatikai elnevezésűnek is).

Ez ideig 15 vállalati, miniszteri, szakmai, különböző intézmények, szervezetek által adományozott kitüntetés birtokosa.

Dr. Molnár Pál

aranyokleveles bányageológusmérnök

(1938.03.23. Debrecen)

Oklevél száma: 97/1961.

Kelte: 1961.06.24.

Középiskolai tanulmányait a Szabó József Geológiai Technikumban végezte, ahol 1956-ban kitűnő minősítésű geológus technikai oklevelet szerzett. A technikum elvégzése után 1956 nyarán a Mecseki Bauxit Bányavállalatnál (az Uránbányánál) helyezkedett el geológus technikusként, mélyművelésű bányában.

A Nehézipari Műszaki Egyetem (NME) Bányamérnöki Karán 1961-ben szerzett jeles minősítéssel bányageológusmérnöki diplomát.

Első munkahelye a Rudabányai Vasércbánya volt, ahol megismerte a külszíni és mélyművelésű bányászat munkafajtáit, különös tekintettel a geológiai kutatás feladataira (1961-63).

Az Országos Érc- és Ásványbányászati Vállalat (OÉÁV) 1963-ban szervezetileg elkülönített geológiai kutatási vállalatot hozott létre az akkor működő bányák távlati időszakban történő nyersanyagellátása érdekében. Az OÉÁV a Rudabányai-hegység vasérc és gipsz-anhidrit nyersanyagaira irányuló kutatási csoportjának vezetőjévé nevezték ki, amely munkát 1963-65 között munkatársaival együtt eredményesen végeztek Rudabányán.

Az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat (OFKfV) meghívására 1965-1969 között az Észak-Magyarországon folyamatban lévő földtani kutatásokat vezette, amely munka során 15-23 fúrógép kutatási munkáit irányította munkatársai segítségével.

1967-ben felkérték egy – államközi egyezményvel létesített – mongol-magyar érckutató expedíció vezetőjének. Ebben a

munkában ipari értékű volfram ércelőfordulást kutattak meg Mongólia keleti részén.

Az NME Bányamérnöki Karának meghívására 1963-tól kezdődően félállású egyetemi oktatóként dolgozott a Földtan-Teleptani Tanszéken. Ezt követően 1969-1977 között ezen a tanszéken teljesállású egyetemi adjunktusként kapott kinevezést. Dr. Földvári Aladár tanszékvezető professzor irányításával részt vett a Földtani-Ásványtani Múzeumok, valamint az Abaujkéren létesített egyetemi kutatóbázis létrehozásában.

Éveken keresztül az egyetemi hallgatók oktatási terepgyakorlatait vezette, valamint megszervezte bánya- és földtani kutató vállalatoknál a diákok nyári üzemi gyakorlatait.

Földvári professzorral – helyetteseként – 1975-ben részt vett azon az egyetemi cseretanulmányúton, amelynek során diákjaikat a Kaukázusba vitték tanulmányútra. Ezen az úton halt meg a Kaukázus egyik gleccserén Földvári professzor, akinek elhunytá után a diákcsoportot hazahozta.

1977-ben meghívást kapott a Bauxitkutató Vállalathoz (Balatonalmádi), ahol 1990-ig a bauxit kutatási munkákat vezette a Bakony és a Gerecse hegységek területén.

1989-ben kikérték a vállalattól és kinevezték a Mongóliában dolgozó Nemzetközi Geológus-Geofizikuskutató expedíció vezetőjévé.

1990-ben a Bauxitkutató Vállalat megszűnésekor nyugdíjazták.

A Miskolci Egyetem Bányamérnöki Kara 2011-ben szakmai munkássága elismeréseként aranyoklevéllel tüntette ki.

A 1990 és 2011 közötti időszakban végzett munkái közül az alábbiakat emeli ki:

- 1990-2018 között további hat alkalommal dolgozott felkért szakértőként néhány hónapos időtartammal Mongóliában.
- 2005-2012 között a Mecsek hegység északi részén – bányászati jogok tulajdonosaként–, Mórágynon (gránit), Váralján (mészke-dolomit) lévő ásványi nyersanyagok kutatását vezette.
- A Mecsek hegység északi részén Mórágynon község külterületén lévő gránit előforduláson, valamint Váralja

község külterületén lévő mészkő-dolomit előforduláson az Osztrák-Magyar Monarchia időszakában kb. 1860-1918 között nagyvolumenű, külfejtéses kőbányászat volt. Ebben az időszakban a Kárpát-medence déli részén folyamszabályozási út és vasút építéshez szükséges kőzetanyagokat (gránit, mészkő) ezekből a bányákból szállították az aktuális építési helyekre. Ezek a fontos kőbányák 1918-2017 között nem működtek.

- Felismerve ezeknek a bányáknak a stratégiai jelentőségét, pályázatokat nyújtott be a bányák újra nyitására a Magyar Bányászati és Földtani Hivatalnak (MBFH).
- Mindkét pályázatot megnyerte és a bányászati jog birtokosaként – üzlettársával együtt, aki a kutatást finanszírozta 2005-2015 között – saját finanszírozással elvégezték mindkét bányaterületen a kutatást.
- A bányászati kutatás eredményeit kiértékelve a bányanyitás megkezdése érdekében benyújtották a környezethasználati engedélykérelmet a bányajoggal biztosított területre. A környezethasználati engedély kérelmet az illetékes Környezetvédelmi Igazgatóság elutasította.
- Mivel az elutasítás szakmai részét felkért szakértőik is tévesnek nyilvánították, ezért több éves időtartamú fellebbezéssel, pereskedéssel is eredménytelenül végződött ez a 2005-2017 között elvégzett munkájuk.

Feleségével 61 éve házasodtak össze. Két fiúk született, akik három fiú és egy lány unokával ajándékozták meg.

Nagy Zoltán

aranyokleveles bányagépészmérnök

(1938.07.03. Budapest)

oklevél száma: 39/1961.

kelte: 1961. 06. 19.

1938. július 3-án született Budapesten.

Az általános iskolába Hőgyészen, középiskolába Gyöngyösön járt és itt érettségizett 1956-ban.

Ezt követően felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányagépész szakára Miskolcra és itt szerzett bányagépészmérnöki diplomát 1961-ben.

Diplomavédés után azonnal munkát vállalt a Komlói Szénbányászati Trösztnél, ahol Kossuth Bányüzemben műszaki előadói, művezetői beosztásokban dolgozott, mérnök gyakornokként.

1962-ben a Tröszt Gépészeti Osztályára helyezték át műszaki előadói munkakörbe. A Pécsi és Komlói Szénbányászati Trösztök 1963-ban történt összevonása után, a Mecseki Szénbányák Gépészeti Osztályán dolgozott 1967-ig műszaki ügyintéző munkakörben, amikor a vállalat Biztonságtechnikai Osztályára helyezték ügyintézőnek.

1962-64 között a SZOT Felsőfokú Munkavédelmi Tanfolyamon vett részt és szerzett képesítést. 1966-ban munkavédelmi szakmérnöki diplomát szerzett.

1973-ban a Pécsi Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre helyezték át az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség kikérése alapján és itt dolgozott felügyelő, főmérnök, csoportvezető főmérnök, osztályvezető főmérnök, valamint bányakapitány helyettesi beosztásokban 1999-ben történt nyugdíjazásáig.

1984-től igazságügyi szakértőként is tevékenykedett.

Novák Sándor

aranyokleveles bányaművelőmérnök

(1937.06.10. Felsőábrány)

Oklevél száma: 181/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1937. június 10-én született Felsőábrányban. 1956-ban érettségizett Mezőkövesden az I. László Gimnáziumban. Munkahelye mindvégig Kincsesbányán, a Fejér Megyei Bauxitbányáknál volt.

1961-től üzemmérnökként, majd bányamesterként dolgozott. 1967-től 3 évig üzemszervezőként a mélyművelési fejtsésmódok, a termeléssel kapcsolatos tevékenységek felmérésével, szervezési problémáival foglalkozott. 1970-től 1973-ig külfejtési üzemvezető (Gánt és Felsőkincses) volt. A téli termelési szünetekben a Termelési Osztályon dolgozott.

1973-tól a József III. és a beinduló Rákhegy II. majd Bitó II. bányüzemeknél szellőztetési-tűzvédelmi csoportvezető volt 1990-es korekedvezményes nyugdíjba vonulásáig.

A bányüzemeknél a kamrafejtésből, majd a 70-es évek közepétől a dízel szállító-rakodó gépek üzembeállításából adódó parciális szellőztetési feladatok megoldásán dolgozott. Csoportja a bauxitlep feletti pirites-agyagos-szenes réteg következtében az omlasztott térségekben, valamint a vágatkereszteződések fellazult főtéjében kialakuló endogén bányatüzek megelőzésén, tűzgátakkal ill. injektálással történő elfojtásán tevékenykedett.

1978-tól a meleg-karsztvízű (átlag 30 °C-os) Bitó II. bányatelep feltárása, majd művelése során a klimatikus kérdések és az összekapcsolt főszellőztető rendszerek problémáinak megoldása volt a feladata. Eközben bányamentő-állomás vezetői posztot is betöltött. Tevékenyen részt vett az új bányanyitások – Fenyőfőn,

Bakonyoszlopon – feltérési-művelési terveit készítő munkacsoportokban.

Az 1980-as évektől foglalkozott a bányák karsztvízszint-felengedéssel járó felhagyásával, a hideg és meleg karsztvíz leválasztásával, a meleg-víz kiemelésének és hasznosításának kérdéseivel. Az e célból alakított kft. 2003-ban fúratta meg a felhagyott (30-36 °C-os vizű), dolomitos vízcsapoló vágatra lyukasztó 142 m-es kutat.

Már nyugdíjasként erről, valamint a dízel-gépek munkahelyi szellőztetéséről írt tanulmányát a BKL-ben tette közzé.

Az 1990-es évektől foglalkozik a fosszilis energiahordozók elégetéséből eredő légköri CO₂ feldúsulásnak – mint a globális felmelegedés elsődleges okozójának – problémáival, jövőbeli kiszámíthatóságával. Erre vonatkozó tanulmányát – egyetemi tanárok véleményét kikérve – 2001-ben eljuttatta a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztériumhoz.

1962-től tagja az OMBKE-nek.

Pruzsina János

aranyokleveles bányaművelőmérnök

(1937.09.27. Pécs)

oklevél száma: 186/1961.

kelte: 1961.06.22.

1937-ben született Pécsen.

1952-56 években a pécsi bányaiipari technikum tanulója volt, ahol 1956-ban kapott technikus oklevelet. Az 1956-61 közötti években a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója volt, 1961-ben kapott bányaművelőmérnöki diplomát.

Dr. Zambó János professzor megteremtette iskola tanait követve a bányagazdaságtani problémák kerültek érdeklődésének középpontjába. A diploma megszerzése után a Bányászati Kutató Intézet Bányagazdasági Osztályán kezdett dolgozni. A bányauzem termelési költségek és a bánya technikai és természeti paramétereinek összefüggéseinek vizsgálata, a valószínűségelmélet alkalmazása a bányászati jelenségek és folyamatok mennyiségi leírásában, a földkéregben található, a bányászat által különböző mértékben elsajátított ásványi nyersanyag vagyoni gazdasági értékének meghatározása témákkal foglalkozott. Nagyszámú publikáció kísérte ez időszakban végzett munkáját.

1970-77 között a Magyar Állami Földtani Intézet gazdaságföldtani osztályának vezetője volt. E részleg feladatát képezte a magyarországi ásványi nyersanyagvagyoni teljes állományának gazdasági minősítése – ún. műrevalósági minősítése – államra háruló végrehajtási teendőinek ellátása. A végrehajtási teendők a bányavállalatok által végzett minősítési munka egységes rendszerének kidolgozásából, a végrehajtás ellenőrzéséből, valamint a teljes rendszer egy állami informatikai rendszerbe való összefoglalásából és folyamatos működtetéséből állt.

1977-84 között a geológiai kutatások és ásványvagyon-gazdálkodás állami irányítását ellátó Központi Földtani Hivatal gazdaságföldtani osztályának vezetője volt. Az ásványvagyon értékelés módszerének állandó tökéletesítése, a bányavállalatok ásványvagyon gazdálkodásának ellenőrzése és értékelése, a legkedvezőbb vagyongazdálkodási eredmények elérésére ösztönző vállalati érdekeltségi módszerek, illetve rendszerek és adminisztratív eljárások fejlesztésével foglalkoztak. Közreműködtek természeti erőforrások: a termőföld, a természetes vizek, az ásványvagyon gazdasági értékelése elveinek meghatározásában.

1984-89 között a szén-, bauxit-, ércbányák tevékenységének összehangolását hivatott Bányászati Egyesület alkalmazottjaként a bányavállalatok műszaki fejlesztési munkájának koordinációja képezte a feladatát. A vállalati műszaki fejlesztési forrásoknak és az állam által kibocsátott fejlesztési támogatásoknak a legígéretesebbek közötti fejlesztésekre való koncentrálása volt a koordináció legfőbb célja.

1990-2010 között a szénbánya vállalatok felszámolását és bányák bezárását irányító állami szervezet szakértője volt. 2011-ben a Miskolci Egyetem jubileumi aranyoklevéllel tisztelte meg.

Pruzsina Jánosné
(szül. Hoffmann Irén)
aranyokleveles olajmérnök

(1936, 11. 02. Zalaegerszeg)

oklevél száma: 85/1961.
kelte: 1961. 06. 20.

1936-ben született Zalaegerszegen.

1956-61 között a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója volt, ahol 1961-ben kapott olajmérnöki diplomát.

Közvetlenül a diploma megszerzése után az Országos Kőolaj és Gázipari Tröszt központjában kezdett dolgozni. Az akkor induló nagy kőolaj és földgáz termelő beruházások terveinek kidolgozására alakult tröszt tervező részlegnél kapott feladatot.

1963-ban OLAJTERV néven megalakult tervező vállalatnál folytatta a tervező munkát. Ekkor készültek el algyői, kiskunhalasi, hajdúszoboszlói kőolaj- és földgázmezők termelő létesítményeinek, valamint az Adria-Százhalombatta olajvezeték tervei. 1970-ben a kőolaj- és földgáztermelési osztály vezetőjévé nevezték ki. E részleg feladatát képezte a beruházások kőolaj- és földgáztermelési oldalról való szakmai előkészítése.

1977-ben az Országos Tervhivatal alkalmazottja lett, a Hivatal energetikai osztályán a kőolaj- és földgáz ügyekért felelős szakértőként dolgozott. Feladatát képezte a tervutasításos állami irányítási rendszer követelményei szerinti vállalati kőolaj- és földgáz termelési éves és középtávú tervek koordinációja. Megkülönböztetett jelentőségű része volt ezen terveknek az ebben az időben nagy ütemben és volumenben folyó állami költségvetésből finanszírozott geológiai kutatási és kőolajipari beruházási programok szakmai előkészítése.

Az 1980-as évek elejétől a kőolaj- és földgáz ipari feladatok mellé a geológiai kutatás és ásványvagyon-gazdálkodás tervkoordinációjával járó szakértői feladatokat is megkapta. Állandó szakértője lett a geológiai kutatásokat nemzetközi szinten koordináló Földtani Állandó Bizottságnak. A 80-as évek közepétől az előbbi feladatok mellé a szénbányászati vállalatok felé irányuló tervkoordináció szakértő feladatai is reá hárultak.

1990-től az újonnan alakult Ipari és Kereskedelmi Minisztériumba került, és itt látta el a kőolaj- és földgáz iparral és a szénbányászattal kapcsolatos szakértői feladatokat az új állami irányítási rendszer követelményei szerint. A Minisztérium Bányászati és Energetikai főosztályán osztályvezetőként fejezte be aktív pályafutását 1990 év végén. Ezt követően még 1999-ig szerződéses nyugdíjasként végzett szakértői munkát a Minisztériumban. 2011-ben a Miskolci Egyetem jubileumi aranyoklevéllel tisztelte meg.

Szalay István

aranyokleveles bányageológusmérnök

(1937.09.30. Budapest)

Oklevél száma: 99/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1937-ben született Budapesten. Okleveles bányageológusmérnök, geofizikus. 1961-től a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézet munkatársa, tudományos főmunkatárs.

Szakterülete az alkalmazott geofizikai kutatás szeizmikus- és komplex geofizikai módszerekkel, elsősorban szerkezet- és szilárdásványkutatás alkalmanként karsztvíz és környezetvédelmi kutatás céljából, főleg hegyvidéki területeken.

Rövid kitűzői, észlelői tapasztalatszerzés után, több mint egy évtizedig szeizmikus csoportvezetői tevékenységet folytatott a szilárdásványtani-, víz-, érc- és kéregkutató csoportnál refrakciós, majd reflexiós eljárással. A 60-as években a dunántúli barnakőszén-, bauxit- és vízkutatásokban vett részt szeizmikus és területi témafelelősként is, majd 1969-től témacsoportvezetői teendőket is ellátott recski, majd Darnó-övi és egyéb észak-magyarországi tématerülettel.

A 70-es években szeizmikus mérésekkel vett részt a Börzsöny hegység kutatásában, irányította a Darnó-vonal, a Darnó-öv, a 80-as években a Mátra hegység és az Aggtelek-Rudabányai hegység kutatását, majd a 90-es évekre átnyúlóan a Bükk hegység és előterei projektet, észak-magyarországi barnakőszén és vízföldtani kutatásokkal együtt.

Mongóliában és Kubában részvételével kezdték meg a szeizmika szilárdásvány-kutatásbeli alkalmazását. Kubában 1981 és 1984 között geofizikus tanácsadóként dolgozott.

1998. évi nyugdíjaztatása után az ELGI-ben és utódszervezeteiben megbízásokkal és 2016-ig földtani szakértőként tevékenykedett geofizika szakterületen. Önkéntesként az ELGI története II. részébe (1965-2012) írt fejezeteket.

Az 1965-67. évi dunántúli kéregkutató méréseket munkatársaival együtt tomografikus feldolgozással adta közre. Kezdeményezte és részt vett az állami és koncessziós szervezetek reflexiós mérési anyagainak felhasználóbarát mélységszelvényé átalakításában, kiértékelésében és szinttérképek készítésében termálvíz szempontból (pl. Bátorlyerénye, Szécsény), vagy szénhidrogén-koncesszió kiírás előkészítéseként (pl. Fedémes – észak-magyarországi paleogén medence) a Magyar Bányászati és Földtani Szolgálat (MBFSZ) keretében.

Szakmai tudományos tevékenységét nagyszámú jelentés és mintegy 20 földtani-alkalmazott geofizikai tárgyú publikáció tükrözi.

Kitüntetései:

- „A Nehézipar kiváló dolgozója” 1967,
- „A földtani kutatás kiváló dolgozója” 1970,
- „Pro Geophysica” 1997,
- „Csókás János díj” 2013.

Tóka István

aranyokleveles bányaművelőmérnök

(1937.03.14. Bátaszék)

Oklevél száma: 188/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1937. március 14-én, Bátaszéken született. Pécssett járt általános iskolába, majd a pécsi Bányaiipari Technikumban érettségizett és bányatechnikus képzettséget szerzett. 1956-ban felvették a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol bányaművelőmérnök diplomát szerzett 1961-ben.

Az egyetem elvégzése után a Mecseki Uránbányánál helyezkedett el. Dolgozott az 1-es bányauzemben, a 2-es bányauzemben, a Kísérleti-Kutatási üzemben aknási, technológusi, kutatómérnöki munkakörökben. Feladatai közé tartozott a napi feladatokon túl a kitermelési technológiák fejlesztése, kísérleti munkákban közreműködés.

1963-tól a Bányászati Aknamélyítő Vállalat Heves és Borsod-Abaúj-Zemplén megyékre kiterjedő munkáihoz került és beosztottmérnöki beosztásban dolgozott.

1964-től a Borsodi Szénmedence Mákvölgyi- és Ormosi Bányauzemeiben volt beosztottmérnök, frontfejtést irányító mérnök, majd üzemszervező mérnök. Közreműködött az acéltámas, egyedi hidraulikus támas és önjáró hidraulikus biztosítás, valamint maróhengeres gépi jövesztés alkalmazásának előkészítésében, üzemeltetésében.

1977-től a Borsodi Szénbányák központjába került, ahol a vállalat számítástechnikai eszközeinek beszerzését, alkalmazását segítette mint rendszerszervező, majd mint csoportvezető.

1984-től a Miskolci Bányakapitányságon bányafelügyeleti főmérnöki beosztásban földalatti és külszíni bányák bányaműszaki felügyeletét végezte.

1996-ban nyugdíjba vonult.

1999-től felelős műszakvezető volt kavicsbányáknál, valamint üzemi terveket készített felkérésre.

Szakmai tevékenység elismerésül többször részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben, megkapta a Bányászati Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozatát.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1963 óta tagja.

Tóth Lajos

aranyokleveles bányageológusmérnök

(1937.05.03. Nagykanizsa)

Oklevél száma 100/1961.

Kelte: 1961.06.21.

Egyetemi tanulmányai előtt több mint 1 évig a Pécsi Uránbányában dolgozott.

A diploma kézhezvétele után a Borsodi Szénbányászati Trösztnél vállalt állást.

Annak idején a vállalat még több mint 20000 embert foglalkoztatott, a hat vállalat közül a szuhavölgyi bányüzemnél helyezkedett el. Először bányageológusi feladatot látott el három technikus beosztottjával együtt, majd hamarosan megalakult a Borsodi Szénbányászati Tröszt Fúrási és Kutatási Üzeme, amelynek üzemvezetője lett. E mellett megtartotta a vállalati főgeológusi beosztását is.

A kutató üzem feladata sokrétű volt, a szénbányászati kutatásokon kívül műszaki fúrások (vízkiemelő és szellőző fúrások), valamint bányászati szénkutató, víztelenítő és műszaki fúrások elvégzése is ide tartozott az egész tröszt területén. Ezekon kívül a Borsodi Szénbányászati Tröszt - elsősorban BAZ megyében - néhány víznyerő kút fúrását is elvégezte különféle cégek, mezőgazdasági üzemek megrendelésére.

Tizenhat évi borsodi szénbányászathoz kapcsolódó munkája után Budapestre került áthelyezéssel az akkori OKGT-hez (ma MOL) műszaki-gazdasági tanácsadónak. Itt csak egy évet dolgozott, mert a Központi Földtani Hivatal kikérte az OKGT-től, ahol is műszaki főtanácsosi munkakörben főosztályvezető helyettesként dolgozott nyugdíjazásáig.

A KFH-ban Dr. Tóth Miklós elnökhelyettes csapatában úttörő munkát végzett a természeti erőforrások makrogazdasági értékesítésének kidolgozásában és azok eredményeinek a gyakorlatba való átültetése terén. Ugyanez a részleg vezette az ország ásványvagyon nyilvántartását is.

A gyakorlatban eltöltött 17 év nagyon sokszor komoly előnyt jelentett az államigazgatási munkája során.

Az Antall-kormány regnálásának kezdetétől nagymértékben felgyorsult a magyar bányászat és ezen belül a szénbányászat felszámolása a hozzá kapcsolódó oktatással és a földtani geofizikai kutatással együtt. Ez a tendencia, amelyet azután más kormányok is követtek, olyannyira elvette a kedvét a szakmától, hogy 37 éves gyakorlatban töltött munkaviszony után kérte a nyugdíjazását.

Vicze János

aranyokleveles bányaművelőmérnök

(1937.06.12. Sásd)

Oklevél száma: 190/1961.

Kelte: 1961.06.24.

1961-ben végzett a bányaművelőmérnöki szakon. Az egyetem elvégzése után, 1961. július 6-án kezdte szakmai munkáját a MÉV III. sz. Bányüzemében, ahol 1989. július 16-ig, nyugdíjazásáig dolgozott.

Első időszakban termelésirányításban aknász, körletvezető helyettes, körletvezető beosztásban, majd szellőztetési mérnökként dolgozott. A szellőztetésirányítás mellett a por-, sugár- és tűzvédelmi feladatokat is elvégezte. 1976. évben Porfelelősi tanfolyamot végezett. 1986. évben elvégezte a Munkavédelmi oktatók tanfolyamát, valamint Miskolc-Egyetemvárosban szintentartó továbbképzésen vett részt. A termelőmunkában, a szellőztetés irányításában megoldott feladatokat a teljesség igénye nélkül csak részben ismertetjük.

A termelő munkában fontos feladata volt a robbantási technológia fejlesztése, a robbantások határfokának növelése. Az új robbantóanyagok (RKG, FMG gyutacsok – DINAMIT, PAXIT, ANDÓ robbantóanyag) megjelenése lehetővé tette az új betörési formák kialakítását. Az ékes, kúpos formákról átálltak a hengeres, spirál betörési (párhuzamos lyukú) formákra. Vágatok hajtásánál a közetroncsolás csökkentése, a vágatszelvevény kontúrjának egyenletesebbé tétele érdekében besűrítették a kontúrlyukakat, robbantáskor minden másodikat üresen hagyták. A vágatok biztosítását az egy pontban rögzített közetcsavarokkal, majd a betonba ágyazott, műgyantás ragasztású közetszegecsekkel végezték. Fejtéseknél a fémtámokkal történő biztosítás bevezetésével a kamrapillér fejtési módról áttértek a termelékenyebb, nagyobb biztonságot jelentő szabadszélű kamrafejtési módra.

Főszellőztetés tervezésénél (az új bányamező főszellőztető rendszerbe történő bekapcsolása előtt) – csomópontokban elvégzett nyomás és egyéb jellemző adatok mérése után elkészítették a légálózat kapcsolási vázlatát, majd az Egyetem villamos modellje segítségével meghatározták a főbb paramétereket. A bányavágatok, fejtések külsőszellőztetését először merev légcsovekkel végezték, ezeknél problémát jelentett a légveszteségek csökkentése. A hajlékony műbőr (Graboplast), PVC légcatornák bevezetésével a kívánt szintre csökkentették a légveszteséget.

Por-, sugár- és egészségvédelem hatékonyabbá tétele érdekében bevezették a műszak végén történő robbantásokat, ennek következtében a munkahelyek kiszellőztetése a műszakváltás idejére esett.

A felhagyott bányatárségek lezárását deszka-, falazott gátakkal végezték, a hatékonyabb légzárás érdekében a gátakra torkrétbeton rászórást alkalmaztak.

Az önjáró berendezések (szállító-rakodó) bevezetésével keletkező kipufogógázok (szén-monoxid, nitrogén gázok, koromképződés) megengedett szint alatti koncentráció betartása érdekében:

- a szükséges állandó légmennyiséget segédszellőztető beépítésével biztosították,
- a kipufogógázok mérését, a rendszer folyamatos karbantartását végezték el.

**ARANYOKLEVÉL JUBILEUMI DIPLOMÁBAN
RÉSZESÜL**

Bács Péter

okleveles bányamérnök

(1948.03.13. Budapest)

Oklevél száma: 10/1971.

Kelte: 1971.06.21.

Budapesten született 1948. március 13-án. Az általános iskolát Balatonalmádiban és Veszprémben végezte, majd a veszprémi Lovassy László Gimnáziumban érettségizett 1966-ban. Ezt követően Miskolcra került, ahol a műszaki egyetemen okleveles bányamérnök lett 1971-ben, az évfolyam valéta elnökeként.

1972 őszén az Oroszlányi Szénbányák XXIII-as Bányaüzemében kezdett el dolgozni üzemmérnökként. Egy WM-08 típusú vágathajtó géppel foglalkozott. Az erről a BKL Bányászatban megjelent cikkért nívódíjat kapott.

1974-ben megalakult és Tatabányára került a Magyar Szénbányászati Tröszt. Meghívást kapott a szervezendő mérnökszintű Iparági Diszpécserszolgálathoz, ahol 24 órás szolgálatban tarották a kapcsolatot a bányavállalatokkal, illetve, ha nem ügyeltek, akkor járták a bányákat.

1978-ban területi főmérnök lett a tröszt Termelési Osztályán. Területe Észak-Magyarország, azaz a Nógrádi és a Borsodi Szénbányák barnaszén bányászata volt. Feladata a két vállalat bányáinak széntermelési ügyeiről információt szolgáltatni a tröszt termelési osztályának, valamint közvetíteni a tröszt elvárásokat.

1981-ben meghívást kapott Veszprémből és februárban már Veszprémben dolgozott.

Kezdetben a Termelési Osztályon, majd rövidesen kinevezték a Beruházási Főosztály élére főosztályvezetőnek.

Közben a bányászat visszafejlesztése nagy erővel megindult és 1990-ben megkezdődött a Veszprémi Szénbányák felszámolása. 59

éves korában, 40 év szolgálati idő alapján – egy autós baleset követően – rokkantnyugdíjas lett.

Nyugdíjasként különféle funkciókat vállalt az OMBKE budapesti és veszprémi szervezetében, valamint a MTESZ veszprémi szervezeténél.

Balázs Sándor

okleveles bányamérnök

(1948.01.17. Kunhegyes)

Oklevél száma: 152/1971.

Kelte: 1971.06.22.

1948. január 17-én született a Jász-Nagykun-Szolnok megyei Kunhegyes községben, tanító szülők harmadik fiúgyermekéeként.

1966-ban érettségizett a Bláthy Ottó Villamosenergiaipari Technikumban Miskolcon, technikus képesítést szerzett. Bányamérnöki oklevelet kapott tanulmányai befejeztével a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán bányaművelés szakon 1971 évben.

Teljes szakmai pályafutása a Borsodi Szénbányák Vállalathoz és kvázi utódszervezeteihez, intézményeihez kötődik.

1971-1979 között a Bükkaljai Bányüzemnél rövid „kismérnöki” időszak után technológusi, műszaki csoportvezetői, körletvezetői munkakört látott el, amelynek során szakmai, emberi és irányítási tapasztalatokat szerzett főként a Herbolya bánya utódjakénti Tervtáró aknán. Az utóbbi bánya vágattároló alkalmazási lehetőségével foglalkozó szakkikkéért – amely az BKL Bányászat szakmai folyóiratban jelent meg – 1977-ben szerzői nívódíjban részesült.

1979 és 1984 között az Ormosi Bányáüzem aknavezető főmérnökeként (egyben felelős műszaki vezető helyetteseként és robbantásvezetőjeként), rövid ideig üzemi főmérnökeként dolgozott.

1985 évtől egészségügyi okokból a közvetlen termelésirányítási feladatoktól eltávolodva közel négy éven át műszaki csoportvezetőként tevékenykedett a Szuhavölgyi bányáüzemnél.

1988-1993 között a Vállalat igazgatóságán négy éven keresztül bér- és munkaügyi osztályvezető helyettesi munkakört látott el. Ezen időre esett a bérezés átalakításával, az új munka törvénykönyv bevezetésével kapcsolatos vállalati szabályok kidolgozása, és megkezdődött a Borsodi Szénbányák felszámolási eljárása. Munkáltatója megbízásából 1991-ben Nottinghamban tanulmányozhatta az angliai szénbányák tömeges bezárásával összefüggő válságkezelési stratégiát, technikákat és eljárásokat. Az itt szerzett tapasztalatait házi használatra tanulmányban foglalta össze és hasznosította a későbbiekben. Az időszak végén rövid ideig bányaművelési osztályvezető helyettes is volt.

A Borsodi Szénbányák felszámolásával párhuzamosan, vezetői felkérésre 1993 nyarán Feketevölgy Bányára kerül, ahol rövidebb ideig humánpolitikai vezetőként vett részt a bánya Kft.-vé alakulásának levezénylésében. 1994-2000 között a bánya bezárásáig Feketevölgy Bánya Kft. műszaki főmérnöke volt. 1996-ban hites bányamérői minősítést, még ebben az évben bányászati, bányakár és tájrendezési szakterületen szakértői engedélyt, 1999-ben bányászati szaktervezői jogosultságot szerzett.

1999-ben a gazdasági miniszter Borbála Emlékérmét adományozott számára, amelyet egyéb kitüntetései mellett a legtöbbször tart.

2000 évben a Miskolci Egyetem Anyag- és Kohómérnöki Karának Környezetvédelmi szakmérnöki szakán kapott egyetemi oklevelet 2243/2000 szám alatt.

A fenti szakképzettségek és jogosítványok megszerzésének (is) köszönhetően 2000-2007 között a Borsodi Bányavagyonhasznosító Rt. majd Nonprofit Kft. alkalmazásában a helybeli bányák bezárásával összefüggő bányakár rendezési, rekultivációs feladatokat látott el. Nyugdíjasként részt vett a borsodi és ózdi szénmedence valaha volt, külszínre nyíló bányatérsegeinek

beazonosításában, környezetük állapotfelmérésében és az összegző dokumentáció összeállításában.

Nagyra tartja tanárai, tankörtársai, sok előjárója és munkatársa szerepét szakmai fejlődésében és előre jutásában, jó szívvel emlékezve a bányászatban eltöltött évtizedekre.

Beke Balázs

okleveles bányamérnök

(1948.07.22. Győr)

Oklevél száma: 440/1971.

Kelte: 1971.06.24.

2010 júliusa óta nyugdíjas. Bár tagja a Geofizikai Egyesületnek és a Magyarhoni Földtani Társulatnak, azonban tevékenyen nem vesz részt az egyesületi munkákban, mivel inkább számítástechnikával, mint geo dolgokkal foglalkozott a munkás évei utolsó szakaszában.

Nyugdíjasként leginkább a kertészkedés, olvasás és a napi rendszeres testedzés tölti ki az idejét.

1991-2010 között a MOL Kutatási Igazgatóságán az Integrált Számítógépes Földtani Értelmezési Rendszer (ISZFÉR) részlegében dolgozott, főmunkatársként, adatbázis managerként. A feladatkörébe kezdetben a Landmark szoftverekhez szükséges adatbázis kezdő feltöltése, később annak folyamatos töltése, karbantartása, az ISZFÉR éves fejlesztési projektjeinek elkészítése és a lehető legtöbb fejlesztési pénz megszerzése tartozott. Másik egyre gyakoribb feladata a szeizmikus, térinformatikai szoftverek felhasználói támogatása, a SAS szoftverekkel a szoftver használatok mérése, riportozása és a labor mérési jegyzőkönyvek automatikus elkészítését lehetővé tevő riportok generálása volt. 2008-tól részt vett a fúrások digitális nyilvántartási rendszerének bevezetésében, a fúrási riportok használatának támogatásával. Két alkalommal vehetett részt az ESRI (térinformatika szoftvergyártó)

világkonferenciáján az USA-ban, és két alkalommal SAS világkonferencián, egy alkalommal fűrési szoftverek világkonferenciáján.

1994-1996 között a MOL Kutatási Fejlesztési Igazgatóságán dolgozott munkatársként. Feladata a fejlesztési programok létrehozása, támogatása, vezetése volt. A legjelentősebb munkája volt az ISZFÉR projekt létrehozása, és Landmark szoftverek bevezetése a MOL-ban.

1979-1994 között a GKV Geoelektromos Osztályán dolgozott számítástechnikai csoportvezetőként. Feladata a digitális mérések számítógépes feldolgozásának irányítása és kisebb értelmező szoftverek írása volt.

1973-1979 között az OKGT Geofizikai Kutató Vállalat (GKV) 2. számú geoelektromos csoportjának vezetője volt. Ez alatt az idő alatt került a csoportnál bevezetésre a digitális magnetotellurikus mérések, kezdetben az ELGI által fejlesztett digitális műszerrel, majd 1977-től a legmodernebb kanadai Phoenix MTDR műszerével, mely világbanki kölcsönből került beszerzésre, a feldolgozó és értelmező rendszerével együtt. Ekkor kezdte a kisebb értelmező szoftverek írását a HP 4978-as asztal számítógépén. Két alkalommal, 1978-79-ben a lengyel WEGA-D direkt szénhidrogén kutató rendszer magyarországi kipróbálásánál volt a lengyel mérőcsoporthoz helyezve, koordinátorként. Több alkalommal vett részt KGST együttműködésben a geoelektromos mérések számítógépes modellezésével, és az értelmezésével kapcsolatosan a Szovjetunióban.

1971-1973 között az IKGK Geofizikai Kutatási Üzem (GKÜ) Geoelektromos Osztályán, a Terepi Mérőcsoportjánál dolgozott. Terepi tellurikus a mérések irányítása, és a mérések elsődleges feldolgozásának vezetése volt a feladata, kiértékelés vezetőként. 1972-73-ban levelező képzésben a Szegedi Tudományegyetem programozó matematikus szakán tanult, de családi okok miatt azt abba hagyta.

Szerencsés embernek érzi magát, mert egész életében csúcstechnikák bevezetésével, illetve azok használatával foglalkozott, remek, nagy tudású vezetőkkel. Részt vehetett a földtudományok hazai, és a mondhatni a világ digitális átalakulásában, ami nagy érdekes, izgalmas feladatokat adott.

Dr. Benke László

okleveles bányamérnök

(1948.01.14. Hejőpapi)

Oklevél száma: 191/1971.

Kelte: 1971.06.22.

1948. január 14-én született a család negyedik gyermekeként Hejőpapiban, ahol apja a falu református lelkésze volt 43 éven át. Az általános iskola elvégzése után a Sárospataki Rákóczi Gimnáziumba került, ahol orosz tagozaton érettségizett 1966-ban. Ugyanebben az évben felvételt nyert az NME Bányamérnöki Karára, bányaművelési szakra. Bányamérnöki oklevelét 1971-ben kapta.

Első munkahelye a Tatabányai Szénbányák XII/a aknáján volt, ahol beosztott bányamérnökként a bányabeli vetőkutató fúrások felelőse lett. 1972 októberében visszatért az egyetem Bányaműveléstani Tanszékére, ahol előbb tudományos segédmunkatársként, majd tudományos munkatársként dolgozott.

Az egyetemen munkaviszonyban eltöltött 44 év alatt alkalma volt szinte a teljes hazai szilárdásvány bányászatot megismerni. Számos kutatási feladatban vett részt a bányaműveléstan minden területéről.

Szívéhez az oktatói munka állt igazán közel. A bányászati szaktárgyak mellett az 1980-as évektől egyre nagyobb súlyt kaptak a környezeti tárgyak, amelyek oktatásából ugyancsak kivette a részét (Hulladékgazdálkodás, Hulladékkezelés, Környezetirányítási rendszerek, Környezetbarát nyersanyag- és energiatermelés). Nagy örömmel vette, amikor lehetőséget kapott I. éves közgazdász hallgatók oktatására Ipari technológiák és gépeik, majd Műszaki alapismeretek c. tárgy keretében. Oktatói pályája utolsó

évtizedében történeti tárgyak (A bányászat története és Szemelvények a technikai történetéből) előadása révén élhette ki igazi énjét, és próbálta igazolni a műszaki és humán ismeretek egymást feltételező és elválaszthatatlan egységét.

1985-ben védte meg „A sín nélküli berendezésekkel működő mélyműveléses bányászati technológiai rendszer átfogó értékelése” c. doktori értekezését és kapta meg az egyetemi doktori (dr. univ.) címet. Oroszból, németből és angolból középfokú (C) állami nyelvvizsgát tett.

Pályájára visszatekintve hálásan gondol legtöbb tanárára és oktatójára, valamint azokra a tatabányai előljáróira és idősebb kollegáira, akik bölcs irányításukkal és példaadásukkal elmélyítették szakmaszeretetét és azt a nagyszerű érzést, amit a bányászok nagy családjához való tartozás jelent.

Köszönettel tartozik volt egyetemi intézete, illetve tanszéke mai vezetőinek is, akik megkönnyítették számára az elválást 49 egyetemen töltött év után azzal, hogy minden előzetes vagy utólagos értesítés nélkül szobáját felszámolták, könyveit köztulajdonba vették, íróasztalában maradt személyes dolgait kidobták.

Kitüntetéseit főleg az OMBKE-ben végzett munkája miatt kapta: Kiváló Munkáért kitüntető jelvény a művelődési minisztertől, Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozat, z. Zorkóczy Samu- emlékérem, OMBKE Centenáriumi emlékérem, Szent Borbála- emlékérem, Christoph Traugott Delius emlékérem, OMBKE 40 éves tagságért Sóltz Vilmos- emlékérem, Kiváló Oktató Diploma (Hallgatói önkormányzattól), Bányászati Szolgálati Oklevél 30, 35, 40 éves munkáért, OMBKE 50 éves tagságért alumínium kitűző.

Bicsár György

okleveles bányamérnök

(1947.10.20. Bolhó)

Oklevél száma: 422/1971.

Kelte: 1971.06.24.

1947. október 20-án Bolhón született. Végzés után gyakornokként került a siófoki székhelyű Kőolaj Vezeték Vállalathoz. Hat hónap alatt a vállalat valamennyi telephelyén járt, az akkor épülő Barátság II. kőolajvezeték építésénél konkrét feladattal.

A KVV-hez tartoztak abban az időben a pébégáz palacktöltő üzemek. A gyakornoki idő letelte után döntöttek a vállalattal közösen, hogy a nyíregyházi töltőüzemben folytatja a munkát, lévén felesége nyíregyházi. Ezután folytatta a gyakornoki munkát úgy, hogy akkor már az országban lévő töltőüzemekkel ismerkedett.

Nagyon sok ismeretre tett szert, amit az akkori főosztályvezető, Szakonyi Géza további konkrét feladatokkal bővített.

A nyíregyházi üzemben kezdetben művezetőként, majd termelési vezetőként dolgozott.

Időközben átszervezés kapcsán a hét töltőüzemet a területileg illetékes gázszolgáltatóhoz csatolták, így került a Tigázhoz.

A nyíregyházi töltőüzem eléggé elavult technológiával dolgozott, tehát volt min gondolkodni, hogy a technológia és a biztonságos munkavégzés korszerűsödjön.

Időközben a vállalat hozzájárulásával 1975-ben felvételt nyert az NME gázipari szakmérnöki szakára, ahol 1977. március 25-én oklevelet szerzett.

1976-ban nevezték ki az üzem vezetőjének. A pébégáz szakma ekkor indult igazán fejlődésnek, megjelent a Biztonsági szabályzat, ami tiszta viszonyokat teremtett az üzemek tervezésére és üzemeltetésére.

Ebben az időben nőtt meg az igény a pébégáz palack iránt. Nagyon nagy feladat volt az ÉK-i régió közel évi 1,8 millió db palack biztonságos megtöltése és logisztika szervezése, működtetése. A cseretelepi hálózat üzemeltetéséről nem is beszélve.

Ehhez a töltési technológia modernizálásának a tervezése (szivattyúház, palackmozgatás gépesítése, szellőző rendszer kiépítése, biztonsági rendszerek, tárolási terület kialakítása), a kivitelezésben való aktív közreműködés, irányítás nagyon nagy energiát emésztett fel, úgy, hogy közben a termelés és kiszállítás folyamatos volt.

Aktív közreműködést és végrehajtást igényelt az elektronikus járatszerkesztés bevezetése is.

Az üzem életében újabb fordulat következett be 1992. május 1-én, amikor a töltőüzemek privatizálásával megalakult a Prímagáz Rt.

A személyes életében is nagy kihívást, szemlélet változást követelt az új helyzet. Emellett a vagonlefejtés, tárolás és a biztonságos üzemeltetés tervezésében, majd a végrehajtásban, kivitelezésben való aktív közreműködés, a kistartályos rendszerek kialakítása, a tankautós kiszállítás feltételrendszerének megvalósítása.

Ezen projektek keretében 3 db 250 m³ földelt fedett fekvőhengeres tartály, vagonlefejtési, szivattyú technológia csővezeték rendszer, automatikus spinkler rendszerek kerültek kialakításra. Ezen munkák sikeres megvalósítása nagyon sok ismeret elsajátítását követelte meg. A Prímagáz Rt. lehetővé tette, hogy külföldi üzemeket látogassanak, új tartálytelepítési módszert tanulmányozzanak munkatársaival.

1997-ben a földgázosítás következtében a lecsökkent igények miatt a palacktöltést az üzemben megszüntették. Ez létszámcsökkentéssel járt, aminek előkészítése és végrehajtása is a feladata volt. A csökkentett feladatokat csökkentett létszámmal kellett ellátni. Ezen időszakra esett, hogy továbbképzéseken, felnőttképzéseken előadóként vehetett részt, amit az Eurokt-Akadémia Kft. esztergomi és kihelyezett helyein végezhetett.

A nyíregyházi üzemet 2007 szeptemberében a Zrt. bezárta.

2007. október 20-án vonult nyugdíjba, amelyet követően felnőttképzéseken igyekezett átadni ismereteit.

1994-től jelenleg is részmunkaidőben a záhonyi Transfer-r Kft. vagonátfejtéssel foglalkozó részlegének gázüzemi vezetője.

Borbély Attila

okleveles bányamérnök

(1947.10.16. Miskolc)

Oklevél száma: 278/1971.

Kelte: 1971.06.23.

Végzettségek:

1966	Zalka Máté Gépipari Technikum
1971	Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc
bányagépészeti és bányavillamossági szak

Munkahelyek, beosztások:

1971 – 1972	<i>Borsodi Szénbányák, Lyukóbánya</i>
beosztott mérnök
1973 – 1985	<i>Mecseki Ércbányászati Vállalat</i>
II-es Bányaüzem
fa. aknaszállítási művezető (1973-1976)
gépészeti vezető helyettes (1977-1980)
gépészeti vezető (1981-1985)
1986-1991	<i>Mecseki Ércbányászati Vállalat</i>
V-ös Bányaüzem
gépészeti vezető
1992-1997	<i>Mecsekurán Kft., Bányai igazgatóság</i>
gépészeti szakszolgálati vezető
1997-2000	<i>Mecsekérc Rt.</i>
gépészeti főművezető

2000-2013

FEDERMIX Kft.
tulajdonostárs, ügyvezető

Munkájának legfontosabb része minden beosztásban a bányászati tevékenység gépészeti háttérének zavartalan biztosítása, az üzem gépészeti berendezéseinek üzemeltetése, karbantartása volt.

További feladatot jelentett az új V-ös üzem beruházási munkáinak ellenőrzése, a külszíni és földalatti létesítmények átvétele, a termelés beindításában való részvétel.

Néhány emlékezetes feladat, melynek részese volt:

- II-es üzemben 300 m szintkülönbségű ferde pályán személyszállító lanovka berendezés szerelése, üzembe helyezése 0/6-os és 16/25-ös akna között,
- V-ös üzemben 1000 m-es aknában 2 db kéthatású, négyköteles Koepe tárcsás aknaszállító berendezés üzemeltetése,
- 2KV orosz feltöréshajtó berendezés üzembe helyezése a 13/21-es akna szintjei között, 1,8 m átmérőjű lyuk fúrása.

Fontos része volt munkájának a műszaki fejlesztési tevékenység, több elfogadott újítási javaslatot készített, illetve készítettek munkatársaival. Aktív tagja volt az üzemi bányamentő csapatnak és a GTE vállalati szervezetének.

1997 szeptemberétől a bányabezárási munkák során a bányabeli gépek külszínre hozásának és a függőleges aknák betömedékelésének gépészeti irányítása volt a feladata, később a társaival alakított kft.-ben dolgozott.

Munkáját az évek során több szolgálati érdeméremmel és vállalati kitüntetéssel jutalmazták.

Dr. Bóhm József

okleveles bányamérnök

(1947.12.02. Győr)

Oklevél száma: 11/1971.

Kelte: 1971.06.21.

1947. december 2-án született Győrben. Általános és középiskolai tanulmányait Győrben végezte, 1966-ban érettségizett. Abban az évben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem (NME) Bányamérnöki Kar bányaművelőmérnöki szakra, ahol 1971-ben kapta meg bányamérnöki oklevelét. 1982-1985 között MTA levelező aspiráns. 1998-ban műszaki tudomány kandidátusa (CSc), ill. PhD doktori címet szerzett.

1972-ben megházasodott, felesége Csőke Margit okleveles geológusmérnök, három gyermekük Balázs, József, Judit; unokáik Borbála, Tamás, Fruzsina, Orsolya és Lilla.

1971-1974 között ösztöndíjas gyakornok az NME Ásványelőkészítési tanszékén. 1974-1977 között tanársegéd, 1977-1997 között egyetemi adjunktus, 1997-2013 között egyetemi docens, 2015-től címzetes egyetemi tanár.

Az oktató-kutató tevékenysége mellett 1973-1977 között, rektori megbízással, a kollégium igazgató-helyettese, 1978-1982 között a Bányamérnöki Kar dékáni hivatalának vezetője (dékáni titkár). 1987-2001 között több ciklusban dékánhelyettes, 2001-2009 között két ciklusban a Műszaki Földtudományi Kar (Bányamérnöki Kar) dékánja volt. 1998-2009 között a Környezetgazdálkodási Intézet, 2009-2012 között a Nyersanyagelőkészítési és Környezeti Eljárástechnikai Intézet igazgatója volt. 2014-től nyugdíjas.

Egyetemi oktató-kutató tevékenysége az eljárástechnika, ásványi- és másodnyersanyag előkészítés, hulladékgazdálkodás, a fenntartható természeti erőforrás gazdálkodás, számos elméleti és gyakorlati területét érintette. Több évtizeden keresztül BSc és MSc

szintű képzés keretében vezetett gyakorlatokat, tárgyjegyzőként tartott előadásokat bányá-, geológus-, környezet-, földtudományi-, energetikus- és anyagmérnök hallgatók részére, valamint továbbképző tanfolyami, szakmérnök képzési programok keretében.

Kutatási területe a minőség szerinti szétválasztás (dúsítás), kiemelten a mágneses és sűrűség szerinti dúsítás témaköréhez kapcsolódik. Munkássága az eljárások elméleti alapjainak tisztázása, a szétválasztási eljárások fejlesztése, a folyamatok eredményeinek értékelése területekhez köthető. Hazai és nemzetközi kutatási programok keretében, gyakorlati ipari problémák megoldásában, az eljárás-technika elméleti és gyakorlati kérdéseinek számos területével foglalkozott, szakértőként foglalkozik még ma is.

Oktatási-kutatási-tudományos tevékenységéről, szakma- és kartörténeti munkáságáról közel 200 publikációt jelentetett meg magyar és idegen nyelven, részben társ-szerzőkkel. Számos hazai és nemzetközi konferencián tartott előadást. Több mint 150 ipari kutatási munkában vett részt, témavezetőként, részben közreműködő kutatóként. 7 jegyzet, oktatási segédlet társ szerzője, 5 szabadalom kidolgozásában működött közre. Nagy számú hazai és nemzetközi kutatási, infrastruktúra fejlesztési pályázat kidolgozásában és megvalósításában vállalt vezető szerepet.

Intézeti, kari vezetőként kiemelt feladatának tekintette az oktatási-kutatási környezet tartalmi és szervezeti fejlesztését a bányászat, a nyersanyag-gazdálkodás, a környezetvédelem szakmai, tudományos és gyakorlati változásaihoz igazodó, korszerű és hatékony kutatási eszköz és infrastruktúra kialakítását és működtetését. Folytatva a kar kialakult hagyományait, kihasználva a lehetőségeket, jelentős figyelmet fordított a nemzetközi oktatási és kutatási együttműködésekre. Kezdeményezte, segítette és támogatta a hallgatók külföldi egyetemeken való rész képzését. A dékán sága idején a kar számos európai kutatási programban való részvétel mellett, bekapcsolódott a több európai egyetem által jegyzett közös oktatási projektbe, a FEMP-be (Federation of European Mining Programs). Az „Európai Bányászati Képzési Programok” keretébe több tárgy oktatási feladatait vállalta, a közös képzésre hallgatókat küldött, külföldi hallgatókat fogadott.

Oktatóként, vezetőként feladatának tekintette, a kar történetének megismerését és megismertetését, a működési időszak nevezetes eseményeinek megörökítését a Selmec-Sopron-Miskolc kapcsolat erősítését. A diáksággal együttműködve sokat tett a hagyományok megtartása és továbbvitele érdekében. Hallgatókkal való jó kapcsolatát bizonyítja, hogy öt évfolyam választotta tiszteletbeli évfolyam-társnak és három alkalommal a hallgatók „Kiváló Oktató” elismerésben is részesítették.

Szakmai-tudományos-közéleti tevékenysége:

Közel negyven éven át volt a Kari Tanács tagja és képviselte a kart az egyetem legmagasabb irányító testületében, az Egyetemi Tanácsban (Szenátus). 1969-től OMBKE tag, 2007-től tiszteleti tag. 1990-2000 között az OMBKE Egyetemi Osztály titkára, alelnöke, két ciklusban elnöke volt. Az MTA köztestület tagja, négy ciklusban az MTA BTB titkára, MTA Bolyai Kuratórium X. Osztály Szakbizottságban tag, bíráló, szakértő. A MAB szakbizottsági tagja, munkabizottsági titkár, elnök. 1990-től a Magyar Mérnöki Kamara tagja, 2000-től MMK BAZ Megyei Kamara elnökségi tag, 2010-től a Környezetvédelmi Szakcsoport elnöke. 2008-2016 között igazságügyi szakértő. 2002-2010 között a FEMP Board, 2001-2010 között a TU Kassa Fakulta BERG Tudományos Tanács tagja. 1990-1996 között a Mecsekérc Felügyelő-bizottság, 1998-2006 a SZÉSZEK Felügyelő-bizottság, 2006-2009 a Borsodi Bányavagyon-hasznosító felügyelő-bizottság. 2010-2012 UKIG Tanácsadó testület, 2000-2012 BAZ Megyei Környezetvédelmi Tanács tagja.

Szakmai, tudományos, közéleti elismerések:

Dicsérő oklevél (1970, 1975), Becsület Diploma (1971), Kiváló Munkáért (1976, 1978, 1985), Rektori Dicséret (1979), Borbála Emlékérem (1996), Kiváló Bányász (2000), Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti keresztje (2002), Magyar Bányászatért Szakmai Érdemérem ill. Elismerő Oklevél (2005, 2007). Bányászati Szolgálati Érdemérem, ill. Oklevél (1986, 1996, 2006). Signum Aureum Universitatis (1994), Pro Universitate (2012), Miskolci Egyetem Díszpolgára (2017). Petrozsényi Egyetem Aranyérme (2003), TU Kassa Jubileumi aranyérme (2012). NyME

Erdőmérnöki Karért-díj (2009) Selmecbánya aranyérem (2005), UNESCO érem (2012, 2016), Selmecbánya Kulturális Örökségvédelmi és Városfejlesztési Díj (2016). GEOFIL-Díj (2016), Szentkirályi Zsigmond-émlékérem, Mikoviny Sámuel-émlékérem, Sóltz Vilmos-émlékérem (1992, 2001, 2009) Cséti Ottó oklevél (2006), Herman Ottó Tudományos Díj (2009), MTA-MAB Tudományos Díj (2009) Zielinszki Szilárd Díj (2017)

Bukovics Gyula

okleveles bányamérnök

(1948.05.17. Tapsony)

Oklevél száma: 383/1971.

Kelte: 1971.06.23.

A gimnázium befejezése után tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányagépészeti és bányavillamossági szakán folytatta. 1971 júniusában bányamérnöki oklevelet szerzett.

A végzés után a Várpalotai (később Veszprémi elnevezésű) Szénbánya Vállalatnál helyezkedett el. Részt vett a földalatti szállítószalag hálózat vezérlő rendszerének fejlesztésében és integrált áramkörössé alakításában.

A bánya bezárása után a Várpalotai Polgármesteri Hivatalnál helyezkedett el, ahol az irodai folyamatokat támogató számítógépes megoldások tervezésében, programozásában és üzemeltetésében vett részt.

Dr. Buócz Zoltán

okleveles bányamérnök

(1945.02.16. Holzminden, Németország)

Oklevél száma: 118/1971.

Kelte: 1971.06.22.

1945 február 16-án született Holzmindenben (Németország), Magyarországra 1948-ban tért vissza a családjával.

Az általános iskola befejezése után 1959-62 között a MüM 104 sz. Szakmunkásképző Intézetben vágár szakmunkás bizonyítványt, 1962-66 között a miskolci Mikoviny Sámuel Bányaiipari Aknászképző Technikumban bányaiipari technikus oklevelet, a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán 1966-71 között bányaművelési szakon bányamérnöki oklevelet szerzett. Tanulmányai idején csaknem egy évet dolgozott vágárként a miskolci szénbányák üzemében, valamint a mecseki uránbányászatban.

Teljes szakmai pályafutását az NME, majd a Miskolci Egyetem Bányaműveléstani Tanszékén (ill. ennek utód intézeteiben) töltötte.

Oktatói státuszai: öd. gyakornok, tanársegéd, adjunktus, majd 1986-tól egyetemi docens 2010. évi nyugdíjazásáig.

Egyetemi vezetői munkakörei: tanszék- és intézetvezető helyettes, tanszékvezető, dékánhelyettes.

Tudományos minősítései: 1980-ban műszaki doktori címet, 1984-ben kandidátusi címet szerzett bányaszellőztetési témakörökben.

Oktatási munkája:

1971 és 1985 között Bányaműveléstan, Bányászati telepítések analitikája, Bányaszellőztetés, Bányabiztonság, Ásványvagyonebecslés, Bányagazdaságtan, Bányászati kibernetika c. tárgyakból gyakorlatvezetés.

1985 után a gyakorlatok mellett előadásokat tartott Bányaszellőztetés, Bányagazdaságtan, Ásványvagyon-gazdálkodás, valamint a környezetmérnöki szakon Ipari technológiák, Rekultiváció, Környezeti hatástanulmányok, Bányászat környezeti hatásai c. tárgyakból.

Oktatott minőségbiztosítást, környezetirányítási rendszereket és számítástechnikai ismereteket, környezetgazdaságtant. A felsoroltak közül az újonnan indított szakok, szakirányok tantárgyainak tantervét dolgozta ki, tananyagait állította össze.

Oktatott a Veszprémi Egyetemen közösen indított, Környezetmérnöki szakmérnöki szakon, valamint a Kolozsvári Babes-Bólyai Egyetemen bányászati ismereteket geotechnikus hallgatóknak. A kari doktori képzés keretében szakterületének tárgyait oktatta, vezetett egy résztéma területet, több hallgató tudományos vezetője volt.

Újonnan indított szakok és szakirányok képzési tervének és akkreditációjának kidolgozásában, irányításában vett részt (Környezetmérnöki szak, ezen belül Ipari környezetmérnöki szakirány, ME Gépészmérnöki Karon indított Műszaki-menedzser szak akkreditációjához kapcsolódó környezetvédelmi szakirány).

A BSc képzést évekkal megelőzve egyik vezetője volt a kétfélecsős bányamérnök-képzés létrehozásának, tananyag-fejlesztésének és akkreditációjának. Erre támaszkodva készült később a bányászati és geotechnikai szak BSc-MSc képzés tananyaga és képzési terve.

Dékánhelyettesként irányította és szervezte a Karon a BSc-MSc képzésre való áttérést, az oktatási programok kidolgozását, valamint a kreditrendszer bevezetését.

A doktori képzés megújítása során a Kar egyik doktori programjának titkáráként szervezte és készítette az akkreditációs anyagot.

Kutatási területe: szellőztetési hálózatok tervezése, ellenőrzése, levegőtisztaság-védelem, bányabiztonság; gazdasági elemzések és értékelések a bányászatban, ásványvagyon-gazdálkodás, bányászati rendszerek, műveletek, technológiák tervezése, szervezése; számítógépek alkalmazása a bányászatban, bányászati szakértői rendszerek fejlesztése, alkalmazása; számítógépes programfejlesztés. 1990 utáni években környezetvédelem területén

elsősorban a kockázatelemzés, környezeti teljesítményértékelés, hatásvizsgálati eljárások, módszerek, a tisztatechnológiák és a tervezés kérdéseivel foglalkozott.

Kutatási eredményeiből több mint 100 publikáció született, kb. 160 jelentős szakmai és tudományos kutatási munka kidolgozásában működött közre, részben témavezetőként. Három egyetemi jegyzet szerkesztője, szerzője. Környezeti hatásvizsgálati tanulmányokat készített, ill. irányított bányászati beruházásokhoz kapcsolódva, Szakértőként bányabezárásokkal, rekultivációval, valamint radioaktív hulladékok földalatti elhelyezésével foglalkozott. Egy sor OTKA és egyéb pályázatban dolgozott tagként, vezetőként.

Akadémiai tevékenységet a MTA X. Osztály Bányászati Tudományos Bizottságában, és a MTA MAB Bányászati Szakbizottságban folytatott.

Több állami, tudományos és szakmai egyesületi kitüntetés birtokosa.

Csaszlava Jenő

okleveles bányamérnök

(1947.09.27. Sopron)

Oklevél száma: 156/1971.

Kelte: 1971.06.22.

Végzettség és szakképzettség:

Műszaki alapképzéssel rendelkezik, a bányamérnöki oklevelet 1971-ben szerezte meg a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán.

Közgazdasági végezettséget – bányaiipari gazdasági mérnöki abszolutóriumot – 1978-ban szerzett.

Felsőfokú szaktanfolyami végzettségei:

felsőfokú munkaügyi (1990)

felsőfokú személyügyi (1991).

Munkahelyek és beosztások, szakmai tevékenység:

A Tatabányai Szénbányák Vállalat XV/b. bányauzemében kezdett el dolgozni beosztott mérnökként.

1975-ben a Vállalat központjában a Munka- és Üzemszervezési Osztályára helyezték főelőadói munkakörbe, 1976. december 15-től az osztály irányítására kapott megbízást osztályvezetőként. Feladata volt a korszerű szervezési ismeretek és módszerek adaptálása, alkalmazása vállalatnál. Részt vett a vállalat szervezetének korszerűsítését megalapozó tanulmányok készítésében, a nagykapacitású bányauzemek (2000 főt meghaladó) szervezetének és működésének elméleti és gyakorlati kialakításában.

1979-től az akkor alakuló Nagygyeházi Bányauzembe került, ahol termelésirányítási munkakörökben dolgozott.

1984-ben visszahelyezték a Vállalat központjába, a Személyzeti és Oktatási Osztályra, osztályvezetői beosztásba. Feladata volt az akkor 13 000 fős vállalat (11 000 fizikai és 2 000 szellemi dolgozó) személyügyi és oktatási munkáinak irányítása.

1990-ben a Munkaügyi Osztály, 1992-ben az Érdekeltségi (Bérgazdálkodási) Osztály, majd a Szociálpolitikai Osztály feladata és személyi állománya kapcsolódott hozzá Humánpolitikai Osztály elnevezéssel.

Részt vett a vállalattól levált új irányítású szervezeti egységek (Rt.-k, Kft.-k) megszervezésében, alapításában, a hatékony foglalkoztatás érdekében a kényszerű létszámleépítés irányításában (a nagyvállalati létszám folyamatosan, különösebb megrázkódtatás nélkül 2100 főre épült le), képviselte munkáltatói oldalról a vállalatot az Ágazati Keret Kollektív Szerződés tárgyalássorozatán. A felszámolás kezdetéig tagja volt a Vállalat Igazgató Tanácsának, ahol a vállalat stratégiai döntéseinek meghozatala történt.

1994. április 1-től a bánya-erőmű integráció során a Tatabányai Energetikai Kft. Humánpolitikai Osztályának vezetője, majd 1996.

szeptember 1-jével a Vértesi Erőmű Rt. Munkaügyi Osztályán a szociálpolitikai stratégiai csoport vezetője lett.

2004. július 1-től munkahelye a Tatabánya Erőmű Kft., munkaköre humánpolitikai főmunkatárs lett. 2009-ben jogutódlással az MVM GTER Zrt. állományába került, ahol nyugdíjazásáig (2011) szintén az emberi erőforrás gazdálkodás területe volt a feladata.

Társadalmi tevékenysége:

Pályafutása alatt három cikluson keresztül a Tatabányai Városi Vöröskereszt vezetőségi tagja, a négy éven át a TBSC Vízilabda Szakosztályának elnöke, kilenc évig az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Tatabányai Csoportjának titkára, majd az Egyesületnél választmányi tag és az Érembizottság vezetője volt. Jelenleg is a Komárom-Esztergom Megyei MTESZ Egyesületek Tanácsának tagja, az OMBKE Helyi Szervezetének vezetőségi tagja, a Tatabányai Bányász Hagyományokért Alapítvány Kuratóriumának elnöke.

Kitüntetései:

Kiváló Dolgozó miniszteri kitüntetés (1995) Szent Borbála-érem (1994), Sóltz Vilmos-émlékérem (1996), (2011), Z. Zórkóczy Samu-émlékérem (2010), Egyesületi Emlékplakett (2001), OMBKE Tiszteleti Tag (2017).

Dér Dániel

okleveles bányamérnök

(1947.12.29. Tatabánya)

Oklevél száma: 384/1971.

Kelte: 1971.06.23.

A tatabányai Árpád Gimnáziumban érettségizett 1966-ban, majd a Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett oklevelet 1971-ben. Az idegen nyelveket fontosnak tartotta, németül felsőfokon, angolul és oroszul középfokon beszél. 1971-ben gyakornokként a Tatabányai Szénbányák Vállalatnál állt munkába, a cég központi műhelyében. Az első feladata volt egy 1500x2000 mm-es ellipszist előrajzolni az acéllemezeire, amihez csinált egy madzagos ellipsziskörzőt.

A 200 főt foglalkoztató Bányagépjavító vezetőjeként német, angol, szovjet, magyar és lengyel bányagépek javításával, szerelésével és szervizelésével foglalkozott. A gépkönyveket, műszaki leírásokat jellemzően ő fordította.

1980-ban az NSZK-ban volt két szerelővel sűrített levegős gépeket a gyártónál betanulni. Itt találkozott CNC-forgácsológépekkel, amelyek programjait egy texasi számítógépközpontban ellenőrizték.

1983-ban a vállalat központjában a gépészeti osztály vezetője lett. Német és angol gépgyártókkal rendszeresen tárgyalt, az eocén programban hamar csalódnia kellett a nyugati hírek alapján (az ausztrál szén a hamburgi kikötőben olcsóbb volt, mint a támogatott német szén).

1992-ben otthagyta a felszámolás alatt álló vállalatot. 1993-94-ben ösztöndíjasként Svájcban tanult. Ezt követően oktatóként vett részt a magyarországi építőmester képzésben. Az Ybl Miklós Műszaki Főiskolától 1999-ben címzetes docensi címet kapott.

1995 és 1998 között a ROPER Robottechnika Kft.-nél (az osztrák IGM és a német MESSER győri leányvállalata) marketing menedzserként dolgozott. Hegesztő robotrendszerek gyártása.

Augsburgban a KUKA Robottal kapcsolattartás. A narancssárga robotok az autópárhuzban mind ott készülnek.

1998-ban elhívta a GEFIT nevű olasz cég, amely autópárhuzi automatizált szerelőrendszereket tervezett és gyártott. Egy magyarországi céget kellett felépítenie. A tervezési munkáknál már CAD-rendszereket használtak itt is, mint a ROPER-nél. Már nem volt szó madzagos ellipsziskörzöről, a GEFIT már tudta, hogy milyen autópárhuzi tevékenység lesz Magyarországon.

2008-ban telefonon egy német cég vezetőjét hívta fel, akivel már többször találkozott. A titkárnő vette fel a telefont, aki a kérdésére, hogy beszélhetne-e A. úrral, tagoltan így válaszolt: „Herr. A. ist verurlaubt worden.” Jó, jó, – mondta –, de mikor jön vissza? A hölgy erre megismételte lassabban, tagoltabban ugyanazt. Akkor szembesült vele, ez virágnyelven azt jelentette: Ki van rúgva.

Akkoriban ment nyugdíjba.

Domonyik Ferenc †

okleveles bányamérnök

(1947.12.27. Budapest)

Oklevél száma: 419/1971.

Kelte: 1971.06.23.

Dr. Farkas Géza

okleveles bányamérnök

(1948. 01. 07., Gyöngyös)

oklevél száma: 408/1971.

kelte: 1971. 06. 23.

1948. január 7-én, Gyöngyösön született. Az általános iskolát Gyöngyösön, a középiskolát Esztergomban végezte.

1966-ban a Nehézipari Műszaki Egyetemen bányagépész és bányavillamossági szakon kezdte a tanulmányait, 1971-ben fejezte be.

Mint vállalati ösztöndíjas az Országos Érc- és Ásványbányáknál kezdett dolgozni, a Gyöngyösoroszi Ércbányáknál, illetve az Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Műveinél.

Az OÉÁ Hegyaljai Művei Pálházai üzemébe, mint gépészeti vezető kapott megbízást. A Pálházai Perlit üzem már ekkor jelentős bányászati és előkészítő gépekkel dolgozott. 1995-ben a laboratóriumi perlit duzzasztó tervezéséért és kivitelezéséért országos 2. díjat nyert.

1995 őszén az OÉÁ Hegyaljai Művei gépészeti osztályának a vezetésével bízták meg. A feladat volt a 3 földalatti bánya, 12 külszíni bánya, valamint 5 jelentős előkészítő mű gépészeti, energetikai munkáinak az összehangolása, a gépészeti technológia fejlesztése. Ezen belül az 1980-as években 4 előkészítő mű tervezésében vett részt.

1979-ben a Nehézipari Műszaki Egyetemen 483 számon Műszaki doktori címet szerzett.

1988-tól bekapcsolódott a Nehézipari Műszaki Egyetem Ásványelőkészítési Tanszékének munkájába, amely a mai napig tart az átalakult intézeti formában.

Jelenleg az Ipari ásványok előkészítése című tantárgyat tanítja.

1999-ben Pro Facultate Rerum Metallicarum kitüntetést kapott, 2008. július 1-i hatállyal pedig a Miskolci Egyetem rektora címzetes egyetemi docens címet adományozott részére.

A bányászat segítésére 25 éve az OMBKE Hegyaljai csoport vezetését látja el, valamint a Magyar Bányászati Szövetség alelnökeként dolgozik.

A rendszerváltás után a pálházi Perlit üzem önálló vállalattá vált, 1992-től ennek ügyvezető igazgatójaként dolgozik a mai napig.

A Perlit-92 Kft. jelenleg 16 országba szállít különböző perlit őrleményeket, az export szállítások elérik a 93 %-ot. Lengyelországban 11 éve létrehozta egy közös üzemet az ATLAS lengyel céggel.

Farmasi József

okleveles bányamérnök

(1948.08.18. Nagyrábé)

Oklevél száma: 63/1971.

Kelte: 1971.06.21.

1948. augusztus 18-án született Nagyrábé községben, ahol az általános iskoláit is végezte. A gimnáziumi érettségét követően 1966-ban jelentkezett, s felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakára. Bányamérnöki diplomáját 1971-ben védte meg.

Mint a Tatabányai Szénbányák ösztöndíjasa a végzés után Tatabányára költözött feleségével. Itt a vállalat Bányászati Mélyépítő Részlegéhez került, melynek vágathajtó csapatai a vállalat bányáüzemeiben végeztek feltáró és előkészítő tevékenységet. Így módjában állt a vállalat összes aknaüzemét megismerni. A tevékenységek jobb átlátása érdekében időnként 3 műszakos munkakörbe is beosztották.

A vállalat 1974-ben történő átszervezése után az első eocén aknához, a Csordakúti Bányüzemhez került szellőztetési felelős, biztonsági csoportvezető és bányamentő parancsnok helyettesi munkakörökbe.

1977-ben átkerült a tatabányai székhelyű Magyar Szénbányászati Trösztbe (MSzT), annak Iparági Diszpécserszolgálatához. Ebben a munkakörben sikerült az összes hazai mélyművelési és külfejtési aknát, üzemet helyszíni bejárásokkal megismernie. 1978-ban az MSzT beíratta a SZÁ-MOK nevű számítástechnikai jellegű oktatási intézetbe levelező tagozatra, ahol 1980-ban rendszer-szervezői diplomát szerzett. Ennek a későbbiekben az ilyen jellegű részfeladatok megoldásában vehette hasznát.

Az akkoriban még létezett FMKT (Fiatal mérnökök közgazdászok, technikusok) felhívására évente szakcikket is publikált. Az egyik ilyen szakdolgozatáért az OMBKE 1978-ban nívó-díjban részesítette.

Az MSzT megszűnése, ill. többszöri átszervezése során, 1983-ban az Oroszlányi Szénbányák Vállalat kikérésére, annak Termelési Osztályára került. Feladatköre az újonnan megszervezett Vállalati Diszpécserközpont irányítása lett. Az 1983-as márkushegyi sújtólégrobbanást követően kihelyezték az üzembe a helyreállítási munkálatok végzésére, ill. irányítására, szakvezető bányamérnöki beosztásban. Ezt a feladatot egy éven át 3 műszakban látta el sikeresen. Miután visszakerült a Termelési Osztályra a diszpécserszolgálat irányítása mellett területi főmérnöki beosztásban dolgozott tovább. A rendszerváltást követően több kiszervezés, ill. átszervezés történt. Utolsó önálló cégként működő gazdasági társaságuk Oroszlányi Bányák Kft. néven kormányzati rendeletre 1994-ben épült be a Vértesi Erőműbe, s Bányászati Igazgatóság megnevezéssel működött a VÉRT-en belül. Itt az összes műszaki jellegű osztály összevonásával jött létre a Műszaki Osztály, ahol 1999-ig osztályvezető helyettesként dolgozott. Ezt követően önálló vállalkozásba kezdett.

A megalapított Pegamit Bt. túlnyomó részt a régi bányaműveletek által okozott tájsebek környezetbarát megszüntetésével, ill. helyreállításával foglalkozott tervezési és kivitelezési szinten, a Bányavagyon-Hasznosító Zrt. által kiírt és részlegesen megnyert pályázatai alapján. Az ilyen jellegű munkálatok a vidéki vonzáskörzetben 2016-ig elfogytak, ezért a Bt.-t megszüntette.

2000-ben külső befektető segítségével helyi vállalkozókkal megalakították a Vértesi Carbon Bányászati Kft.-t a volt oroszországi XIX-es akna szénvagyonának kitermelése céljából. A cégnél kezdetben a felelős műszaki vezetői feladatokat látta el, majd 2009-től az ügyvezetői teendőket is rá bízta. A régi lejtősakna felső részét kinyitották, mintegy 20 m vágatszakaszt ki is építettek. Ekkor a befektető csődbe ment, így a bányát be kellett zárni. A bezárási tervet és ennek kivitelezését úgy végezték, hogy egy esetleges újraindítás viszonylag könnyen megoldható legyen. A Kft.-t 2013-ban megszüntették.

Jelenleg nyugdíjas bányamérnökként, mint adószámú magánszemély szerződéses jogviszonyban áll az Oroszlányi Önkormányzattal a volt XXII-es akna külszínén megjelenő rétegvíz kezelésével kapcsolatos feladatok ellátásában.

Gál Domonkos

okleveles bányamérnök

(1945.08.27. Pozsony, Csehszlovákia)

Oklevél száma: 23/1971.

Kelte: 1971.06.21.

A bányász szakmát 1959-ben, a komlói vājáriskolájában kezdte. Az ország legkevésbé gépesített, legnehezebb fizikai munkát igénylő bányái adták meg számára a lökést ahhoz, hogy a szakmában maradván tovább tanuljon. A pécsi Bányaiipari Akadémia Technikumban eltöltött évei alatt alkalma nyílt szakmai ismereteit a Mecseki Szénbányák üzemeiben, valamint a Mecseki Ércbánya Vállalatnál megalapozni és bővíteni.

1966-ban kezdte az egyetemet a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, bányaművelési szakon. Nagy hasznára volt az a szakmai ismeret, amit a komlói, pécsi bányáknál szerzett. Az egyetemi tanulmányai alatt a nyári szünetekben az

uránbányánál dolgozott csillás, segédvájár munkakörökben. Kötelező nyári gyakorlata alatt az egyetem Ásványelőkészítéstani Tanszékén TDK dolgozatot készített. Az egyetem utolsó éveiben gondot okozott számára az elhelyezkedés. A mecseki szén- és ércbányáknál végzettségének megfelelő munkát ajánlani nem tudtak, még úgy sem, hogy szakmai ismereteit elsősorban ott szerezte.

1971-ben, amikor az egyetemet elvégezte, az Oroszlányi Szénbányák az eocén program tervezésének időszakában bányamérnököket keresett, és ennek köszönhetően ennél a vállalatnál kezdte szakmai pályafutását.

Az Oroszlányi Szénbányák XXI-es bányauzemében üzemmérnöki, frontmérnöki, biztonsági mérnöki beosztásokban szerezte meg a beosztottakkal, vezetőkkel kialakítandó kapcsolat gyakorlatát.

5 év üzemi gyakorlat után került a tatabányai Magyar Szénbányászati Tröszt Mélyművelési Osztályára műszaki-gazdasági tanácsadónak.

Feladata volt a magyar szénbányászatban alkalmazott munkahelyi, termelő gépek eredményeinek értékelése, a beszerzendő gépek megismerése az alkalmazásuk helyén.

1981-ben az Oroszlányi Szénbányák Márkushegyi Bányauzemének termelésbe lépésekor itt kapott tervezési-fejlesztési főmérnöki feladatot.

Munkája volt a bányauzem rövid és hosszú távú terveinek elkészítése, a főbb bányászati munkafolyamatok szervezésének (vágathajtás, fejtés, fenntartás, szállítás) döntés előkészítése.

Az 1983-as márkushegyi sújtólégrobbanás után az oroszlányi bányauzemek vezetését átszervezték, ennek következtében került a XX-as Bányauzem főmérnöki, felelős műszaki vezetői helyére.

1984 és 2000 között a XX-as Aknaüzem bezárásáig felváltta hol aknavezetői, hol pedig bányavezetői megnevezéssel felelős műszaki vezetőként irányította a bányauzem termelési és bányaveszélyek elleni munkáit.

Mint az oroszlányi Bányász Múzeum Alapítvány kuratóriumi tagja a XX-as Bányauzem bezárása előtt szorgalmazta az oroszlányi Bányászati Kiállítóhely áttelepítését a XX-as Bányauzem majjki

telephelyére, bányászati anyagának bővítését, a bányauzem főbb építményeinek megtartásával.

A Vértesi Erőmű akkori vezetésének köszönhetően 2000-ben kinevezték projektvezetőnek és megbízták a bánya bezárásával és a kiállítóhely kialakításának munkáival.

2001. december 4-én a XX-as Bányauzem majki telephelyén megnyílt az Oroszlányi Bányászati Kiállítóhely és ezzel egyidejűleg nyugdíjazták.

Nyugdíjazása után egyéni vállalkozóként több kőbányában vállalt felelős műszaki vezetői, robbantás vezetői munkát.

2018. január 31-én történt végleges nyugdíjba vonulása óta már csak az említett kiállítóhelyen végez szakmai tanácsadást.

Garami József

okleveles bányamérnök

(1947.09.10. Kisterenye)

Oklevél száma: 421/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Az egyetem elvégzése után a Budapesti Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségen helyezkedett el.

Munkahelyén a felügyelőség illetékességi területéhez tartozó létesítmények engedélyezésével, műszaki, biztonsági felügyeletével, továbbá ezen területen bekövetkezett személyi és műszaki balesetek, meghibásodások kivizsgálásával foglalkozott.

1971 és 1975 között a budapesti és a pest megyei gázelosztóvezeték rendszerekkel, 1975 és 1986 között a Gáz- és Olajszállító Vállalat, az ÁFOR Ásványolaj-forgalmi Vállalat által üzemeltetett országos nagynyomású gáz-, olaj-, és terméktávvezetékek és ezek tartozékait képező gázátadó állomásokkal, kompresszor állomásokkal (Városföld, Bergdaróc,

Nemesbikk) szivattyúállomásokkal (Tiszaújváros, Szajol, Csurgó, Kára, Százhalombatta, Vértesboglár) továbbá a Kőolaj és Földgáztermelő Vállalat (Nagykanizsa), a Szénsavtermelő Vállalat (Répcelak) által üzemeltetett távvezetékekkel, kútbekötővezetékekkel és tartályállomásokkal foglalkozott.

1986 és 1991 között hivatalvezető helyettesként irányította a fentiekben felsorolt területek ügyeit.

1991-1992 között a bányahatóság átszervezését követően az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőségen dolgozott.

1992-1998 között az INNOTERV Ipari Fővállalkozó Rt.-ben főmérnökként az alábbi területek gázellátási munkálatainak előkészítésében és azt követően ezek kivitelezésében vett részt, ahol gázszállító vezetékek, gázátadó állomások, gázfogadó állomások és a gázelosztó vezetékek megépítésével az alábbi térségek településeinek gázellátó rendszereit építették meg:

Zsámbék és környékének 22 települése, Lovászpata és térségének 8 települése, Mosonmagyaróvár és környékének 6 települése, Tatabánya, Kalocsa és környékének 6 települése, Jászapáti, Jászakisér, Jászdózsa, Jászládány, Dunaújváros-Dunaföldvár-Bölcske-Madocsa-Paks.

1998 és 2007 között a Fiorentini Hungary Kft.-nél dolgozott, ahol elsősorban a MOL Rt. által üzemeltetett rendszerekre építettek új, vagy rekonstrukció keretében újítottak fel részben, vagy teljes egészében gázátadó állomásokat, amelynek keretében feladata volt a megrendelő által előírt műszaki specifikációnak megfelelő pályázati dokumentáció összeállítása, a tervek elkészítésének koordinálása, a tervezés vagy kivitelezés közben felmerült változtatásoknak beruházóval történő egyeztetése (pl. Csákánydoroszló, Devecser, Veszprém, Tatabánya, Beregdaróc, Pécs, Nagyfüged, Csepel, Százhalombatta, Hajdúszoboszló, Fót, Tiszai Vegyi Kombinát, Mosonmagyaróvár).

2005-től nyugdíjazásáig tervezőként engedélyezési, és kiviteli terveket készített gázátadó állomásokra és a gázszolgáltató vállalatok által megrendelt gázfogadó és körzeti nyomásszabályozó állomásokra.

2007 szeptemberében nyugdíjba vonult.

Glevitzky István

okleveles bányamérnök

(1948.05.05. Nyírbátor)

Oklevél száma: 325/1971.

Kelte: 1971.06.23.

1948. május 5-én Nyírbátorban született.

A középiskolát a Zalka Máté Gépipari Technikumban gépgyártástechnológiai szakon végezte 1966-ban, Miskolcon. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett oklevelet 1971-ben bányagépész és bányavillamossági szakon, 1986-ban bányászati szakon.

Munkáját 1971-ben a Borsodi Szénbányáknál kezdte, először a Miskolci Bányüzemnél, majd a Szuhavölgyi Bányüzem Feketevölgyi aknájánál. Itt részt vett az akkor nagy beruházásnak minősített „M” (Minta) Bánya programban, ahol teljesen új bányarészben komplexen gépesített fejlesztéseket alakítottak ki. Itt termeltek először az országban egy aknából 1 millió tonna/év szenet. Itt gépészeti irányítóként dolgozott 1971-1981-ig.

Ezután a Miskolci Kerületi Bányaműszaki Felügyelősnél engedélyeztetéssel foglalkozott villamos területen az egész illetékességi területen belül 1981-1984-ig.

A Dorogi Szénbányákhoz helyezték át az épülő Lencsehegyi Bányüzem igazgatója és felelős műszaki vezetőjeként. Itt is sikeresen megvalósították a helyi viszonyokhoz igazodó, komplexen gépesített fűtészénomlasztásos fejtést. 1984-1990-ig dolgozott itt, ahol műszaki vezérigazgató-helyettes is volt eljöveteleig.

1990-2000-ig egy amerikai cég magyarországi egységénél dolgozott, szivattyúk gyártása és üzemeltetése szaktanácsadóként. 2000-től napjainkig saját családi vállalkozását vezeti, ahol szintén szivattyúkkal, speciális csúszógyűrűs tömítésekkel foglalkoznak és

az Alfa Laval svéd hőcserélőket gyártó cégnek közép-európai összeszerelő egységeként is működnek.

Nevéhez fűződik az „Endogén bányatüzek előrejelzése” című újítása, mely szabadalmat is kapott.

Közéleti tevékenysége: Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület (OMBKE) Bányászati Szakosztály elnökhelyettese 2012-től, OMBKE Dorogi részlegénél elnök 2010-től, Szakszervezeti Szövetség Dorog elnök 2018-tól, Dorogi Szénmedence Kultúrájáért Alapítvány elnök 2018-tól, Bányagépészet a Műszaki Fejlődésért Alapítvány Felügyelő Bizottság elnök 2017-től.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó 1978, 1986. Kiváló Újító 1985, Kiváló Ifjú Mérnök bronz 1973, ezüst 1974, arany 1975, 1976. Lengyel (1987) és Román (2013) Bányász Érdemrend, Kiváló Bányamentő, Kiváló Bányász Szolgálati Érdemrend 1984. Wahlner Aladár-émlékérem 2016, Sóltz Vilmos-émlékérem 2018, Szent Borbála miniszteri kitüntetés 2017.

Dr. Hajósy Adrienne

okleveles bányamérnök

(1947.07.20. Budapest)

Oklevél száma: 442/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Oklevelei:

- *Bányamérnök*
Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar
bányageológiai szak geofizikai ágazat
Miskolc, 1971. június 24. (száma: 442/1971.)
- *Alkalmazott matematikus*
Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Kar
Budapest, 1979. február 16. (száma: 136/1979.)
- *Természettudományi doktori diploma*
Eötvös Loránd Tudományegyetem
1977. december 17. (száma: D-1901/1976.)

Munkahelyei:

- 1971-1973 Országos Kavicsbánya Vállalat
a földtani szolgálat vezetője
- 1973-1993 ELTE Geofizikai Tanszék
tudományos munkatárs (geoid-meghatározás, Eötvös
kísérlet);
- 1993-1996 Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium
miniszteri biztos (környezeti monitoring tervezése és
koordinációja);
- 1996-2019 MTA Szigetközi Munkacsoport
tudományos titkár (környezeti monitoring tervezése és
koordinációja).

Hegedűsné Dr. Koncz

Margit

(szül. Koncz Margit)

okleveles bányamérnök

(1947.07.18. Sátoraljaújhely)

oklevél száma: 414/1971.

kelte: 1971.06.23.

1971-ben a diploma kézhezvétele után Veszprémben a Dunántúli Vízügyi Építő Vállalatnál kezdett el dolgozni, közmű építéseknel művezetőként. A gyerekei megszületése után 1976-tól a balatonalmádi Bauxitkutató Vállalatnál helyezkedett el, és hidrogeológusként, majd vízföldtani osztályvezető helyettesként, vízföldtani osztályvezetőként, valamint vezetőként dolgozott 1993-ig. Aktívan részt vett a vízveszélyes bauxit előfordulások vízföldtani kutatásában, a bányák vízveszélyességének vizsgálatában.

1993-tól a 2010-es nyugdíjazásáig a Veszprémi Bányakapitányságnál bányafelügyeleti főmérnökként, helyettes bányakapitányként, illetve tanácsadóként dolgozott. Feladata volt ásványi nyersanyag kutatások engedélyezése, illetve külfejtéses bányák felügyelete Veszprém, Fejér, Győr-Moson-Sopron, Vas illetve Komárom-Esztergom megyékben.

1990-ben a Miskolci Egyetem egyetemi doktorátust adományozott számára és feljogosította a dr. univ. cím használatára.

1991-től a Veszprémi Egyetem menedzser szakmérnöki szakán folytatta tanulmányait, ahol 1993-ban menedzser szakmérnöki oklevelet szerzett.

Horányi István

okleveles bányamérnök

(1946.11.15. Sopron)

Oklevél száma: 412/1971.

Kelte: 1971.06.23.

Sopronban született 1946-ban, s ott tanult, érettségizett 1965-ben. Ott élt 1966-ig, amikor megkezdte tanulmányait a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán. A kezdeti kanyarok után harmadévtől már főként szakmai tantárgyak következtek, innen már simán ment a dolog. Földváry Aladár és Juhász József professzorok maradandó, életre szóló szakmai és emberi útmutatásai után 1971 nyarán prof. Dr. Zambó János kezéből kaphatta meg az okl. bányamérnöki diplomáját.

Ösztöndíj-szerződésének megfelelően a VIKUV Győrszemerei Üzemében kezdte – bizony kacskaringós – szakmai pályafutását. Három évet töltött Győrszemerén, gyakorlati kérdésekben rengeteget tanulva, amiért hálásan emlékszik vissza az ottani kollégákra.

1974 őszétől a MÉLYÉPTERV Szombathelyi Osztályán kötött ki – eredetileg mint talajmechanikus, de pár hónap után áttért a víz- és csatornahálózatok tervezésére, de az akkor induló „gázprogram” igényének megfelelően ráállt a gázhálózat tervezésére. Több éves „gázos” munkálkodása után megkapta az akkori új gáztörvény szakmai képzésre vonatkozó előírásai alól az OBF felmentést, s végezhetett olyan projekteket, mint pl. Sopron város, de részben Győr város városi gázzal földgázra való átállítása tervezését, művezetését.

1989 derekán – mint már akkor annyian a határszélről – elment Ausztriába dolgozni a Bau Holding építőipari konszernhez. Ennek számára hazai kiküldetés lett az eredménye, a konszern szervezeti és működési rendjének a konszern itthoni cégeinél való kialakítására szóló feladattal, majd a vállalkozás hazai kő- és

kavicsbányáiból álló önálló cége, a KŐKA Kő- és Kavicsbányászati Kft. nyugdíjba menetelig való vezetése.

Mintegy tíz BKL-cikkben, konferencia-előadásban foglalkozott az ország ásványvagyonának, a szakma általános, más érdekekkel szembeni elhanyagolt védelmével – gyakran külföldi példákat is bemutatva. Közben több dékáni cikluson keresztül tagja volt a Kar Tanácsának.

Szakmai-szervezeti munkáját számos alkalommal elismerésben részesítették:

- 2001-ben Szent Borbála-érem miniszteri elismerés;
- 2004-ben és 2011-ben OMBKE plakett;
- 2007-ben Sóltz Vilmos-émlékérem;
- 2007-ben Pro Facultate Rerum Metallicarum emlékérem;
- 2013-ban Wahlner Aladár-émlékérem;
- 2019-ben Zsigmondy Vilmos-émlékérem.

Horváth Imre

okleveles bányamérnök

(1948.03.12. Szombathely)

Oklevél száma: 430/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Iskolai végzettség

1962-1966 Latinka Sándor Gépipari Technikum, Szombathely
okl. gépésztechnikus

1966-1971 Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc
okl. bányamérnök, gázipari szakirány

További szakmai képesítések, tanfolyamok

1987-1990 Nehézipari Műszaki Egyetem Miskolc
okl. gázipari szakmérnök

Szakmai pályafutása

Szombathely város vezetékes városigáz hálózatának előkészítése földgázszolgáltatásra, a földgáz átállítás lebonyolítása, fogyasztói gázkészülékek átállítása. Vas megye 180 településén a vezetékes földgázellátás tervezése, kivitelezése, üzembe helyezése a szolgáltatás megszervezése. Ennek során az alábbi beosztásokban dolgozott:

1971-1972 Észak-dunántúli Gázgyártó és Gázszolgáltató Vállalat
Szombathelyi Gyáregység
műszaki ügyintéző

1972-1975 Észak-dunántúli Gázgyártó és Gázszolgáltató Vállalat
Szombathelyi Gyáregysége
hálózatépítési és karbantartási csoportvezető

- 1975-1981 Észak-dunántúli Gázszolgáltató Vállalat
Szombathelyi Gyáregység
szolgáltatási részlegvezető
- 1981-1994 Észak-dunántúli Gázszolgáltató Vállalat
Vas megyei Üzemigazgatóság
szolgáltatási üzemvezető
- 1994-1995 Észak-dunántúli Gázszolgáltató Részvénytársaság
Vas megyei Üzemigazgatóság
szolgáltatási osztályvezető
- 1995-2001 Észak-dunántúli Gázszolgáltató Részvénytársaság
Szombathelyi Üzemigazgatóság
üzemigazgatósági főmérnök
- 2001-2005 Észak-dunántúli Gázszolgáltató Részvénytársaság
Szombathelyi Műszaki Kirendeltség
kirendeltség vezető
- 2005-2007 Észak-dunántúli Gázszolgáltató Részvénytársaság
Szombathelyi Kirendeltség
kirendeltség vezető
- 2007-2011 ÉGÁZ- DÉGÁZ Földgázelosztó Zrt.
Szombathelyi kirendeltség
kirendeltség vezető

2012-től nyugdíjas.

Egyéb tevékenységek (publikáció, tagság, díjak):

- Az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület Vas Megyei Csoportjának tagja 1981-től;
- A Vas Megyei Mérnöki Kamara tagja 1992-től, a Felügyelő Bizottság elnöke 1996 és 2002 között és elnökségi tag 2002-től 2019-ig.
- Az Észak-dunántúli Gázszolgáltató Vállalat kiemelkedő munkájáért 1978-ban és 1982-ben Kiváló dolgozó díjjal, 1985-ben Érdemes dolgozó díjjal jutalmazta;
- Ipari Miniszter Kiváló Munkáért kitüntetés 1984. évben;
- Kiváló Társadalmi Munkáért kitüntetés 1983. évben;

- Észak-dunántúli Gázszolgáltató Részvénytársaság Flandorffer Ignác díj (1998);
- Vas Megyei Mérnök Kamara Kiemelkedő Mérnöki Munkáért Díj (2003);
- Nemzeti Fejlesztési Minisztérium Prometheus-díj (2012);
- Vas Megyei Mérnöki Kamara Bodányi Ödön díj (2015).

Kammel Péter

okleveles bányamérnök

(1948.02.25. Ózd)

Oklevél száma: 108/1971.

Kelte: 1971.06.22.

A bányaművelő mérnöki diploma megszerzése után, 1971. augusztus 1-én állt munkába, a Borsodi Szénbányák Vállalat Szuhavölgyi Bányüzemének Feketevölgy I. aknáján, ahol az alábbi beosztásokban dolgozott csaknem 26 évig.

- Gyakorló és beosztott mérnök (1976 áprilisáig)
- Elővájási és fejtési körletvezető (1976. április – 1982. április)
- Aknavezető főmérnök (1982. április – 1988. október)
- Műszaki főmérnök (1988. október – 1994. év végéig)
- Kereskedelmi igazgató (1995 – 1996. május vége)
- Műszaki igazgatóhelyettes, felelős műszaki vezető (1996. június 1. – 1997. február 16.)

Szakmai munkája elismeréséért 1996-ban Szent Borbála-emlékérem kitüntetésben részesült.

1997. február 17-től a Putnok Bánya Kft.-hez kérte áthelyezését, ahol körletvezetőként és az üzemfenntartási részleg vezetőjeként dolgozott 1999. december 31-ig.

2000. január 1-től – mivel rendelkezett már 25 év állandó földalatti munkaviszonnyal –nyugdíjba vonult.

Nyugdíjasként tovább dolgozott a Putnok Bánya Kft.-nél 2001. októberig. Ezen időszak alatt elkészítette – a bánya bezárásával egyidőben – annak teljes irattári anyagát az irattározásra vonatkozó előírásoknak megfelelően.

Kiss Csaba András

okleveles bányamérnök

(1948.02.09. Budapest)

Oklevél száma: 154/1971.

Kelte: 1971.06.22.

1966-ban, az érdi Vörösmarty Mihály Gimnáziumban érettségizett, majd 1971. június 22-én a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának nappali tagozatos bányaművelési szakán védte meg diplomáját (oklevél száma 154/1971). Ezt követően 1971 és 1974 között mérnökségre, majd pedig termelésirányításra beosztott mérnökként helyezkedett el a Tatabányai Szénbányák Vállalat XV/c, majd a Keleti Bányaüzem XI/a aknaüzemben.

1974-1982: műsz. gazd. tanácsadóként tag volt a 24 órás mérnökszintű iparági ügyeleti szolgálatban, később területi főmérnökhelyettesként dolgozott a Magyar Szénbányászati Tröszt Termelési Főosztályán.

1982-ben az Sz. K. K. Szénbányászati Igazgató Tanács Műszaki Titkárságán műsz. gazd. tanácsadóként helyezkedett el.

1983-1995 között az Oroszlányi Szénbányák Vállalat – majd Kft., később Vértesi Erőmű Rt. – Bányászati Igazgatóságának kereskedelmi osztályvezetője, szénértékesítési főmérnöke lett. Emellett 1993-94-ben az Országos Közraktár Központ által kiválasztott 3. ügyvezető-igazgató teendőit látta el.

1995-2003 között a BAERT felkérése révén a saját alapítású SELMEC Bt., majd pedig a HABEAS Kft. ügyvezető tulajdonosaként a Bakonyi Erőmű Rt. Balinkabányai Bányauzem, majd emellett az Ajkai Bányauzem teljes körű piacszervezési/szénértékesítési tevékenységének látta el és irányította. .

1996-tól 2005-ig a fentiek mellett külön felkéréssel szerződéses szénértékesítési koordinátor volt a Nógrádszén Kft.-nél, majd az Ormoszén Kft. és a Meliorációs Kft. szervezetében.

2003 és 2006 között felkéréses cégpártnerként szénértékesítési koordináció volt a feladata a Lencsehegyi Szénbánya Kft. részére, majd 2006 végétől a Tataszén Kft. számára, Lencsehegy és Mány kényszerű bezárásáig.

Emellett a HABEAS Kft. révén 2000-től folyamatos piacszervezési és energetikai tanácsadói tevékenységet látott el több, szenes profillal is bíró, export–import tevékenységet folytató kis- és nagykereskedelmi cég részére, valamint megbízások alapon az eredeti szakirányon kívüli értékesítés/marketing/HR munka (biobrikett, “tisztaszén”, pellet, kazán, eltüzelésen kívüli szénhasznosítás stb.) egyéb vállalkozásoknak.

2009-ben a szénipar lecsengetése miatt cégeit felszámolta. 2010-ben vonult nyugdíjba. Közben 2018-ig számlaképes nyd. bányamérnökként a bő kapcsolatrendszer, összegyűlt tapasztalatok felhasználásával megbízások alapján piacelemzéseket, rövid/hosszútávú prognózisokat, döntéselőkészítéseket, tanulmányokat dolgozott ki. Szakcikkeinek, konferencia-előadásainak száma summa 21, melyek zöme a BKL Bányászatban jelent meg.

Az előbbiek mellett 2009-10-ig a DBK Brikettgyár Kft., majd a Fábry Kft. részére, valamint ugyanaz a lengyel szenet forgalmazó Euro Centerline Kft. számára 2013-ig konkrét tanácsadói tevékenységet folytatott.

2011-2012 között a mecseki feketeszén-bányászat felélesztését célzó Calamites Kft.-nél tanácsadóként, illetve az oroszlanói XIX-es akna újraindítását tervező Vértes Carbon Center Kft.-nél szakértőként dolgozott.

2012 és 2016 között a piactevékenység irányító bakonyoszlopi Eoszen Kft.-nél tanácsadó/vezető volt.

Az EU irány miatt később ellehetetlenült Észak-dunántúli Nemzetközi Bányászati Klaszter alapító tagja. Egyetlen régi bánya újranítására sem kerülhetett sor, a szenes mélybányákat is mind bezárták.

Szakmai életútjának legfontosabb állomásai:

1971-től OMBKE tag, a Magyar Szénbányászati Tröszt Csoport vez. tagja, majd titkára 1985-88 között.

1986-1997 között az OMBKE bányászati szakosztály vezetőségi tagja, ezt követően 1993-1997 között az egyesület Ellenőrző Bizottságának elnöke.

1997-2000: az OMBKE 2. számú vezetőjeként a főtitkári tisztség társadalmi megbízatásban való ellátása.

2000 óta nem vállal egyesületi funkciót, ellenben folytatja az egyetemi évei óta művelt – egymásra épülő módon a fentiek szerint mindenkor dupla szándékú – tevékenységet a partvonalon kívülről is. Eddig 478 szakestélyen mondott előzetes felkérés alapján derűs/komoly hozzászólást. Ezen belül mintegy 230 esetben szolgált praesesi és egyéb tisztségviselőként. Az egyesületi/társadalmi tárgyú cikkeinek, tanulmányainak, előadásainak, közzétett nagyobb elemzéseinek száma negyven.

Szakmai kitüntetései száma öt, a köztársaság elnöki aranyéremmel (2000), egyesületi/társadalmi elismeréseinek száma pedig nyolc, a diákok által adott 2001-es Tiszteletbeli Évfolyamtárs és a 2017. évben kapott OMBKE Tiszteleti Tag elismeréssel együtt. Legnagyobb kitüntetésnek azonban azt tartja, hogy az 1981-2012 között mindösszesen 12325 példányban megjelentetett, VOCEM PRECO címkezetű könyvei öt kötetének mindegyike értően jó fogadtatásra lelhetett a selmecszívű bányász-kohász-erdész kortársak körében. Úgy véli, ez a summa 2797 oldalnyi összterjedelemmel kiadott sorozat és az écékon, írásokon túl a sok saját tézis közül legalább a selmeci szellem hármass mottójának 40 éve történt – és azóta hál’ Istennek polgárjogot nyert – tömör megfogalmazása biztosan fennmarad az utókor számára.

Dr. Klenk Gusztávné
(szül. Adamkovics Annamária)
 okleveles bányamérnök

(1944.12.14. Tótkomlós)

Oklevél száma: 77/1971.

Kelte: 1971. június 21.

Először 1948-ban akart „*bányázkislány*” lenni, mert bátyja a Soproni Egyetem bányamérnöki tagozatáról első szünetre hazatérve hozta és megtanította a Bányászhimnuszt és ő egy fokossal közlekedve-énekelve ezt játszotta. De az élet – az általános iskola Tótkomlóson és a debreceni Svetits Gimnázium – ezt elfeledtette. Kitűnő érettségije dacára sem sikerült bekerülnie az ELTE Bölcsész Karára, így dolgozni kezdett.

1963.09.30. – ***OKGT Geofizikai Kutatási Üzem***
 1973.01.02. Tellurikus csoport

Első munkahelyén az ország különböző pontjain kutatta potenciális olajtároló szerkezetek meglétét az üledékrétegben, zömében „robbantásos” módszerrel. De az előző évben budapesti geofizikus hallgatók nyári gyakorlatoként kipróbálták, hogyan vizsgálhatók a rétegek mágneses/elektromos erőter hatása alá helyezve és a kedvező tapasztalatok alapján Mágneses és Tellurikus-csoport alakult, melyben az egyetemisták helyére polgári alkalmazottak kerültek, közöttük ő is. Módja volt rengeteget tanulni a vállalatnál zajló belső képzésben, lehetősége volt minősítő-vizsgákon részt venni. Így nyert egyetemi felvételre ajánlást, szakmai előmenetelt:

- Számoló 1963.09.30. – 1965.04. 01.
- Kiértékelő II. (műszaki középkáder) 1965.04. – 1968.03.01.
- Önálló kiértékelő 1968.03.01. – 08.30. (Ekkor GYES-re vonult)

1965 szeptemberében felvették a miskolci NME Bányamérnöki Karának bányaművelő szakára. A szakosodáskor nem forszírozta, hogy geofizikus bányász legyen, hiszen cége sem ellenezte és emberi kapcsolatai is ide kötötték: jó kis csapat volt a bányászoké!

Terepi munkái idején részt vehetett a Jászság/Nagykáta-Jászberény (1963,1965), Alföld/Szeged-Szőreg (1964), Zala/Kiskanizsa-Nova (1966,1968) térségek megkutatásában.

1967. november 18-án házasságot kötött Dr. Klenk Gusztáv fogorvos-szájsebészrel, aki törekvéseiben támogatta. 1968. október 23-án megszületett első gyermekük. A GYES ideje alatt 1969-ben Budapestre költöztek.

1971-ben befejezte az egyetemet és 1971. szeptember 1-től vállalatuk budapesti központjában folytatta a munkát, terepi szolgálatot nem vállalva. Ám ekkor jött egy bányász ajánlat: bányamérnököt keresnek – megpályázta.

1973.01.02-től ***Szilikát Ipari Központi Kutató és Tervező Intézet***
Kőbányatechnológiai Osztály

1973. január 2-től itt kezdte meg a munkáját. Nagyon élvezte, mert sokoldalú volt. Ebben az időben ők csináltak minden olyan tervezést, ami az építőipar anyagigényét, ill. osztályaik által tervezett gyárak (cement-, üveg-, panelkészítés) anyagigényét kiszolgáló külszíni bányák (mészkö-, márga-, agyag-, homok-, kavicsbányák, ideértve a bányatavakat is) esetében előírás szerint szükséges volt, de a helyszínen nem dolgozott ahhoz értő mérnök. Az új Bányatörvény kiterjesztette ezekre a bányákra is a bányatelek fektetés előírás szerinti kötelezettségét, amelyhez a műszaki feltételek, védő rézsűk stb. kialakításán és bányatelekkel lefedésén túl rekultivációs terveket, koncepciókat is kérhettek a bánya felhagyásának esetére. Ugyanígy előírta a Bányatörvény a műszaki üzemi tervek jóváhagyásra való beterjesztését, de kisebb ütemterveket is kérhettek az anyagminőség romlás/szállítás gazdaságosság eseteiben. A SZIKKTI főgeológusa és ezáltal legközvetlenebb munkatársa a nemrég eltávozott Dr. Vitális György volt. Rengeteget tanult Tőle szemléletben, munkamódszerekben, precizitásban. Nagyon széles látóköre és

aktivitása által bevonta nemzetközi kongresszusok előadásainak részfeladataiba. Nyugodjon békében!

1975. év elején kislányuk, egy év múlva kisfiúk született. A rövidebb, II. GYES után visszatérve már változtak az idők: megindult a SZIKKTI felmorzsolódása: előbb a Kutatási-, aztán a Tervezési- ág töredezett. Próbálkoztak, de 1983. szeptember 15-én felmondott és beszipantotta a magánszektor. Bányamérnöki munkát nem, de mérnöki munkát végzett és ezt is az Alma Maternek köszönheti.

Nyugdíjas éveit bearanyozza 7 unokája.

Koczor László

okleveles bányamérnök

(1947.11.24. Piliscsaba)

Oklevél száma: 22/1971.

Kelte: 1971.06.21.

1947. november 24-én, Piliscsabán született. Leányváron élt és járt iskolába 1962-ig, majd 1966-ban érettségizett a Budapesti Eötvös József Gimnázium német nyelvű tagozatán, és egyidejűleg felvételt nyert a miskolci NME Bányamérnöki Kar Bányaművelési szakára, ahol 1971-ben okleveles bányamérnökként végzett.

1971-75 között önálló mérnökként a Cement- és Mészművek Váci Gyárának (DCM) kőbányájában kezdett dolgozni. A külfejtéses bányaművelés és bányamérés egyes kérdésein és feladatain túl, a nagyatmérőjű fúrólukas jövesztő-robbantások tervezését és robbantásvezetését is végezte.

Ez utóbbi szakterülethez kapcsolódva – ilyen hazai képzés híján –, 1973-tól kétéves posztgraduális robbantástechnikai szakmérnöki képzésen vett részt a Freibergi Bányászati Akadémián

(Bergakademie Freiberg) az NDK-ban, ahol 1975-ben robbantástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett.

1975 és 1982 között tudományos munkatárs volt a Bányászati Kutató Intézet (később KBFI) Robbantástechnológiai Osztályán. Mint kutatási és fejlesztési munkák témafelelőse, közreműködője vagy robbantásvezetője részt vett vágathajtási, aknamélyítési és különleges robbantási technológiák kidolgozásában és fejlesztésében. Aktívan foglalkozott a külfejtéses robbantási technológiák kidolgozásával, jövesztési és művelési problémamegoldásokkal és műszaki fejlesztésekkel. A fentiekén túl, igen nagy számban tervezett és vezetett épület- és építményrobbantásokat is.

1982 és 1988 között területi főmérnök volt az Országos Érc- és Ásványbányák Termelési Osztályán. Az OÉÁ Dunántúli Műveinek (Pilisvörösvár) és az ÓÉÁ Kutató- és Termelő Műveinek (Eger) területi főmérnöke volt.

Az OÉÁ-tól, népgazdasági érdekből történt kirendelés alapján 1984-től 1987 végéig építésvezető volt az NSZK-ban a Hannover-Würzburg között épült új IC-vasútvonalon, Hann. Münden város mellett, a Rauheberg-i vasúti alagút építésén, a KÉV-METRÓ Vállalat megbízásából. A magyar építésvezetőség feladata a magfejtés és az ellenbolt NÖT technológia szerinti önálló kihajtása és építése volt, amely zömmel robbantásos jövesztést és szelvénytartó robbantási technológia alkalmazását igényelte.

A folyamatos munkarendben dolgozó magyar építésvezetőség állományi létszáma 36 fő volt.

1988-93: bányászati főmérnökként dolgozott a Willich Technika Építőipari és Bányászati Kft.-nél, ahol itthon gyártott kétkomponensű szilikát műgyantával bányabeli injektálásos közetszilárdítást, horgonyzásos vágat-megerősítést és vízkizárásokat végeztek az ország szén-, bauxit- és uránbányáiban. 1993-ban megszűnt a hazai bányászati részleg.

1993 és 1995 között egyéni vállalkozóként, robbantási technológiai tanácsadást végzett.

1995-től 1998-ig építésvezető volt a TU-TI Bau Alagút- és Mélyépítő Kft.-nél. Itt magyarországi és külföldi alagútépítési vállalkozói munkák előkészítésén túl, több hónapig a cég NSZK-

beli, München/Flughafen metróépítését vezette. 1997 júniusától egy nürnbergi metróalagút építését indította és vezette az U2 Nord Nürnberg szakasz 26 fős magyar építésvezetőségét. Ebben a nürnbergi homokkőben (Keuper) egy Eickhoff ET-380-as vágathajtógéppel végezték a jövesztést, kezdetben homlokrakodós, majd szállítószalagos anyagkiszállítással és NÖT szerinti biztosítással.

1998-tól 2002-ig ügyvezetőként dolgozott a TRANSZKAVICS Bányászati Kft.-nél Körmenten. A TRANSZKAVICS Kft. akkor öt kavicsbányával rendelkezett. Nyers bányakavics termelésén túl, nagy mennyiségben állítottak elő mosott-osztályozott, jó minőségű beton-kavicsokat. A Kft. saját szállítóparkkal és 32 fő állományi létszámmal rendelkezett.

2002. július 16-tól nyugdíjazásáig, 2006. december 31-ig bányászati főmérnökként és a bányák felelős műszaki vezetőjeként dolgozott a Dunai Kavicsüzemek Kft.-nél, a Dunakeszi központban.

A Kft.-nek abban az időben hat bányája és hét kavicsmosó vizes osztályozó-berendezése volt.

2007. január 1-től nyugdíjas.

Szakirodalmi tevékenysége:

1. Einige Bemerkungen über die seismische Wirkung der Sprengarbeiten.

Társszerző: dr. Kis M., KBFI Idegennyelvű Közleményei 1978. 21.sz. p.259-263.

2. Néhány észrevétel a robbantási munkák szeizmikus hatásához.

Társszerző: dr. Kis M. BKL BÁNYÁSZAT 1979. 6.sz. p.407-411.

3. Földalatti robbantástechnológiák - Aknamélyítés és Robbantás fejtésekben c. fejezetek.

NIM TK jegyzet, Esztergom-Kertváros 1979. p.51-92.

4. Bányászaton kívüli robbantástechnológiák - Meleg anyagok robbantása c. fejezet.

- NIM TK jegyzet, Esztergom-Kertváros 1979. p.50-73.
5. Robbantástechnikai terminológia. Társszerzők: Benedek D., dr. Bohus G., Horváth L., dr. Kis M., Papp J.
BKL BÁNYÁSZAT 1980.10.sz. p.697-706.
6. Az ANDO típusú robbanóanyagok robbanózsínóros iniciálásának néhány kérdése.
BKL BÁNYÁSZAT 1981. 9.sz. p.626-628.
7. Einige Fragen der gemeinsamen Anwendung von ANC Sprengstoffen und Sprengschnur bei Großbohrlochsprengungen.
Nemzetközi robbantástechnikai konferencián elhangzott és a konferenciaanyagban megjelent előadás. Ausztria, Linz 1981. XI. 25-27.
8. Kaminsprengung mit verkürzter Fallänge.
Nemzetközi robbantástechnikai konferencián elhangzott és a konferenciaanyagban megjelent előadás. Ausztria, Linz 1981. XI. 25-27.
9. Ursachen der Ladungsversager und die Möglichkeiten zu derer Vorbeugung.
Nemzetközi robbantástechnikai konferencián elhangzott és a konferenciaanyagban megjelent előadás. Csehszlovákia, Mariánské Lazně, 1981. XII. 2-4.
10. Schornsteinsprengung unter schwierigen Verhältnissen.
NOBEL HEFTE 1981. 4.sz. p.200-203.
11. A Willich-Technika Kft tapasztalatai a magyar bányászatban.
"Közetszilárdítás és vízkizárás WILKIT-technikával a magyar szénbányászatban" című nemzetközi symposiumon elhangzott és a konferenciaanyagban megjelent előadás. Oroszlány, 1989. október 18-19.
12. Magyar részvétel a Rauheberg vasúti alagút (NSZK) építésében.
BKL BÁNYÁSZAT 1997. 6.sz. 497-503.

Oktatói tevékenysége:

- Robbantásvezetők továbbképző tanfolyamain, az 1977-84-es években, a tanfolyamok rendszeres oktatója volt TIT-nél Tatabányán és a NIM Továbbképző Központban Esztergom kertvárosban (robbantás aknamélyítésnél, robbantás fejtésekben, meleg anyagok robbantása, vízalatti- és jégrobbantás).
- Robbantástechnikai Szakmérnöki Szak "Robbantási munkák szervezése" c. előadások, gyakorlatok és kollokvium. MISKOLCI EGYETEM 1995/96-os tanév.

Elismerései:

1981	Kiváló Munkáért jelvény (Ipari miniszter)
1987	Kiváló Munkáért jelvény (Közlekedési miniszter)
2004	Kiváló Bányász (Gazdasági és Közlekedési miniszter)
2010	Sóltz Vilmos-émlékérem (OMBKE elnök)

Králik Iván Kálmánné

(szül. Garamvári Katalin)

okleveles bányamérnök

(1947.11.25. Kaposszekcső)

Oklevél száma: 441/1971.

Kelte: 1971.06.24.

1947. november 25-én Kaposszekcsőn, egy kis Tolna megyei faluban született ikertestvérével együtt. Általános iskolai tanulmányait is itt kezdte el, és a szomszédos városba történt átköltözésük után Dombóváron folytatta. A közoktatásban történt átszervezések egyik eredményeként 12 osztályos iskolában végzett és 1966-ban sikeres érettségi vizsgát tett.

Érettségi után ikertestvérével együtt felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányageológiai szakára. A harmadik évfolyam elvégzése után tankörük két területen folytatta tanulmányait, ő a geofizikai ágazaton diplomázott 1971-ben.

A diplomavédés után nem volt kétséges, hogy hol kezd az ipari tevékenységét, ugyanis 1969-ben még egyetemistaként férjhez ment Králik Ivánhoz, aki akkor végzős bányagépész hallgató volt ugyancsak a bányász karon. Így adódott a lehetőség, hogy a férje munkahelyén a BCM-ben (az újonnan felépített Beremendi Cement- és Mészművek) kőbányájában kezdje a munkáját. Nagyon nehéz, de visszatekintve mégis szép időszak kezdődött, hiszen gyakornokként mindent újra kellett tanulnia, mert az egyetemi évek alatt nem fordultak meg sokszor kőbányában. Tevékenységének túlnyomó részét inkább művelői terület adta, ezért először robbantó mesteri tanfolyamot végzett, majd a gyakorlat megszerzése után robbantásvezetői engedélyt szerzett. Geofizikai ismeretét a robbantási munkáknál tudta hasznosítani, ugyanis kőbányájuk több kísérleti robbantásban vett részt az egyetem kutató csoportjával. 1986-ig dolgozott a kőbányában és mint üzemvezető fejezte be bányász pályafutását. 1971-ben

megszületett kisfiúk és a tanulási lehetőségek miatt Siklósra költöztek, ami egyben munkahelyváltást is jelentett a számára. Kis kitérővel került Pécsre az Oktatási Igazgatósághoz politikai gazdaságtan és közgazdaság oktatónak, majd 1989-ben a Dél-Dunántúli Regionális Gazdasági Kamara munkatársa lett Pécsen, 2004-ig. Itt először kereskedelmi referens, majd titkárhelyettes volt. Feladatai közé tartozott a vállalkozások részére a kereskedelmi, külkereskedelmi és idegenforgalmi tanácsadás, szakmai rendezvények, üzletember találkozók, kiállítások, továbbképzések szervezése. Időközben, 1986 és 1988 között elvégezte a JPTE, a Pécsi Tudományegyetem Közgazdasági Karán a komplex tervező-elemző szakközgazdász képzést, majd 1990-92 között a KOTK-n a felsőfokú külkereskedelmi áruforgalmi képzést.

1994-ben a jogszabályi változásoknak megfelelően a kamara átalakult Pécsi Kereskedelmi és Iparkamarává, ahol kereskedelemtechnikai, majd kereskedelemfejlesztési vezető lett a 2007-ben történt végleges nyugdíjba vonulásáig. Fő feladata volt a kereskedelmi és idegenforgalmi közjogi feladatok végzése és irányítása, a vállalkozások részére a szakterülettel kapcsolatos tanácsadás, nemzetközi kapcsolatok, szakmai konferenciák, kiállítások, workshopok szervezése, projektmenedzseri feladatok ellátása, pályázat írás, kivitelezés. Ehhez a munkához folyamatos továbbképzésekre volt szükség, így 1990-1991-ben részt vett Multiplikátor képzésen (Pécs-Bad-Wörishofen), 1992-1993-ban a Eurochambres szervezésében 5 és 2 hetes szakmai gyakorlaton (Németország és Luxemburg), 1997-ben Motivationsseminar für Führungskräfte menedzseri ismeretek képzésben német nyelven és 2004-ben Budapesten a Bankárképző szervezésében SAKK képzésen, mint regisztrált EU pályázati tanácsadó.

2005-ben egyéni vállalkozóként tanácsadással és oktatással, vizsgáztatással foglalkozott 2019-ig. Az élet furcsasága, hogy szakmai pályafutása végét férjével együtt a bányászati területen végzett oktatás és vizsgáztatás tette teljessé. Nyugdíjas éveiket pedig megszépíti, gazdaggá teszi a kertészkedés-kertművelés a Máriagyűd Szőlőhegyen épített házuknál, valamint a gyerekekkel és unokával való foglalatosság.

Lánghy László

okleveles bányamérnök

(1943.08.07. Kassa)

oklevél száma: 15/1971.

kelte: 1971.06.21.

1943. augusztus 7-én született Kassán.

Gyermekkorát a Borsod megyei Igriciben töltötte. 1961-ben érettségizett a miskolci Földes Ferenc gimnáziumban, majd 1971-ben diplomázott a NME Bányamérnöki Kar bányaművelési szakán.

Munkahelyei az egyetem alatt:

1961-63	Országos Mentőszolgálat, Miskolc
mentőápoló
1963-64	Borsodi Szénbányák Izsófalvai Bányauzem
földalatti csillés

Munkahelyei az egyetem után:

1969-1971	Bányászati Tervező Intézet, Budapest
tervező mérnök
1971-1973	Kavicsbánya Vállalat, Budapest
tervező mérnök
1973-1984	Közmű és Mélyépítő Vállalat, Debrecen
építésvezető
1983-1984	Hamvas-Sárréti Vízgazdálkodási Társulat
Püspökladány
főépítésvezető
1984-1990	Meliorációs Főmérnökség
Mélyépítési Ágazat, Debrecen
területi főmérnök

1990-2005	Debreceni Polgármesteri Hivatal vezető főtanácsos, osztályvezető-helyettes
2005-2009	Főber Zrt. Debreceni Kirendeltség területi képviselő

Máté Gábor

okleveles bányamérnök

(1942.06.15. Csepel)

Oklevél száma: 140/1971.

Kelte: 1971.06.22.

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, 1971. június 22-én, két év nappali tagozat után levelező tagozaton szerzett bányamérnök diplomát.

Munkahelyei:

1962-1963	MIKI Műszeripari Kutató Intézet tudományos segédmunkatárs
1964-1965	Bükkaljai Bányaüzem Berentei akna aknairoda, fa. csillés
1965-1967	Bányászati Aknamélyítő Tröszt Feketevölgyi üzem fa. csillés munkahelyek: <ul style="list-style-type: none">- lejtősakna mélyítés (falazásos)- nagyszelvényű függőleges aknarakodó falazás (VA 40 idomkő)- aknairoda

- 1967-1969 ***Eötvös Loránd Geofizikai Intézet***
 Tudományos segéderő
 Terület: mélyfúrásos, indukciós kutatásfejlesztési labor, terepi geodéziai mérések, elemzések.
- 1969-1971 ***ÁÉTI***
 Mélyépítési iroda: utak, töltések, benzinkutak, buszpályaudvarok tervezése.
- 1971-1977 ***Bányászati Kutató Intézet***
 Tudományos munkatárs
Kőzetmechanikai Osztály:
 útépitési kőzetadalékok vizsgálata minősítése és ellenőrzési feladatok végzése.
Bányaművelési Osztály:
 Főbb feladatai az EOCÉN programmal kapcsolatos korszerű vágathajtási technológia kidolgozása AM 50; PK9R vágathajtó géppel, SCHARF függősínes szállítással és löttbeton biztosítással a márkushegyi, valamint a nagyegyházi lejtős akna mélyítésénél.
- 1977-1992 ***Bányászati Aknamélyítő Vállalat***
Tervezési Osztály
 Tervezőként, majd 1979-től az Előkészítési és Vállalkozási Osztályon osztályvezető-helyettesként árképzéssel és szerződéskötéssel foglalkozott.
 1981-től kinevezték a Tervezési Osztály vezetőjének, ahol az új bányanyitásokhoz kapcsolódó tervek készítése volt a feladata. Többek között aknamélyítés kőzetfagyasztásos módszerrel (Lyukóbánya légakna, Várpalota vízakna(?), vagonbuktató Márkushegy stb.)
 A rendszerváltás időszakára eső bányászat visszafejlesztés eredményeként a BAV-ot felszámolták, a munkahelye és a vállalat is megszűnt.

1992-2004 *APEH Adó és Pénzügyi Hivatal*
Fővárosi Igazgatóság

Végrehajtóként helyezkedett el, mivel mérnököket kerestek.

1994-től osztályvezető, majd 1998-tól függetlenített főosztályvezető-helyettes beosztásban tevékenykedett. 2004-ben vonult nyugdíjba.

Mohos Zsolt

okleveles bányamérnök

(1948.07.17. Ózd)

Oklevél száma: 433/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Az egyetem elvégzése után a Tiszántúli Gázszolgáltató miskolci üzeménél három évig különböző munkakörökben dolgozott.

1973-tól az OKGT Gáztechnikai Kutató és Vizsgáló Állomásán, átalakulása után a Szénhidrogénipari Kutató és Fejlesztő Intézet munkatársa volt.

Az intézet megszűnése után, megszerezve a szükséges hatósági engedélyeket, kisebb cégeknél vezető tervezőként, műszaki ellenőrként dolgozott települések tucatjainak gázellátása megvalósításában.

A rendszerváltás rákényszerítette a külföldi munkára is, műszaki tolmácsként német nyelvterületen dolgozott rövid ideig.

1992 óta egy családi vállalkozásban speciális műgyantaalapú termékek gyártásával, a cég berendezéseinek üzemeltetésével foglalkozik.

Molnár Dezső

okleveles bányamérnök

(1948.05.17. Miskolc)

Oklevél száma: 410/1971.

Kelte: 1971.06.23.

Tanulmányok:

- 1966 – 1971 Nehézipari Műszaki Egyetem
Okleveles bányamérnök (geológusmérnök)
- 1990 – 1992 Miskolci Egyetem
Közgazdasági Szakokleveles Mérnök

Tagságok:

- Magyarhoni Földtani Társulat
- Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület
- Mérnöki Kamara (geotechnikai tervező; geotechnikai szakértő)

Munkahelyek:

2004 – 2018 **Lyukószén Kft.**
Gazdasági vezető

Feladata a cég pénzügyi, számviteli, munkaügyi tevékenységének végzése és irányítása, az ISO minőségirányítási rendszer működtetése mellett, a geotechnikai szakértői tevékenység végzése volt.

- 1993 – 2004 **Mendikás Kft.**
 Gazdasági vezető
 A cég pénzügyi, számviteli, munkaügyi tevékenységének végzése és irányítása mellett a cég által készített környezeti hatástanulmányok készítésében, a környezeti állapotfelmérésekben való részvétel volt a feladata.
- 1989 – 1993 **Kútfő Kft.**
 Gazdasági vezető
 A cég pénzügyi számviteli munkaügyi tevékenységének végzése és irányítása mellett a Fúrócsoport által végzett kutatófúrások kiértékelésében vett részt.
- 1979 – 1989 **Borsodi Szénbányák**
 Földtani Osztály
 Geofizikai csoportvezető
 Az újonnan megalakult Geofizikai Csoport munkájának irányítása, a bányageofizikai módszerek kutatásában, és alkalmazásában való részvétel volt a feladata. Ez idő alatt került kifejlesztésre a vetőkutatásra alkalmazott elektromos, és szeizmikus módszer, és az ezek végzésére alkalmas célműszerek. A módszer- és műszerfejlesztést az NME Geofizikai Tanszékével és az Eötvös Lóránd Geofizikai Intézettel közösen végezték.
- 1973 – 1979 **Borsodi Szénbányák**
 Bükkaljai Bányáüzem
 Üzemi geológus
 A bányáüzemhez tartozó Berente bánya, Tervtáró és Szeles IV akna tektonikai helyzetének tisztázása, kutatóvágatainak irányítása, a szén mintavételezések irányítása és kiértékelése, az éves és a hosszabttávú tervek kialakításában való részvétel volt a feladata.

1971 – 1973 **Borsodi Szénbányák**
Mákvölgyi Bányáüzem
Üzemi geológus

A bányáüzemhez tartozó Albert Fügőleges akna, Szuhakálló II -es akna és Rudolf IV-es akna tektonikai helyzetének tisztázása, kutatóvágatainak irányítása, a szén mintavételezések irányítása és kiértékelése, az éves és a hosszabbtávú tervek kialakításában való részvétel volt a feladata.

Nyirő Tamás
okleveles bányamérnök

(1947.02.05. Sümeg)

Oklevél száma: 203/1971.

Kelte: 1971.06.22.

1961 és 1965 között a gimnáziumi érettségihez szükséges képzésben vett részt szülőhelyén. Ekkor volt lehetősége a közelben működő bauxitbányászattal megismerkedni, ugyanis a nyári szünidő egy részében Darvastó bányáüzemben külszíni szállító csillés munkakörben dolgozott.

A sikeres érettségi (1965) évében földalatti szállító-csillés beosztásban kezdett el dolgozni a Bakonyi Bauxitbánya Vállalatnál.

1966-71 közötti években tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen folytatta. A diploma átvétele után a BBV Nyirád Bányáüzemben kapott beosztott bányamérnöki munkát.

1975-ben a vállalat vezetése a bányáüzem Deáki, majd később a Darvastói aknájának vezetésével is megbízta. Ebben az időszakban történt a gumihevederes szállítószalagok, a dízel-hidraulikus

gumikerekes rakodó szállító berendezések, valamint a korszerű gumikerekes bányászati segédanyag szállítás általános alkalmazása. Az üzemvitel során szerzett gyakorlati tapasztalatait az új bányanyitások (Deáki-II., Izamajor-II., Csabpuszta) tervezésénél is kiemelten kezelték.

1986-ban termelési oszt. vez. helyettes beosztást kapott a vállalat központjában (Tapolca).

1987-ben kinevezték Nyirád bányüzem üzemvezetőjének, ezáltal a mélyművelésű aknaüzemek (Darvastó, Deáki, Izamajor, Csabpuszta) mellett, Iharkút környezetében működő külszíni bánya művelése is irányítása alá tartozott.

1990-ben döntés született a térségben kiépített aktív víznívó süllyesztés befejezéséről, amely a térség feltárt bauxitvagyónának gyorsított kitermelését, az aknaüzemek bezárását és a nyirádi bauxitbányászat megszűnését eredményezte.

A bányabezárások után (1995 elejétől) a bányászati nyugdíjkorhatár (2002) eléréséig, a Bakonyi Bauxitbánya Kft. tapolcai központjában a Kft. termelési oszt. vezetőjeként tevékenykedett.

2003 közepétől az Alginít Kft. által üzemeltetett külszíni bányában dolgozott felelős műszaki vezető beosztásban.

Orosi Antal

okleveles bányamérnök

(1946.09.26. Kisvárdá)

Oklevél száma: 437/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Képzetség:

- 1971 Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar
okl. bányamérnök
bányagépész és bányavillamossági szak,
szénhidrogénipari szakirány
- 1973 Elektrikus szakvizsga, érintés és tűzvédelmi
ellenőrzési szakvizsga
- 1975 USA Tx. Houston: automatikus csőtávvezeték-
hegesztő géplánc szerviz mérnöki képzés
- 1978 BME Építőmérnöki Kar és NME Bányamérnöki Kar
okl. csőtávvezeték építő szakmérnök
- 1985 Anglia: gázturbina szervizmérnöki tanfolyam
- 1986 Anglia: gáztermelő rendszer szerviz mérnöki
tanfolyam
- 2001 Angol BVQi cég: QMS Nemzetközi vezető auditori
tanfolyam és szakvizsga
- 2003 Építmény gépészeti és építmény villamossági műszaki
ellenőri tanfolyam és szakvizsga
- 2010 EU minősítésű munkabiztonsági koordinátori
szakvizsga

Gyakorlat:

- 2016- jelenleg is: A NOX ZRt.-vel egyéni vállalkozóként többnyire EU-s magas- és vízépítési projektek, építménygépész és ép. villamossági műszaki ellenőrzési feladatokat végzett (Tatabánya XV/C vízakna fejlesztése; Kecskemét Fogászati Centrum; Budakeszi Óvoda; Budai Vár Régi Városháza – ma MNB alapítványi Bölcs Vár tudományos centrum – fejlesztése projektek; Superior szállodák fejlesztése Budapesten és vidéken; Vízműfejlesztési projektek: a Zalavíz ZRt. és Vasivíz Zrt. területén).
- 2014 – 2016 SKC Kft. Budapest: 11db, 40-50kW-os naperőmű építése, műszaki ellenőre.
- 2011 – 2014 Nyugdíjasként, a Hídépítő ZRt.-vel szerződéses viszonyban M4 Metró Kelenföldi Pu. Állomás garanciális és hibajavítási munkái műszaki vezető munkakör.
- 2004 – 2011 Hídépítő ZRt, Budapest: Pollack M. téri mélygarázs építése létesítményvezető, Fővám téri metróállomás építése (4 darab peronalagút – 2 darab a Duna alatt –, valamint a szellőző alagútépítés klasszikus és fagyasztásos bányászati eljárással) műszaki vezető munkakörben; M4 Gellért téri metróállomás összekötő alagútjának hagyományos és ún. NÖT (Neue Österreichische Tunnelbau) bányászati eljárással történő készítése; a Hídépítő ZRt. delegálásában a BAMCO ZRt.-nél az M4 Metró kelenföldi kihúzó alagút NÖT technológiával történő építése, összekötő alagutak építése stb., műszaki vezető, FMV helyettes munkakörben.
- 1999 – 2004 Poli Paragon Kft., Budapest: APEH Bűnügyi Igazgatóság központi irodaháza, Madarász Apartman 200 lakásos lakópark, Panoráma Apartman 164 lakásos lakópark kivitelezése, vill. műsz. ellenőr.

- 1998 – 1999 KG Bau Bt., Budapest: Eurodomb 64 lakásos luxus lakópark építése, vill. műsz. ellenőr.
- 1997 – 1998 Energoép Kft., Budapest: ügyvezető ig. infratelevíziós diagnosztikai és optimalizált épület energetikai rendszerek tervezése.
- 1994 – 1997 M.Sc. Mérnökiroda: saját tulajdonú magán vállalkozás Siófok, klf. kisvállalkozási projektek vez.
- 1992 – 1994 SEDO Siófok osztrák környezetvédelmi holding: környezetvédelmi és geotermikus, valamint megújulóenergiái, projektek előkészítése, projekt menedzser.
- 1991 – 1992 M.Sc. Mérnökiroda, Siófok: Líbia, Belgium, Belorusszia, klf. projektek kivitelezésének irányítása.
- 1975 – 1990 Gáz és Olajszállító vállalat (GOV), Siófok: Az országos nagy és nagyközép-nyomású kőolaj és gáztávvezeték rendszer (Adria kőolajvez. Testvériség II. gázvez. Budapest gáz körvezeték stb.) beruházásokban beruházási létesítményi ov.; ezek befejezését követően gépészeti ov.
- 1971 – 1975 Kőolajvezeték Építő Váll. Siófok: Barátság II. kőolaj-távvezeték építés, vonali trafó és katód állomások építése vill. műszaki ellenőr, Fényeslitkei Barátság II. Szivattyúállomás építése folyamán vill. műszaki ellenőr, ezt követően az állomás üzemeltetése, gépészeti és villamossági részlegvezető, telepvezető helyettes beosztásban.

Pénzes Béla

okleveles bányamérnök

(1948.01.28. Csolnok)

Oklevél száma: 406/1971.

Kelte: 1971.06.23.

1948. január 28-án született Csolnokon. Az általános iskolát szülőfalujában, a gimnáziumot az esztergomi Ferences Gimnáziumban végezte 1962-1966 között. 1971-ben Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem bányagépészeti és bányavillamossági szakán szerzett mérnöki oklevelet.

Szakmai munkájának főbb állomásai és szakterületei:

1971-1980 ***Bányászati Aknamélyítő Vállalat Tervezési Osztály***
Beosztás: gépészeti csoportvezető

Ebben az időszakban nagy számban indultak bányaépítési munkák, amelyeknél az erre specializálódott vállalatuk végezte a függőleges és lejtős aknák mélyítését, valamint az alapvágatok kiépítését a szén, bauxit, rézérc, és uránbányászat részére (Nagygyháza, Márkushegy, Lencsehegy, Halimba, Rákhegy, Nyírad, Recsk, Petőcz bányanyitás)

Feladata volt a fenti aknamélyítések és vágathajtások gépészeti technológiájának tervezése (aknatornyok, mélyítő- és szerelőpadozatok, szállítóberendezések, vízemelési rendszerek stb.)

1981-1989 ***Dorogi Szénbányák Tervező Iroda***
Beosztás: fejlesztési csoportvezető

Mint fejlesztő mérnöknek, feladata volt a Hydrop-Dekolt rendszerű vízalatti ásványkitermelő rendszer alapszabadjának továbbfejlesztése. Ezek alapján a

Dorogi Szénbányák Bányagépgyártó Üzeme nagyszámú berendezést gyártott hazai és NDK export piacra.

Főkonstruktőre volt a hazai kisebb kavicsbányák részére kifejlesztett első markolós úszókotrónak, amellyel lehetővé vált a nyersanyag fekéig történő kitermelése.

Erre az időszakra esik a Bányagéptani Tanszék által szervezett Hidromechanizációs Konferenciákon való aktív részvétele.

1990-2016 ***Dorogi Tervező Iroda Kft.***

Beosztás: gépészeti osztályvezető
(1995-től ügyvezető)

A nehezülő gazdasági feltételek mellett 1990-ben a Dorogi Szénbányák Vállalat úgy határozott, hogy Tervező Irodáját többségi tulajdona megtartása mellett önálló Kft.-vé alakítja át. 1994-ben a Dorogi Tervező Iroda Kft. a tagok magántulajdonába került. A kor követelményeinek megfelelően – a Budapesti Műszaki Egyetem közreműködésével – áttértek a számítógépes tervezési rendszerre. Az új gazdasági társaság induló létszáma 35 fő volt és kiterjedt tevékenységét szakosztályi keretekben végezte (Bányászati, Építészeti, Gépészeti és Villamos, Geológiai szakosztály).

A Dorogi Tervező Iroda Kft. által elvégzett rengeteg tervezési feladat közül a személyes munkáiból néhány fontosabbat kiemel:

- ásványelőkészítő és építőanyag gyártó üzemek tervezése (Terranova Pilisvörösvár dolomitbánya rekonstrukció, dolomitszárító és osztályozó, vékonyvakolat gyártó üzem, Sóskút kvarchomok osztályozó, Gánt dolomitkeverő, mikroörlő és betonelem gyártó üzem, LB-Knauf Vác homokszárító, Tokodaltárói barnaszénörlő üzem);
- karsztvízellátással kapcsolatos bányászati, gépészeti és villamos tervek (Csóri vízakna továbbmélyítése, Tatabányai vízakna rekonstrukciója, Tokodaltárói földalatti vízbázis revitalizációja);

- bányabezárásokkal kapcsolatos tervek a Dorogi Szénbányák bányüzemeinél;
- pince és támfal rekonstrukciós tervek az ország történelmi borvidékein (Eger, Szekszárd, Tokaj);
- Dorogi Erőműben gázturbinák telepítése és segédüzemi rendszereinek tervezése;
- Dorogi Égetőműben gépészeti technológiai fejlesztési tervek;
- Esztergom-Dorog és térsége 33-as körzet 22 települése távközlési hálózatának komplex kiviteli tervei és még számos egyéb mérnöki feladat.

A Kft. tagjai 2016 elején elhatározták, hogy két és fél évtized sikeres tevékenysége után a társaságot végelszámolással megszüntetik. Azóta nyugdíjas éveit tölti családja körében.

Pölczmann István

okleveles bányamérnök

(1945.02.26. Oroszi)

Oklevél száma: 139/1971.

Kelte: 1971.06.22.

1971-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem bányaművelési szakán szerzett bányamérnöki oklevelet.

A diplomaszerzés idejében nem mutatkozott kellő igény a művelő mérnökök foglalkoztatására, viszont erős igény jelentkezett az építőipari ágazat tervező szektorában. Tankörükből négyen kerültek építőipari tervező vállalatokhoz.

Négy évet dolgozott az Északtervnél tervezőként, geodéziai és talajmechanikai témakörökben. Itt szakmai kihívást jelentett a

miskolci Avas-hegy szintvonalas térképének elkészítése, a kitűzési munkák végzése és az épületsüllyedések, deformációk mérése és ezen tapasztalatok felhasználása az alapozási tervek készítésénél.

1976-ban megszólította a bányászat hívó szava. A Borsodi Szénbányák Bükkaljai Bányüzemébe került, ahol technológiai és üzemszervezési feladatokat látott el.

Következő szakmai állomása a Közép-dunántúli Szénbánya Vállalat Padrag Bányüzeme, 1979-ben. Itt bányamester, majd felelős műszaki vezetői feladatokat látott el. Jó hasznát vette a Borsodban szerzett komplex fejtési technológiák alkalmazásában szerzett tapasztalatoknak.

Átmeneti állomást jelentett 1986-ban néhány hónap erejéig, amikor is Ajka II. bányanyitás feladataival kellett foglalkoznia. Még ebben az évben a Balinka Bányüzem főmérnöke, felelős műszaki vezetője megbízást kapott. Izgalmas feladat volt a borsodi, ajkai szénmedencék után megismerni az eocen szénbányászatot.

1989-től a Veszprémi Szénbányák Vállalat műszaki vezérigazgatói feladatait látta el 1991 novemberéig. Ettől az időponttól a vállalat felszámolása folyt. 2000. június 1-ig a felszámolóbiztos munkája volt a feladata.

Szakmai életútjának szép, emlékezetes állomásai voltak, az utolsó 9 évre viszont csak elszoruló szívvel tud emlékezni.

1971-ben házasodott, három gyermekük született. Harmonikus házasságban éltek egészen 2007. október 24-ig, felesége tragikus haláláig.

Prakashné Szép Iлона

(szül. Szép Iлона)

okleveles bányamérnök

(1948.08.13. Sopron)

Oklevél száma: 110/1971.

Kelte: 1971.06.22.

Sopronban született 1948. augusztus 13-án. Általános iskolai tanulmányait Várpalotán, Sopronban és Mádon végezte. Sárospatakon a Rákóczi Gimnáziumban érettségizett 1966-ban. A volt miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar bányaművelési szakán diplomázott 1971-ben, majd ugyanezen év szeptemberében a NME Geodéziai és Bányamérési Tanszékén kezdett el dolgozni akadémiai státuszban.

Az évek során Dr. Füst Antallal közösen hat cikke jelent meg a Bányászati Lapokban. Műszaki doktori oklevelet 1979-ben, törzsgárda oklevelet 1981-ben kapott.

Férje Dr. Satya Prakash kohómérnök, indiai állampolgár, így második gyermeke megszületése után 1985-ben kilépett munkahelyéről, hogy szabadon utazhassanak India és Magyarország között és több időt tudjon tölteni családjával.

Indiában tagja lett az Indian Women Scientist Association Roorkee tagozatának, több nemzetközi konferencia és helyi előadássorozat megszervezésében vett részt. Jelenleg is megosztja idejét India és Magyarország között.

Praveczi Vidor

okleveles bányamérnök

(1948.01.16. Mór)

Oklevél száma: 436/1971.)

Kelte: 1971.06.24.

Végzettség:

1966 – 1971 Nehézipari Műszaki Egyetem (Miskolc)
Bányamérnöki Kar
Bányagépészeti és bányavillamossági szak
Okleveles bányamérnök

Munkahelyek:

1971.09.02. Oroszlányi Szénbányák XXIII-as Akna
Gépészeti vezető-helyettes majd biztonsági
mérnök

1974 Junior Nívódíj
Bányászati lapok 107. évfolyam 7. szám

1983.02.02. Oroszlányi Szénbányák Műszaki Fejlesztési
Osztály
Területi főmérnök

1988.05.20. Műszaki szakértő

1992.06.30. Oroszlányi Széntermelő és Szénértékesítő
Leányvállalat
Területi főmérnök

1994.04.01. Vért Rt. Oroszlányi Bányauzem Márkushegy
Biztonsági mérnök

1996 Senior Nívódíj
Bányászati lapok 129. évfolyam 6. szám

1997.06.01. Vért Rt. Oroszlányi Bányagazgatóság
Műszaki Osztály

- Biztonsági főmérnök
- 1999.03.01. Vért Rt. Bányászati Igazgatóság
Márkushegyi Aknaüzem
Biztonsági mérnök
- 1999.10.20. Igazságügyi szakértő
2004. április 26-a óta nyugdíjas.

Rácz Gyula

okleveles bányamérnök

(1947.07.20. Zalaegerszeg)

Oklevél száma: 431/1971.

Kelte: 1971.06.24.

1947. július 20-án született Zalaegerszegen. 1952 óta érintett a bányászattal (apja révén az Uzsai kőbányával kezdődően, majd a padragi bánya, a pécsi uránkutató és az ajkai Jókai bánya bányásztelepein került kapcsolatba a bányászat háttér rejtelveivel. Pl.: karbidlámpa töltés, bányafa-kérgezés és egyéb gyerekek által végezhető munka).

1965-ben az ajkai Bródy Imre szakközépiskolában végzett és felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem bányagépészeti és bányavillamossági szakára. Ugyanezen évben az ajkai Jókai-bányában földalatti lakatosként is dolgozott.

Bányamérnöki diplomáját 1971. június 24-én szerezte meg.

1971 és 1975 között a KDT (Közép-dunántúli Szén Tröszt) Dudar bánya üzemében földalatti gépészeti főművezetőként dolgozott és a szakma legkorszerűbb technológiájával a széles homlokú, komplexen gépesített önjáró fejtésbiztosítással (pajzsok üzemeltetésével és karbantartásával) foglalkozott.

Az Eocén programmal gyorsan fejlődő Tatabánya, Oroszlány („szakmai fővárosa”) szakmai kultúrájából és mintákból tanulva,

de lényegesen kevesebb pénzeszközökből kellett a „vidéki bányász” technikai szénbányászati megvívni Dudaron, 1975-től az Ajkai bányák, 1981-től az összevont Ajkai Bányüzem gépészeti apparátusában műhelyvezető, gépészeti vezető helyettes, központi segédüzem felelős műszaki vezető helyettes beosztásokban.

A szakma kreativitása, összetartása, segítőkészsége a magyar szénbányászatot az önjáró gépesített fejtésbiztosítást figyelembe véve egy időre a világ bemutató termévé tette.

Ebben az időszakban, ha a bányagépész és bányavillamos szakma technikai tudásához mérhető szénminőség lett volna, „világhatalom” lehettünk volna.

1991-ben a szénbányászat szerkezetátalakítása kapcsán Oroszlány, Tatabánya, Pécs, Borsod mintájára az Ajkai bányüzemeknél is tevékenységek kiszervezésével (amiben aktív része volt) gazdasági társaságok, Kft.-k jöttek létre.

1991 és 2001 között a PADEX Hidromechanikai Kft. névvel fémjelzett és a magyar szénbányászat adott időben működő földalatti bányáival szakmai beszállítói kapcsolatban lévő társaságot vezetett. Ez időszak alatt a bányabeli egyedi és önjáró fejtésbiztosítás hidraulikus elemeinek teljes spektrumát összefogva: hidraulikus hengerek, vezérlések és biztonsági elemei, továbbá hidraulika tömlők tekintetében gyártó, javító és minősítő tevékenységet folytattak. Az általa vezetett társaság 1992-től ISO minősítéssel vizsgálóállomás jogosítványokkal rendelkezett: súrlódásos bányatámok, acél süvegek, egyedi és önjáró hidraulikus biztosító berendezések vezérlő és biztonsági szelepei, hidraulikus hengerek és hidraulika tömlők tekintetében. A PADEX Kft. a bányagépészet hazai és külföldi szereplői körében elismert szakmai színvonalat képviselt az általa vezetett 10 évben.

2002-2010 között a Magyar Bányászati Hivatal Veszprémi Bányakapitányságán bányahatósági főmérnökként az észak- és nyugat-dunántúli megyék külszíni és földalatti bányák gépészeti létesítések engedélyezését, üzemeltetésük ellenőrzését végezte.

2011. január 31-vel nyugdíjba vonulás miatt kérelmezte a köztisztviselői jogállásának megszüntetését.

Sáfár Iván

okleveles bányamérnök

(1934.04.29. Budapest)

Oklevél száma: 27/1971.

Kelte: 1971.06.22.

Vidéki kántortanító család gyermekeként 1944-48-ig a váci Piarista, majd 1948-52-ig az aszódi Petőfi Gimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait.

1955 és 1956 között tényleges katonai szolgálatot teljesített, mint politikailag megbízhatatlan, bányamunkát végző személy. Ez idő alatt 14 társával letartóztatták, „zendülés” büntetéssel vádolták és csak a Rákosi korszak végének köszönheti szabadságát. 1956 végén a forradalom kitörése idején telt le a kétéves katonai szolgálata és vójár szakmunkásként szerelt le.

1960-ban került a Bányászati Kutató Intézetbe a Bányaművelési Osztályra. Itt iratkozott be a miskolci Nehézipari Egyetem Bányamérnöki Karának levelező szakára, melyet 1971-ben sikeresen elvégzett.

A Bányászati Kutató Intézetben több téma felelőseként, közvetlen Dr. Martos Ferenc irányításával végezte a modell laboratóriumban az ekvivalens, granulált, feszültségoptikai, sík és tér modelleken, párhuzamosan in situ mérésekkel kombinálva a várható bányakár megállapításának munkáit. Részt vett az EOCÉN program tervezési munkáihoz szükséges közetmechanikai vizsgálataiban. 1978-ban hagyta ott a Bányászati Kutató Intézetet és a külfejtéses adalékanyagok (kavics, kő, homok, tözeg), bányák kitermelését főmérnökként irányította. E tevékenységet 1989-től 25 éven keresztül SA-HO Kft. néven maganvállalkozóként végezte.

Nyugdíjas évei alatt tagja volt a HUN Mining ZRT. Igazgató Tanácsának, ahol a rudabányai bányameddő anyagából Baritmix néven nagy sűrűségű sugárelnyelő anyag előállításával

foglalkoztak. 2016-ban visszavonult, gazdasági tevékenységét befejezte.

Scherber Hartwigné
(szül. Garamvári Mária)
okleveles bányamérnök

(1947.11.25. Kaposszekcső)

Oklevél száma: 418/1971.

Kelte: 1971.06.23.

- 1971 Nehézipari Műszaki Egyetem
Sikeres diplomavédés a Bányamérnöki Karon
Költözés a Német Demokratikus Köztársaságba
- 1971 Első gyermekük születése
- 1971-1972 Gyermekgondozás

Erdöl-Erdgas Forschungsinstitut Gommern

- 1972-1973 Tudományos munkatárs/Fachinformatör
- 1973-1974 Gyermekgondozás
- 1974-1979 Munkaterület: Készletszámítás/kutatás

VEB Kombinat EE Gommern

- 1979 Második gyermekük születése
- 1979-1980 Gyermekgondozás
- 1980-1989 Munkaterület: kutatási terület Perm
- 1989 Harmadik gyermekük születése
- 1989-1990 Gyermekgondozás

Erdöl-Erdgas Geotechnologia Gommern GmbH

1990-1999 Információs szolgáltatás/szakkönyvtárvezetés

EEG Berlin

1999-2008 Információ szolgáltatás/ szakkönyvtárvezetés/
Archív

2008 Nyugdíj.

Dr. Sümegi István László

okleveles bányamérnök

(1948.05.22. Csékút)

Oklevél száma: 405/1971.

Kelte: 1971.06.23.

Egyetemi tanulmányaimat 1971-ben fejezte be a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar bányagépészeti és bányavillamossági szakán Miskolcon, és kapott bányamérnöki oklevelet. A diplomavédés után megpályázta a Bányagéptani Tanszékre kiírt tanársegédi állást, amelyet elnyerve 1971. július 1-től a tanszék oktatójaként dolgozott, 1978-tól adjunktusi, 2002. november 1-től docensi minőségben.

A tanszéken a jövesztéstechnikai problémák tanulmányozását folytatta és részt vett a tanszék minden ilyen irányú kutatómunkájában. A jövesztéstechnikai kutatások mellett foglalkozott a bányászati szállítógépek témaköréhez kapcsolódó hevederméretezési problémákkal és a kötelek élettartam és roncsolás mentes vizsgálatával.

A későbbiek során kutatómunkája a jövesztéseméleti kérdések megoldásához, a jövesztő kések fejlesztéséhez és a jövesztő

szerkezetek optimális kialakításához kapcsolódott. 1986-tól kezdődően a témához kapcsolódó 16 db fontosabb tanszéki kutatási munka témafelelőse volt. A megtervezett jövesztő szerkezeteket az Országos Bányagépgyártó Vállalat, a Veszprémi Szénbányák legyártotta és sikeresen üzemeltek bányabeli körülmények között. A Mátrai Erőmű Rt. Visontai és Bükkábrányi Bányüzeme részére tervezett új merítékek sikeresen vizsgáztak bányabeli körülmények között és üzemükkel javultak a jövesztés feltételei, gazdaságosabb lett a termelés.

Az egyetem elvégzése óta 46 publikációja készült, melyből 12 db hazai folyóiratokban megjelent szakcikk, 16 db hazai konferencia kiadványokban, 17 db nemzetközi konferencia kiadványokban megjelent közlemény, 1 db pedig a doktori értekezés a PhD fokozat elnyeréséhez. Hazai és külföldi konferenciákon 46 előadása hangzott el. Egy know-how, egy újítás és négy bejelentett találmány társszerzője, amelyek szintén jövesztéstechnikai témakörben készültek.

Oktató munkát a tanszékre kerülés után a tanszék három fő oktatási irányához (a bányászati szállítógépek, szivattyúk-szellőztetők-kompresszorok és a bányászati termelőgépek) tartozó tárgyak gyakorlatainak vezetésével végzett. A későbbiek során a Bányászati szállítógépek és a Bányászati termelőgépek gyakorlatainak és esetenként előadásainak tartására szakosodott. Mivel tudományos kutatómunkája alapvetően a Bányászati termelőgépek témakörhöz kapcsolódik, fokozatosan vette át ezen témakör előadásainak és gyakorlatainak tartását. 1986-tól 2007-es nyugdíjba vonulásáig ezen témakörhöz tartozó tárgyak előadója és gyakorlatvezetője volt a tanszéken.

2002 áprilisában „Summa cum laude” minősítéssel megvédte doktori (PhD) disszertációját, melynek címe: Külfejtési marótárcsás kotrógépek jövesztő szerkezetének elméleti vizsgálata és fejlesztése. Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek (OMBKE) 1970 óta tagja. 1990 óta az OMBKE lapjának, a Bányászati és Kohászati Lapok Bányászat szerkesztő bizottságának tagjaként tevékenykedett.

Kitüntetései:

- Rektori dicséret (1978),
- Miniszteri dicséret (1986),

- Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozata (1986),
- Bányász Szolgálati Oklevél 25 év,
- Bányász Szolgálati Oklevél 35 év,
- Szentkirályi Zsigmond-émlékérem (OMBKE, 1993).

Szerdahelyi Gábor

okleveles bányamérnök

(1947.04.17. Budapest)

Oklevél száma: 444/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Egyetemi tanulmányait 1966 és 1971 között a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, a bányageológiai szak geofizikai ágazatán végezte, ahol az 1971. június 24-i sikeres államvizsgán bányamérnöki oklevelet szerzett.

1971. augusztus 3-án helyezkedett el az OKGT Nagyalföldi Kutató és Feltáró Üzem szolnoki telepén.

1971. augusztus 3. és 1972. február 1. között gyakornoki idejét töltötte az akkori vállalati rendszernek megfelelően részben fűrési, részben pedig terepi geofizikus mérnöki gyakornokként.

1972. február 1-ét követően a Geofizikai Értelmezési Osztályon dolgozott 1986. február 1-ig, kezdetben mint geofizikai értelmező mérnök, majd később mint az osztály operatív csoportjának vezetője. Ezen időszakban az alapvető feladata a kutató- és a feltáró fúrásokban felvett geofizikai szelvények feldolgozásának irányítása, és a feldolgozott szelvények értelmezésének elkészítése, ezek alapján a rétegvizsgálati tervek készítésében való részvétel volt. Ugyanakkor foglalkozott a kábelteszteres vizsgálatok feldolgozásával, kidolgozta az amerikai Dresser Atlas rétegdőlés mérés számítógépes feldolgozásának algoritmusát, mely része volt az ún. KISS számítógépes értelmezési rendszernek, foglalkozott a geofizikai mérések alapján történő túlnyomás-

előrejelzéssel, a geológiai műszerkabin-adatoknak és a geofizikai szelvényadatoknak a rétegvizsgálati tervekben történő együttes felhasználhatóságával.

1986. február és 1993. január között a vállalat Geofizikai Üzemének üzemvezető-helyettesi feladatait látta el.

1993 januárjától kezdődően az olajipari átszervezés során a korábbi szervezeti egységekből megalakult GEOINFORM Mélyfúrési Információ Szolgáltató Kft. vállalkozási vezetője lett, ahol a feladata a külső megrendelőkkel kötött szerződések megkötése, kezelése, és a velük történő kapcsolattartás volt, egészen a 2013. december 31-én történő nyugdíjba vonulásáig.

Pályafutása során az alábbi kitüntetésekben részesült:

- 25, 30, 35 és 40 éves Bányász Szolgálati Oklevél (1996, 2001, 2006, 2011),
- „Társaságért” díj (1995, 2012),
- MOL Életpálya Díj (2013).

Szikszai István

okleveles bányamérnök

(1947.12.23. Nagyecséd)

Oklevél száma: 59/1971.

Kelte: 1971.06.21.

Nagyecséden született 1947. december 23-án, mint szülei első gyermeke. Gondos nevelésben részesítették, mindig nagy gondot fordítottak a tanulmányaira. Az általános iskolát szülőfalujában kitűnő eredménnyel végezte, majd a nagykállói Budai Nagy Antal Gimnázium tanulójaként is végig kitűnő tanuló volt. Ezek után természetes volt, hogy egyetemi tanulmányokat folytasson a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán. Sikeresen fejezte be tanulmányait 1971-ben. A diploma megszerzésével egyidőben született idősebbik fia, ami dupla örömet jelentett számára.

Az egyetem befejezése után az Oroszlányi Szénbányák Vállalat dolgozója lett, mint üzemmérnök, ahol szakmai feladatként az egyik frontfejtés irányításával bízták meg, s frontmérnöki munkájáért nívódíjban részesítették.

Pályájának következő állomása a XXII. Bányaüzem lett biztonsági csoportvezető mérnöki beosztásban, így a mindennapi munkája a mélyművelésű bánya munkavédelmi irányítása lett. A Vállalat vezetése úgy határozott, hogy szakmai hozzáértése alkalmassá teszi a Minőségellenőrzési Osztály helyettes vezetőjének. Ezt a feladatot az osztályvezető nyugállományba vonulásáig végezte, majd kinevezték osztályvezetőnek. Ezt a munkakört közel 10 évig látta el.

Pályájának újabb fontos állomása volt, amikor a Márkushegyi Bányaüzemnél főmérnök helyettesi munkakörbe nevezték ki. Az eddigi munkája alapján rövid időn belül a Bányaüzem üzemvezető főmérnöki beosztással bízták meg, amit négy évig látott el. A korán

jelentkező betegségei miatt a termelés irányítási munkákról le kellett mondania.

Rokkantsnyugdíjba helyezték, de a szakma más területén bányászati Kft.-t alapított, és szakértői feladatokat végzett. Jelenleg családjával él, mint nyugdíjas.

Tóth Tibor

okleveles bányamérnök

(1948.06.08. Fehérgyarmat)

Oklevél száma: 450/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Tanulmányai:

1962 – 1966	Mátészalkai Esze Tamás Gimnázium
1966 – 1971	Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc
1971 – 1972	NME Olajtermelési Tanszék, Miskolc tudományos továbbképzési ösztöndíj

Aktív időszakában a bányamérnöki diplomáján felül mérnök-közgazdász abszolutóriumot és vízellátás-csatornázás szakmérnöki oklevelet is szerzett.

Munkahelyei:

1972.07.01.– 1976.08.15.	Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Tanács VB Építési-Közlekedési-Vízügyi Osztály főelőadó, megyei főenergetikus
1976.08.16. – 1994.12.31.	Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Víz- és Csatornamű Vállalat műszaki igazgatóhelyettes

1995.01.01. – Érd és Térsége Víziközmű Kft.
2006.08.06. műszaki igazgatóhelyettes

Négy év karkedvezményel, 2006. augusztus 6-án vonult nyugdíjba.

Tresztián Lajos Sándor

okleveles bányamérnök

(1948.01.14. Miskolc)

Oklevél száma: 423/1971.

Kelte: 1971.06.24.

Tanulmányai:

1962 – 1966 Bláthy Ottó Villamosenergiaipari Technikum
1966 – 1971 Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc
Bányagépészeti és bányavillamossági szak
Okleveles bányamérnök
1988 – 1990 Miskolci Egyetem Gazdaságtudományi Kar
Okleveles közgazdasági szakokleveles mérnök

Munkahelyei:

1971 – 1996 Beosztott mérnök, front művezető,
körletvezető, gépészeti csoportvezető,
műszaki-gazdasági főmérnök helyettes
1998 – 1999 Szocio-produkt Kft., Miskolc
Nyomda és kötészeti vezető
2000 – 2010 Bolti eladó, karbantartó

2010. október – Lezák Pékség Élelmiszerboltja, Nagybarca
Belső ellenőr

1996 novemberétől bányász nyugdíjas.

Túri Gyula

okleveles bányamérnök

(1944.09.06. Bácsalmás)

Oklevél száma: 184/1971.

Kelte: 1971.06.22.

Bácsalmási születésű (1944.09.06), bajai alap- és középfokú oktatásban részesülő (1950-1962), 1962. év szeptemberétől pécsi TÜKE-ként a Mecseki Uránbánya szárnyaló, majd vergődő időszakának aktív, 1971-től bányaművelő-mérnök diplomával is rendelkező résztvevője, talán kicsit alakítója is volt.

40 éves munkaviszonya igazolásai 14 féle részre szedte életútját (munkakör, üzem stb...). Munkajog alapján helyesen, de érzelmileg és értelmileg marad az uránbányász meghatározásnál és nem szégyenkezve, hanem vállalva jó és kevésbé jó ódiumát.

Sokféle feladata közül kettőt emelne ki: nagyon élvezte és szerette a termelés feladatainak kihívásait, akár beosztottként, akár felelős műszaki vezetőként is. „Igazgatóskodni” nem igazán szeretett, mert sok kollégájától, a leépítések miatti kényszerűségből, keserű szájjal ugyan, de el kellett búcsúznia.

Nem élvezte mikor 1997 őszétől 2003 végéig az 1954-től az uránbányászat által kialakított földalatti bányaterek felhagyását – összhangban a Kormány 2385/1997.(XI.26) határozatával – bányabezárási, környezetvédelmi, rekultivációs és tájrendezési beruházási program részeként irányította, mint felelős műszaki

vezető. Sok segítséget kapott és kaptak az újszerű feladatok végrehajtásában az egyetemtől, professzoroktól, melyért hálás.

A feladat befejeztével – látva a maradék vállalat átformálódását – a tényleges nyugdíj mellett döntött, és bár segédkezett egy mészkőbánya és két homokbánya létrejöttében is, a külfejtések kihívása nem érintette meg.

Szaktudását szerető, becsületét jobbitani akaró bányaművelő mérnököknek tartja magát, és szerencséjére több hasonló gondolkodású kollégája, barátja veszi körül, ezért amikor egyes politikailag elkötelezett igaztalan támadásokat megelégedve egyesületet alapítottak, arra szövetkeztek immár 10 éve, hogy megvédjék szaktudásuk becsületét, a benne dolgozókkal együtt.

A Mecseki Uránbányászok Egyesülete emberközpontú célokat tűzött és tűz maga elé, ezek elérésében segédkezik, jelenleg mint az egyesület elnöke.

Vass László

okleveles bányamérnök

(1945.09.29. Buchbach, Németország)

Oklevél száma: 25/1971.

Kelte: 1971.06.21.

Iskolai végzettség:

1971 Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc
Bányaművelési szak
Okleveles bányamérnök

Munkahelyek:

1966 – 1971 Tatabányai Szénbányák
Szállító bánya csillés, gázfelvigyázó, aknász,
felmérő

1971 – 1977 Oroszlányi Szénbányák
XXII-es bányauzem
Frontmérnök, műszaki fejlesztési mérnök

1977 – 1979 Márkus-hegyi Bányaépítési Üzem
Felelős műszaki vezető, az EOCÉN
„programban” rekordidő alatt épített „lejtős
akna”

1979 – 1980 Aknamélyítő Vállalat
Tatai körzeti főmérnök

1980 - 1982 Tatabányai Szénbányák
Területi főmérnök

1982 - 1990 Oroszlány Márkus-hegyi Bányauzem
Feltárási főmérnök

1990 – 1992	Oroszlányi Szénbányák Területi főmérnök
1992 – 1993	Oroszlányi Szénbányák Műszaki osztályvezető

Kiváló Újító (1983), Kiváló Feltaláló (1985), Kiváló Bányász (négy alkalommal) és több szolgálati kitüntetés (bronz 1976, ezüst 1986.) tulajdonosa.

1993 decemberétől bányász nyugdíjas.

A *Rögvest Kft.* 1990. évi megalakulásától annak ügyvezetőjeként irányította Magyarország területén üzemelő bányáknál a közhorgonyozási munkákat, támfalak rézsűk horgonyzását, víz kizárási és injektálási tevékenységeket. A Kft. megbízottjaként a Fertőrákosi Kőfejtő felelős műszaki vezetője volt 1999-től 2015-ig. A cég tevékenységének műszaki irányítójaként foglalkozott partfalak megerősítésével, kőzetcsavarozással, vízkizárással, szigeteléssel és kétkomponensű műgyanta ragasztó gyártással a kőzetcsavarok beépítéséhez.

Jelenleg is a 30 éves múlttal rendelkező *Rögvest Kft.* ügyvezetőjeként dolgozik.

Dr. Vincze Tamás József

okleveles bányamérnök

(1948.04.30. Balatonújhely)

Oklevél száma: 451/1971.

Kelte: 1971.06.24.

1948. április 30-án született Balatonújhelyen. Apja általános mérnök, akkor a MAORT-nál, majd az államosítást követően a Kőolajvezeték Vállalatnál és a Mélyéptervnél volt magasan elismert mérnök.

Budapesten volt középiskolás, az érettségi után 1966-ban felvették az NME Bányamérnöki Karára. Az Egyetemi Stúdió tagja és a Mi Egyetemünk rovatvezetője volt. Egyetemi évei alatt ötször volt főiskolás bajnok és az atlétikai utánpótlás válogatott tagja. Két TDK dolgozatával egyetemi első helyezést ért el.

1971-ben az Olaj és Gázipari Laboratórium (OGIL) Műveléstervezési Osztályán kezdett dolgozni. Az akkor készülő algyői művelési tervekben eleinte részfeladatok megoldására szolgáló programok fejlesztése volt a feladata. Az algyői olajgyűjtő rendszer optimalizálására készített programjának alkalmazása során szerzett tapasztalatait sikeresen megvédett egyetemi doktori disszertációban foglalta össze 1977-ben.

Tárolószimulációs programok fejlesztése és a művelési tervekben a szimulációs részek menedzselése volt a következő feladata. A feladatok vezérelte folyamatos programfejlesztés és az azonnali használatbavétel segítségével lehetett készíteni tárolószimuláción alapuló magas színvonalú művelési terveket, tanulmányokat. Gyakorlatilag a 80-as évek összes művelési tervében közreműködött. 1986-87-ben Líbia-i kiküldetése alatt készítette el az AGOCO első in-house szimulációs művelési tervét. 1989-ben az USA-ban felügyelte a Világbank által finanszírozott Dorozsma művelési terv készítését.

1992-ben lett a MOL-Upstream Műszaki Fejlesztési Igazgatóságán a földalatti műszaki fejlesztések főosztályvezetője. Az igazgatóság 1995-ös megszűnéséig a főosztály több mint 50 kutatási, fejlesztési projektet, eszközfejlesztést és beszerzést koordinált.

1995-től lett a Külföldi Termelés főosztályvezetője. A MOL első külföldi termelését eredményező, tunéziai Sabria mező kifejlesztésének koordinálása mellett a MOL külföldi terjeszkedését megalapozó adatgyűjtésben, értékelésében és a döntéselőkészítő anyagok készítésében projektvezetőként vagy bedolgozóként vett részt. Közben 1997-ben a londoni Brunel egyetemen megvédte a MBA oklevelét.

Az 1999-es stratégiaváltás után a MOL-ból távozva a HOT-nál, Ausztriában dolgozott, művelési tervek készítésében, és a SURE szimulációs program fejlesztésében vett részt, tartott tréningeket.

2002-től a MOL-ban több magyar olaj- és gáz-telep művelési tervét készítette el. A külföldi terjeszkedés ismételt előtérbe kerülése miatt egyre több külföldi projektbe vonták be. 2006-tól már a külföldi termelési, kutatási lehetőségek értékelésével foglalkozott teljes munkaidőben, projektvezetőként vagy a tárolómérnöki/termelési rész készítőjeként egészen 2010 végi nyugdíjba vonulásáig.

2011-től az Egyesült Arab Emírátságban élt és egy nagy gázkondenzátum mező termelését felügyelte. Ez a mező a mindenkori magyar gáz és olajtermelés maximumának közel felét termelte (2019-ben 4,5 mrd m³ gáz, 716 millió m³ kondenzátum). 9 év után 2020-ban hazaköltözött, azóta konzulensként foglalkozik rezervoármérnöki kérdésekkel.

Ötször nyerte el a Kiváló Ifjú Mérnök címet, többször volt Vállalat Kiváló Dolgozója, egy alkalommal megkapta a Miniszteri Kiváló Munkáért Kitüntető jelvényt. Nyugdíjba vonulásakor a MOL-nál végzett munkáját MOL aranygyűrűvel ismerték el.

Felesége 45 éve Dr. Dénes Katalin közgazdász, 2 lánygyermekünk és 4 lányunokájuk van.

ALTECHZIPARI MŰSZAKI GYŰJTEMENY

BÁNYAMÉRŐNI KARÁNYAK 1971-BEN

BAŊYACOLOGIAI SZAK

BAŊYACŐPŐSŐTI SZAK

BAŊYAMŰVELESŐ SZAK

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

A MŰSZAKI FÖLDTUDOMÁNYI (BÁNYAMÉRNÖKI) KAR ÉS A KÉPZÉS TÖRTÉNETÉNEK FŐBB ESEMÉNYEI

- 1735 Szervezett iskolarendszerű bányászati és kohászati szakember képzés megindulása, tanulmányi idő: 2 év.
- 1762 Döntés az Akadémia létrehozásáról.
- 1770 Bányászati Akadémia teljes kiépülése, egységes három évfolyamos bányászati-kohászati szakemberképzés (mérnökképzés) létrejötte.
- 1846 A képzési idő 4 évre emelkedik.
- 1872 Az egységes „bányász” képzés négy speciális szakra válik szét, a képzési idő ismét három évre csökken.
- Bányászati szak,
 - Gépészeti-építészeti szak,
 - Fémkohászati szak,
 - Vaskohászati szak.
- 1919 Menekülés Selmecebányáról, Sopronban történő letelepedés.
- 1934 Az intézmény a budapesti József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bánya-, Kohó-, és Erdőmérnöki Karaként működik.
- 1935 Egységes kohómérnökképzés megindulása.
Kilenc féléves oktatási rend bevezetése.
- 1947 Bányakutató-mérnöki szak indítása.
- Földtani-geofizikai kutatási irány,
 - Fluidumbányászati irány.

- 1949 A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem létrehozása, kezdetben, Sopronban, majd Miskolcon működő Bányamérnöki és Kohómérnöki Karokkal. Tíz féléves oktatási rend bevezetése, új szakok megindítása.
- Olajmérnökképzés,
 - Geológus mérnökképzés,
 - Geofizikus mérnökképzés,
 - Bányagépészmérnök képzés.
- 1959 A Bányamérnöki Kar szaktanszékei és a teljes képzés átköltözése Sopronból.
- 1968 Hidrogeológus-mérnökgeológus képzés beindítása.
- 1974 Új egységes tanterv elfogadása négy szakkal.
- 1985 Környezetvédelmi képzés (szakirány) indítása.
- 1986 Moduláris tanterv, az önálló bányagépészmérnök képzés megszűnése.
- 1992 Új tanterv elfogadás, új szakok indítása.
- Környezeti mérnöki szak,
 - Előkészítéstechnika mérnöki szak.
- 1997 Geográfus szak indítása.
- 2000.01.01. A Bányamérnöki Kar elnevezés Műszaki Földtudományi Kar névre változik.
- 2006.05.01. A Bolognai képzési rendszernek megfelelően, kétciklusú képzés bevezetése.
- 2009 A Földtudományi mérnöki és a Hidrogeológus mérnöki angol nyelvű mesterképzési szakok akkreditációja.
- 2013 A kizárólag angol nyelven indított Olajmérnöki mesterképzési szak akkreditációja.
- 2014 A Szénhidrogén-kutató földtudományi mérnök mesterképzési szak akkreditációja.

- 2014 A MOL intézeti tanszék megalapítása.
- 2016 A Bányászati és Földtani Szakigazgatási Intézeti Tanszék megalapítása
- 2016 Duális képzési program megvalósítása az alábbi szakokon:
- Műszaki földtudományi alapképzési szak,
 - Környezetmérnöki alapképzési szak,
 - Földrajz alapképzési szak,
 - Geográfus mesterképzési szak,
 - Olajmérnöki (angol nyelven) mesterképzési szak.
- 2018 Duális képzési program megvalósítása a Hidrogeológus mérnöki mesterképzési szakon (magyar és angol nyelven).
- 2019 A Műszaki Földtudományi Kar logójának megújítása.
- 2019 Duális képzési program megvalósítása az Olaj- és gázmérnöki mesterképzési szakon.
- 2020 Duális képzési program megvalósítása az alábbi szakokon:
- Földtudományi mérnöki mesterképzési szak,
 - Bánya- és geotechnikai mérnöki mesterképzési szak.

MŰSZAKI FÖLDTUDOMÁNYI KAR

- Dékán:** **Dr. Mucsi Gábor** *egyetemi tanár, PhD*
- Helyettesek:** **Dr. Szabó Norbert Péter** *egyetemi tanár, az MTA doktora*
Dr. Szalontai Lajos *egyetemi docens, PhD*
Dr. Szunyog István *egyetemi docens, PhD*

Ásványtani -Földtani Intézet

Intézetigazgató: **Dr. Mádai Ferenc** *egyetemi docens*

Ásvány és Kőzettani Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Zajzon Norbert *egyetemi docens*

Földtani Teleptani Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Németh Norbert *egyetemi docens*

Bányászati és Geotechnikai Intézet

Intézetigazgató: **Dr. Molnár József** *egyetemi docens*

Bányászati és Geotechnikai Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Debreczeni Ákos *egyetemi docens*

Geotechnikai Berendezések Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Molnár József *egyetemi docens*

Földrajz-Geoinformatika Intézet

Intézetigazgató: **Dr. Kocsis Károly** *egyetemi tanár, az MTA rendes tagja*

Természetföldrajz Környezettan Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Dobos Endre *egyetemi docens*

Társadalom Földrajz Intézeti Tanszék

Vezető: Siskáné Dr. Szilasi Beáta *egyetemi docens*

Geofizikai és Térinformatikai Intézet

Intézetigazgató: Dr. Havasi István *egyetemi docens*

Geofizikai Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Szabó Norbert Péter *egyetemi tanár*

Geodéziai és Bányaméréstani Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Havasi István *egyetemi docens*

Bányászati és Földtani Szakigazgatási Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Takács Ernő *tudományos főmunkatárs*

Környezetgazdálkodási Intézet

Intézetigazgató: Dr. Madarász Tamás *egyetemi docens*

Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Szűcs Péter *egyetemi tanár, az MTA doktora*

Környezetmérnöki Intézeti Tanszék

Vezető: Kolencsikné Dr. Tóth Andrea *egyetemi docens*

Kőolaj és Földgáz Intézet

Intézetigazgató: Dr. Turzó Zoltán *egyetemi docens*

Olajmérnöki Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Turzó Zoltán *egyetemi docens*

Gázmérnöki Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Szunyog István *egyetemi docens*

MOL Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Dmour Hazim Nayel Abdelfattah *egyetemi docens*

Alkalmazott Földtudományi Kutatóintézet társult Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Baracza Mátyás Krisztián *tudományos főmunkatárs*

Nyersanyagelőkészítési és Környezeti Eljárástechnikai Intézet

Intézetigazgató: Dr. Nagy Sándor Márton egyetemi docens

Mechanikai Eljárástechnikai Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Faitli József *egyetemi docens*

Bioeljárástechnikai és Reakciótechnikai Intézeti Tanszék

Vezető: Dr. Nagy Sándor Márton *egyetemi docens*

A MŰSZAKI FÖLDTUDOMÁNYI KARON JELENLEG MŰKÖDŐ SZAKOK, SPECIALIZÁCIÓK

ALAPKÉPZÉSEK

MŰSZAKI FÖLDTUDOMÁNYI ALAPSZAK

(képzési idő 7 szemeszter)

- Víz- és nyersanyagkutató mérnök specializáció
- Bánya- és geotechnika mérnök specializáció
- Olaj- és gázmérnök specializáció
- Nyersanyag-előkészítés mérnök specializáció

KÖRNYEZETMÉRNÖKI ALAPSZAK

(képzési idő 7 szemeszter)

- Hulladékgazdálkodás specializáció
- Természeti erőforrás és környezetbiztonság specializáció

FÖLDRAJZ ALAPSZAK

(képzési idő 6 szemeszter)

- Geoinformatika specializáció

MESTERKÉPZÉSEK

(képzési idő 4 szemeszter)

BÁNYA- ÉS GEOTECHNIKAI MÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK

- Bányászat és geotechnika specializáció
- Nyersanyagelőkészítés specializáció

FÖLDTUDOMÁNYI MÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK

(angol és magyar nyelven)

- Geológia specializáció
- Geofizika specializáció
- Geoinformatika specializáció

GEOGRÁFUS MESTERKÉPZÉSI SZAK

- Geoinformatika specializáció

OLAJ- ÉS GÁZMÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK

OLAJMÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK *(angol nyelven)*

HIDROGEOLOGUS MÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK

(angol és magyar nyelven)

KÖRNYEZETMÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK

(angol és magyar nyelven)

- Környezeti eljárástechnikai modul
- Hulladékgyártási és kármentesítési modul

SZÉNHIDROGÉN-KUTATÓ FÖLDTUDOMÁNYI MÉRNÖKI MESTERKÉPZÉSI SZAK *(angol nyelven)*

SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉSEK

(képzési idő 4 szemeszter)

- Földgázellátási Szakmérnöki szakirányú továbbképzési szak
- Geotermikus Szakmérnöki szakirányú továbbképzési szak
- Hidrogeológiai szakirányú továbbképzési szak
- Hévízkészlet-gazdálkodási szakirányú továbbképzési szak
- Mélyfűrészi Szakmérnöki szakirányú továbbképzési szak
- Olajmérnöki szakirányú továbbképzési szak
- Hulladékkezelési és -hasznosítási szakmérnök szakirányú továbbképzési szak
- Városüzemeltető Szakmérnöki szakirányú továbbképzési szak
- Munkavédelmi és Munkavédelmi Szakmérnök szakirányú továbbképzési szakok
- Precíziós Talajtérképezési és Precíziós Talajtérképezési Szakmérnök szakirányú továbbképzési szakok

DOKTORI KÉPZÉS

Mikoviny Sámuel Földtudományi Doktori Iskola

(képzési idő 4 év)